

Tháng 9, 2014

SE TỎ, KẾT TÓC?

*Se gì lạ thế? Thôi giùm!
Tóc ai này giữ, kết chùm làm chi?
Mai già tóc rụng hết đi
Hết se, thôi kết! Chỉ nguy nhè người!
Se gì đến tuổi chín mươi
Vẫn y như thể tuổi mười tám! Nha!
Á Nghi, 30-9-2014*

RẰNG EM ĐẸP MÀ!

*Em nghe, chẳng nói, không rằng
Hỏi chi cũng cứ -“Không rằng mô”.
Này:
-“Không... mô” rằng nhớ người ngoài?
Rằng đều, đẹp, trắng... than hoài:
-“Rằng không”?
Á Nghi, 30-9-2014*

ANH LÀ NHẤT!

*Có bầu trời, có ánh trăng
Em già, anh mới trẻ măng trong nhà
Đấy trường chay, Đấy mặn mà*
Nhờ em ngọt, Ớt* mới ra cay xè!
Á Nghi, 30-9-2014*

**Mặn mà: > nghịch chữ > xin hiểu theo nghĩa
ĐẸP*

**Đấy, Ớt: dùng như ANH, đại danh từ ngôi
thứ 2 số ít*

CHỈ CẦN ANH

*-Mỗi ngày em có gì vui?
-Vui khi thức giấc ngọt bùi có anh
Nỗi buồn bay sạch sành sanh
Đau kia, kia, kia... tan tành theo mây
Bao nhiêu phiền muộn cao bay.
Khởi đầu như thế, hỏi ngày vui không?
Á Nghi, 28-9-2014*

MONG KHÔNG CÓ! CÓ KHÔNG MONG?

*Đầu ngày chẳng món nào cay,
Điểm tâm nhớ: chớ cau mà né Cưng!
Xin đừng nổi nóng phùng phùng
Khi không, khi không Người Dưng giận gì?
Lơ mơ ruột thịt phân bì
Người mong, không có nhất nhì, biết không!
Bất công: người có, không mong!
Trẽ tràng HIẾU THẢO, cố công chiều chồng!
Á Nghi, 28-9-2014*

NỤ CƯỜI THÔN NỮ ĐẸP QUÁ!

*Bình minh đẹp quá Ba ơi!
Sương còn đọng lá thắm tươi bẹ dứa,
Rẫy cà, đám ớt căng da.
Khoe bầu, bí mướp: trái, hoa mướp mà
Ô kìa bên gốc tre già:
Búp măng mẫm mẫm, bầy gà dạo chơi,
Xanh non lá, giậu mồng tơi.
Cô nàng hàng xóm cũng cười với con
Dừa khoe chùm trái xanh tròn,
Nàng khoe răng trắng cười giòn chọc què.
Á Nghi, 30-9-2014*

From: Thuan Nguyen
Sent: Fri, Sep 26, 2014 3:38 pm
Subject: Thơ tình Á Nghi: VAI EM GÁNH ÁNH CHIỀU TÀ

Ý Nga, ý của Vàng Trăng,
Cho nên trải hết tơ lòng thế nhân.
Tình yêu dịu ngọt trong ngần,
Đơn sơ, mộc mạc, vô vàn dễ thương.
Như hương đồng nội thom lừng
Mùi Quê, mùi Nước, mùi Tình, mùi Duyên.
Hỡi cô em gái dịu hiền,
Thơ hay, người lại có duyên quá trời.
Đóa Hoa xứ Quảng tuyệt vời,
Văn chương bất tận, xứ người vang danh.

Hoài Hương.

From: doris nguyen
Sent: Fri, Sep 26, 2014 3:20 pm
Subject: Thơ tình Á Nghi: VAI EM GÁNH ÁNH CHIỀU TÀ

Á Nghi à...
Ý Nga ơi
Nguồn thơ lai láng không voi bao giờ
Ngày nào
cũng ngồi dệt thơ
Hôm nay rót mật tôn thờ Tình Yêu

ĐỖ DUNG

From: Thuy Ha
Sent: Mon, Sep 29, 2014 1:27 pm
Subject: Thơ tình Á Nghi: VAI EM GÁNH ÁNH CHIỀU TÀ

*Những vần thơ nhớ nhung nhiều,
Nhớ quê,
Nhớ Mẹ đến hiu hắt hồn.
Đem thơ ra trải nỗi lòng,
Khí giới là bút
Bẻ cong sao đành.
Nung nấu, thúc giục đấu tranh,
Lửa thiêng gìn giữ đợi ngày vinh quang.
Ý Nga danh xưng dân Nam!*

PHƯƠNG THÚY

2014-09-29 17:23 GMT-07:00

*Nga đau tim? Tôi tim đau
Cách nhau ngàn dặm mà sao hóa gần
Phải chẳng đồng bệnh tương lân!
Thì xin chia chút ân cần cho nhau.*

KIỀU MỘNG HẠ

EM KHÔNG NÓI LÀ MUỐN NÓI “KHÔNG”?

*Sao không nói? Trả lời KHÔNG hay CÓ
Thà nói KHÔNG, không lúng túng người trông
Thật ngại ngùng khi mơ ước viễn vông
Bao nguồn sống khi không mà trống rỗng!*
Á Nghi, 30-9-2014

KHÔNG ONG CŨNG BUỒM

*Liền thoáng ngoài trong, hỡi quá à!
Kìa! Ong hạ cánh mấy loài hoa
Ngâm ngâm kể lá vờn hoa nở
Vạn đóa xinh tươi, vạn sắc kìa!*
Á Nghi, 30-9-2014

30.08.2014 14:05

BẦU TRỜI CỦA TRẮNG

Trăng ẩn hiện, Bầu Trời? Vẫn ở đó!

Có Bầu Trời thì sẽ có Ánh Trăng

Trăng biết chăng, không hề có nhập nhằng

Thu hay hạ y như rằng vẫn thế!

Á Nghi, 30-9-2014

KIỆU ĐẸP KHÔNG ANH?

Kiếp nào cũng chẳng xinh bằng

Kiếp anh đi trước, kiếp nàng theo sau

Theo sau chớ có cầu nhau

Anh cho phơi nắng, mưa...; âu khởi phiền!

Á Nghi và Anh, 30-9-2014

LỜI NGUYỄN

Lần nào cũng vậy, mỗi khi xe đò sắp tới Đà Lạt là lòng tôi lại nôn nao những cảm giác xao xuyên khó tả. Nhất là lần này, không hiểu sao bỗng dưng tôi cảm thấy bồn chồn và hồi hộp một cách kỳ lạ... Có lẽ vì tôi sắp đi lấy chồng nên sẽ ít còn dịp trở về thăm lại chốn xưa, nơi đã ghi dấu bao nhiêu kỷ niệm không thể quên.

Qua khỏi Định Quán, xe bắt đầu tăng tốc độ, gió ào ạt lùa qua cửa xe, mang theo không khí trong lành của miền cao nguyên, làm mọi người đều cảm thấy dễ chịu. Trời mới vào thu nhưng hãy còn hơi hướm của mùa hè, hoa hồng, hoa tường vi

vẫn đang nở rộ, và những hàng cây phong hai bên đường, lá vẫn chưa đổi màu. Đã quá trưa, mặt

trời ngay trên đỉnh đầu, chiếu những tia nắng ấm áp làm tan đi cái giá lạnh của miền rừng núi, tuy vậy nhưng cũng có vài người sửa soạn đem áo len ra mặc. Xe qua khỏi Bảo Lộc đã lâu rồi, và bây giờ đang trên đường vào thị xã Đà Lạt. Con đường này, đối với tôi quen thuộc lắm, tôi nhớ từng khúc quanh, con đường đất đỏ, từng khóm cây và những ngôi nhà hai bên đường dọc theo sườn đồi...

Một đặc điểm của Đà Lạt là đứng ở chỗ nào cũng nhìn thấy cảnh vật ở những cao độ khác nhau. Phía trên dốc cao, nổi bật ngôi nhà thờ mái đỏ với cây thánh giá cao vút, in lên nền trời màu xanh lơ có vài cụm mây trắng trôi lang thang. Dưới dốc là thung lũng bạt ngàn, nhà cửa mọc san sát, bên kia thung lũng là nghĩa trang của thành phố, nơi Quân đang yên nghỉ. Phía xa, trên đỉnh một ngọn đồi cao nhất là tu viện Domaine De Marie của dòng nữ tu áo trắng, nơi mà Quỳnh Như, người bạn thân nhất của tôi đang ẩn mình tu tập, hiến dâng đời mình cho thiên Chúa.

Quỳnh Như và tôi là bạn với nhau từ lúc còn nhỏ, học chung trường Couvent des Oiseaux. Gia đình Như gốc gác ở đây, còn gia đình tôi từ Sài Gòn lên Đà Lạt lập nghiệp từ những năm đầu của thập niên 1960. Hai gia đình ở gần nhau, chỉ cách một con đường ngắn. Dạo đó, chúng tôi còn bé lắm, ngày chủ nhật thường theo cha mẹ đi nhà thờ, nhưng chúng tôi không vào bên trong đọc kinh, mà chỉ thích chơi đùa ở bên ngoài, nơi vườn hoa rất đẹp trong khuôn viên của nhà thờ. Chúng tôi đuổi bắt bướm, hái hoa, hoặc đi lượm những quả thông rơi đầy trong vườn. Những chiều tan học, chúng tôi thường tụ tập với lũ trẻ cùng tuổi, rủ nhau đi bắt dế, bẻ trộm trái cây, hoặc chơi những trò nhảy dây, bóng chuyền, hay trốn tìm...

Tôi hiếu động, tinh nghịch như con trai, còn Như thì nhu mì, hiền lành. Mặc dù chỉ hơn tôi một tuổi, Như lúc nào cũng nhường nhịn tôi như một người chị, nên giữa chúng tôi không bao giờ xảy ra những chuyện cãi cọ, hoặc tranh dành. Như và tôi cùng lớn lên ở đây, và Đà Lạt đã ghi dấu bao nhiêu kỷ niệm của chúng tôi khi còn thơ ấu, cũng như khi lớn lên thành những thiếu nữ dậy thì. Như đẹp lắm, dáng dấp mảnh mai, quý phái, đôi mắt trong suốt như nước hồ thu, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, và đôi môi mọng đỏ, nhìn là thấy mê. Như đẹp một vẻ dịu dàng, mong manh như liễu, còn tôi thì khỏe mạnh, nẩy nở như một thiếu nữ Tây phương, cả hai chúng tôi đều nổi tiếng là những hoa khôi của trường. Chúng tôi đều không có chị em gái, nên coi nhau như chị em ruột, thân nhau tới độ dùng chung son phấn, mặc áo quần cùng mẫu thời trang, hay đi khiêu vũ, thích ca nhạc, và cùng mê những tài tử chiếu bóng... Ngay cả chuyện tình cảm, chúng tôi cũng không dấu giếm, Như và tôi thường đem những lá thơ tình của mình vào lớp cho nhau đọc, đến khi có bạn trai, chúng tôi cũng thường hẹn hò đi chơi chung.

Năm hai mươi tuổi, Như có người yêu là một bác sĩ y khoa mới ra trường tên Quân, người phương phi cao lớn, vui vẻ, bất thiệp, và rất đẹp trai. Quân giống như một thổi nam châm thu hút sự chú ý của các cô gái mới lớn, anh chàng lại hay nịnh đầm và tính tình rất bay bướm. Chúng tôi vẫn thường đi chơi chung, Như rất tế nhị trong cách đối xử, nên tôi luôn luôn thấy thoải mái và không hề có mặc cảm thừa thãi trong các cuộc đi chơi tay ba đó, còn Quân thì lúc nào cũng lịch sự, chiều chuộng cả hai. Như thường tâm sự với tôi về tình yêu và những dự tính trong tương lai. Hai người yêu nhau dòng đã hai năm mới quyết định làm đám cưới, và tôi được Như mời làm phù dâu. Gia đình Như và gia đình Quân đều giàu có, nên đám cưới thật linh đình, cô dâu Quỳnh Như yêu kiều, tươi như hoa, e lệ đi bên chú rể đẹp trai, cùng tiến vào thờ trong tiếng vỗ tay vang dội của mọi người, ai cũng khen hai người thật xứng đôi, đúng là một cặp vợ chồng lý tưởng.

Cuộc hôn nhân tưởng rằng hạnh phúc đó, không kéo dài được bao lâu, chỉ ba năm sau ngày cưới, Quân đã ra người thiên cổ trong một tai nạn xe hơi thật rùng rợn. Như tự cho mình là thủ phạm trong cái chết của Quân, vì đêm hôm cuối cùng trước khi xảy ra thảm trạng, hai người đã cãi nhau thật kịch liệt, và Quân đã giận dữ, dùng đòn lái xe bỏ đi và xảy ra tai nạn, chiếc xe lao xuống vực thẳm, bốc cháy và Quân chết tan xác.

Điên cuồng vì đau khổ và hối hận dày vò, Như thề nguyện sẽ suốt đời ở vậy, sám hối để chuộc tội với Quân, lúc đó Như mới hai mươi lăm tuổi. Để thực hiện lời hứa, Như đã xin vào ở trong tu viện, quyết tâm xa lánh việc đời. Sau vụ đó ít lâu, tôi cũng rời Đà Lạt, xin hoán chuyển về Sài Gòn để tiếp tục nghề dạy học. Trước khi chia tay, chúng tôi hẹn gặp nhau một lần chót. Như làm một bữa cơm tiễn biệt, nhìn thức ăn ê hề, tôi hỏi:

- Chỉ có hai đứa mình, sao bỏ làm nhiều đồ ăn dữ vậy?
- Thì mai bỏ đi xa, tôi phải làm tiệc tiễn hành chứ.

Như nói với giọng bình thường, nhưng khoé mắt hơi đỏ, tôi cũng ghen ngào, gượng cười:

- Bỏ làm như tôi là tráng sĩ Kinh Kha, ra đi không hẹn ngày về... Tôi có đi đâu, rồi cũng sẽ về thăm bỏ, vì làm sao tôi có thể dứt khoát xa rời người bạn thân của tôi, và xa rời Đà Lạt là quê hương thứ hai của tôi được chứ?
- Bỏ nói đúng, chúng ta đã có với nhau quá nhiều kỷ niệm, tôi tin rằng bỏ sẽ không quên được đâu.

Nói tới đây, Như ngưng lại, nhìn tôi bằng ánh mắt rất lạ, rồi mới buồn rầu tiếp tục:

- Chúa đã sắp đặt cuộc đời của hai đứa mình có liên quan với nhau. Chúng ta cùng lớn lên ở đây, là bạn thân của nhau hai mươi năm rồi, cùng chia sẻ mọi thứ, vui cũng như buồn... Quân chết đi là tôi mất tất cả, đời tôi chẳng còn vui thú gì nữa, tôi biết bỏ cũng đau lòng lắm, phải không?

Tôi gật đầu, mặc dù trong thâm tâm tôi nghĩ khác, cái chết của Quân có làm tôi bàng hoàng, xúc động thật đấy, nhưng chỉ một thời gian ngắn, rồi đầu lại vào đấy, không như Như đau khổ đến tuyệt vọng, có lẽ vì Như đã yêu quá sâu đậm người đàn ông duy nhất của đời nàng. Nhìn Như giống như một cái xác không hồn, tôi thầm thương xót cho bạn. Cá tính của chúng tôi từ thuở nhỏ vẫn không thay đổi, tôi luôn luôn hiếu thắng nhưng nông nổi, hề thích cái gì thì tìm cách chiếm đoạt cho kỳ được, xong rồi lại chán, không giống như Như âm thầm nhưng sâu sắc. Như sống về nội tâm nhiều hơn, tình cảm cũng kín đáo, không để lộ ra ngoài, đồ ai có thể đoán được những ý nghĩ thầm kín trong đầu của cô nàng qua bộ mặt luôn luôn trầm lặng, khép kín.

Bữa ăn rất buồn, gần như không ai đụng đũa. Lúc tiễn tôi ra cửa, Như cố gượng một nụ cười héo hon:

- Đầu có ngờ cuộc đời của tôi lại trở thành thế này? tôi chưa kịp chuẩn bị tinh thần để chịu đựng. Nhưng bỏ đừng lo, tôi sẽ không tự tử đâu, vì tôi còn phải sám hối, còn nhiều việc phải làm trước khi nhắm mắt.

Tôi rùng mình, lời nói sao nghe như một lời nguyện... Tôi cúi mặt, tránh những tia nhìn quan sát toát ra từ cặp mắt rất buồn của Quỳnh Như lúc này trông giống như hai cái giếng sâu thăm thẳm, đầy bí hiểm khiến tôi rờn rợn. Tôi nắm lấy tay bạn một lúc rồi mới buông ra:

- Thôi chúng mình chia tay nghe! Bỏ ở lại mạnh giỏi, nhớ giữ gìn sức khỏe. Thu xếp xong công việc, thế nào tôi cũng sẽ lên thăm bồ, đây với Sài Gòn đâu có bao xa?

Như gật đầu, giọng sưng nước mắt:

- Bồ thì bỏ đi, Quân cũng đã chết, tôi cô đơn quá, chẳng còn ai để tâm sự, để an ủi... Làm sao tôi chịu đựng nổi đây?
- Hy vọng thời gian sẽ hàn gắn vết thương cho bồ. Thôi, tôi đi nhé?
- Bồ cũng bảo trọng. Như dặn với, khi tôi bước ra cửa, nhớ giữ liên lạc!
- Ừ, tôi không quên đâu! Bồ vô nhà đi kéo lạnh, sương xuống nhiều rồi đó.

Nhìn dáng Như thiếu nảo, lòng tôi bỗng man mác buồn và tôi thương bạn vô kể. Giữ lời hứa, chúng tôi vẫn thường xuyên thơ từ cho nhau và mỗi năm một lần, tôi đi thăm Như, đã năm năm rồi, thành một thói quen.

Năm nay lên Đà Lạt, tôi đem tặng bạn một cái áo lạnh có cả khăn quàng màu tím nhạt thật đẹp, một gói nho khô và mấy cái băng nhạc. Như mọi lần, Quỳnh Như chờ tôi ở phòng tiếp khách của tu viện. Trông Như bây giờ khác xưa nhiều quá, mái tóc dài mượt mà khi xưa vẫn để xõa xuống vai, ôm lấy khuôn mặt trái soan trắng nõn, bây giờ được vén cao, che dấu dưới nếp mũ vải xám, Như mặc bộ đồ nữ tu cũng màu xám, cổ đeo một chuỗi hạt có cây thánh giá bằng bạc lủng lẳng ở trước ngực. Tôi mỉm cười, nói đùa:

- Chào sơ Therese Như! Sơ có khỏe không? dạo này trông sơ gầy đi nhiều.
- Đừng gọi tôi như thế. Như vội vã nói, tôi chưa được ơn Chúa cứu rồi nên chưa được làm phép Chúa, tôi vẫn còn trong thời kỳ thử thách.
- Trông bồ đạo mạo quá. Ở tu viện đã lâu, sao không quyết định dứt khoát?
- Tôi đã nguyện hiến dâng đời mình cho Chúa, nhưng lòng trần còn vẫn vương nhiều quá. Mẹ bề trên cho tôi thêm một thời gian nữa để suy nghĩ cho chín chắn.

Như nói xong, thở dài:

- Tuần trước, ba má tôi cũng tới thăm. Tội nghiệp, ông bà đã già rồi và buồn bã hết sức, ông bà chỉ mong tôi sớm quyết định dứt khoát, và bảo tôi nếu không tu được thì trở lại cuộc đời của một người bình thường và đi lấy chồng...
- Ông bà cụ kè cũng có lý. Tôi nói, bồ mới ba mươi tuổi, còn trẻ lắm, lại đẹp nữa, sao không làm lại cuộc đời?

Như nói một cách nghiêm trang:

- Bỏ tính làm sao tôi có thể bước đi bước nữa khi lòng đã nguội lạnh và tôi vẫn chưa quên được Quân? Tôi vào đây là để sám hối tội lỗi mình đã gây ra, chính tôi đã giết Quân, hôm đó nếu tôi không cãi nhau với Quân thì anh ấy đâu có giận dữ bỏ đi và lao xe xuống vực? Vì tôi mà Quân đã chết, tôi không bao giờ quên được cảnh tượng đêm hôm đó, hãi hùng quá, nó sẽ ám ảnh tôi suốt cả cuộc đời... Đã giết người thì phải đền tội, tuy pháp luật không bỏ tù, nhưng lương tâm tôi không bao giờ tha thứ.

Như nói xong, nhắm mắt lại, khuôn mặt hằn lên những nét đau đớn không thể tả. Thương bạn quá, tôi nắm chặt lấy tay Như an ủi, và để cho bạn quên đi những ám ảnh về một tội lỗi tưởng tượng, tôi cố xoay câu chuyện qua một hướng khác. Đưa cho Như gói quà tặng, tôi nói:

- Vào thu rồi, Đà Lạt bắt đầu lạnh rồi đây. Như xem cái áo này có đẹp không? tôi đã mất cả một buổi chiều để đi chọn cho bồ đó. Mặc thử đi, ấm lắm.

Như mân mê mãi làn vải dạ mịn màng của cái áo măng tô màu tím nhạt, mắt nhìn lơ đãng vào khoảng không một lúc sau mới quay lại nói, giọng trầm trầm xuống:

- Màu này là màu Quân vẫn thích... Bồ còn nhớ không? xưa kia tôi cũng có một cái áo dài màu như thế, mặc vào, Quân khen không tiếc lời, thế là mấy hôm sau, bồ cũng bắt chước, may một cái áo y hệt.

Tôi nói hơi có vẻ ngượng:

- Ừ, dạo đó tụi mình thích mặc giống nhau.

Như im lặng, nét mặt đăm chiêu như đang nghĩ ngợi, tôi vội vã nói sang chuyện khác, tôi hỏi Như về đời sống ở trong tu viện, Như đáp:

- Trầm lặng và buồn, mỗi người hình như đều sống trong một thế giới riêng, chỉ trừ những lúc đọc kinh thì tất cả đều hướng về Chúa.
- Mẹ bề trên thế nào?
- Mẹ Maria là một người đáng kính, bà chăm sóc phần hồn cho tất cả các sơ và những người tập tu như tôi.

Như vừa nói vừa mở gói nho khô ra ném vài hạt, khen ngon rồi rủ tôi ra vườn. Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, Như hỏi tôi về gia đình, về công ăn việc làm của tôi. Thong thả, tôi kể cho Như nghe về cha mẹ tôi, về vài người bạn cũ, về Sài Gòn với những biến động chính trị, những cuộc biểu tình... Như chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng mỉm cười. Nhân một lúc thấy Như vui vẻ, tôi mới nói:

- Hôm nay tôi tới cho bồ hay một tin vui của tôi, tôi sắp lập gia đình.

Đang đi, Như dừng ngay lại, nhìn tôi một lúc, sắc mặt không hề biến đổi, rồi lại tiếp tục đếm bước. Tường Như chưa nghe rõ, tôi nhắc lại:

- Tôi sắp lấy chồng, bồ ạ. Bọn tôi định Noel năm nay sẽ làm đám cưới.

Bấy giờ Như mới nói:

- Mừng cho bồ, hai người quen nhau lâu chưa?
- Mới năm ngoái, tôi gặp Tường trong một buổi dạ vũ...
- Tên anh chàng là Tường à? anh ta làm nghề gì vậy?

Tôi ngậm ngừng:

- Tường cũng là một... bác sĩ.
- Cũng là bác sĩ? Như lập lại, thế có biết Quân không?

Tôi lắc đầu:

- Tường học ở bên Pháp và mới về nước.
- Không, tôi muốn hỏi Tường có biết chuyện giữa bồ và Quân không?

Tôi lạnh toát người, có cảm tưởng như máu vừa đông lại trong huyết quản, lão đảo vịn vào một thân cây để đứng vững, tôi hỏi không ra hơi:

- Chuyện gì giữa tôi và Quân?

Như bỗng bật lên một tràng cười dài nghe lạnh mình, tiếng cười vừa mỉa mai vừa có vẻ chế diễu khiến tôi càng thêm nhột nhột. Dứt chuỗi cười, Như mới chậm rãi nói:

- Thôi đi, đừng có vờ! bồ tưởng tôi không biết gì hay sao? Hai người có tình ý với nhau từ thuở vẫn đi chơi chung, dạo đó Quân và tôi chưa làm đám cưới. Tính Quân vẫn hay lăng nhăng như vậy, chỉ thích bắt cá bằng cả hai tay.

Tôi nuốt nước bọt hai, ba lần, phải khó khăn lắm mới mở miệng được, tôi nói gằn như thì thầm:

- Bồ biết vậy sao còn lấy hắn?

Như thờ dãi:

- Tại tôi lỡ yêu Quân rồi. Trong đời tôi chỉ yêu một lần thôi, và cũng tại Quân nữa, Quân nói với tôi bồ khiêu khích hắn trước, hắn thấy bồ dễ dãi nên tán tỉnh chơi, còn lấy làm vợ thì Quân chọn tôi.

Như nói và nhìn tôi với một vẻ thương hại. Tôi đứng im như trời trồng, đầu cúi xuống, mặt nóng bừng một cảm giác vừa trơ trên, vừa xấu hổ, nhục nhã. Không bút nào tả được tâm trạng của tôi lúc đó, tôi chỉ muốn độn thổ ngay tức khắc, ước gì mặt đất nứt ra, tôi sẽ chun ngay xuống đó... Như vẫn thong thả tiếp tục:

- Quân đã thê thốt đủ thứ, vậy mà sau khi cưới tôi, hắn vẫn lén lút đi lại với bồ. Chúa ơi! bồ có hiểu tôi đã đau lòng đến thế nào không? khi người bạn thân nhất của tôi đã phản tôi, cướp chồng của tôi...
- !?!
- Nhưng tôi biết tính bồ mau chán, hy vọng rồi thế nào bồ cũng buông Quân ra, và Quân sẽ thuộc về một mình tôi thôi. Ai dè...
- !?!
- Quân nói hắn muốn ly dị tôi để cưới bồ. Điều đó làm tôi đau đớn đến cùng cực, đêm hôm đó chúng tôi đã cãi nhau một trận dữ dội, tôi không tiếc lời thóa mạ Quân, vì vậy mà Quân đã giận dữ lái xe bỏ đi và xảy ra tai nạn.

Tới đây thì tôi không thể đứng vững được nữa, hai đầu gối tôi lỏng lẻo như chỉ chực sụm xuống. Như phải diu tôi ngồi xuống một băng ghế trong vườn, rồi mới tiếp tục câu chuyện còn dang dở. Như nhìn thẳng vào mặt tôi, thong thả nói từng tiếng một:

- Tôi nghĩ bồ cũng có một phần trách nhiệm trong cái chết của Quân, vì bồ là nguyên nhân của cuộc cãi vã.

Như ngưng lại một chút, lơ đãng nhìn lên trời cao. Tôi run rẩy đưa tay quạt mồ hôi đang vã ra trên trán, mặc dù lúc đó trời lạnh, cảm thấy toàn thân rã rời như không còn một chút sức lực nào cả, phải cố gắng lắm, tôi mới mở miệng được, lắp bắp:

- Tôi... tôi ư?

Như gật đầu, vẻ mặt vẫn không thay đổi, cô ta nhìn tôi quan sát một lúc, rồi mới lạnh lùng buông một câu nguyên rủa thật nhẹ nhàng, nhưng cũng thật là độc địa:

- Phải, bồ tưởng rằng cứ bỏ đi xa là có thể trốn tránh được tội lỗi? đâu có dễ dàng như thế? Tôi tin rằng rồi đây trong suốt cuộc đời còn lại của bồ, bồ sẽ bị hối hận dần vặt vì những gì bồ đã gây ra cho tôi, người bạn thân nhất của bồ. Tôi bây giờ còn sống, nhưng cũng chẳng khác gì đã chết. Chỉ trừ khi bồ có can đảm giết tôi, bồ mới có thể xoá bỏ hết tang chứng của cái quá khứ tội lỗi của bồ. Nhưng dù sống hay chết, tôi vẫn sẽ là một cái bóng ma ám ảnh bồ suốt đời. Bồ sẽ không bao giờ có thể sung sướng, an tâm hưởng hạnh phúc được đâu, vì lương tâm của bồ sẽ không để yên cho bồ.

PHƯƠNG – LAN

(Trích trong Còn chờ một kiếp sau)

Cho Em Yêu Hết Mùa Thu

*Có còn không anh mùa thu?
Ôi mùa lá chết sương mù
Lá bay bay đầy sân vắng
Xếp tên anh gọi nắng băng khuâng .*

*Có còn không anh mùa thương?
Mùa đông nổi nhớ vô thường
Mưa bay trên vùng kỷ niệm
Tình ta một thuở buồn vương .*

*Vẫn còn đây mắt lệ tuôn
Rời nhau ai biết đoạn trường
Từng chiều gửi hồn cho gió
Đàn ơi , đàn gảy mãi cung thương .*

*Cho em yêu hết mùa thu
Cùng anh dệt mối tơ sầu
Tương tư uơm mầm xác lá
Ôi mùa thương mùa nhớ về đâu .*

HTNX-Ngọc Quyên

CHÁY RỪNG

(Cháy rừng gần Sacramento ,
California)

Ai đã vô tình gây ra cháy rừng?
Gió thổi bùng lên một vùng lửa khói,
Để chim bay lìa rừng trong sợ hãi,
Để tôi tiếc hoài một khoảng trời xanh.

Tôi muốn rừng khô lá hện hò anh,
Đi bên nhau lá dưới chân xào xạc,
Ngắm suối nước trong ngắm khe nước
cạn,
Rừng sẽ ngoan theo tôi những đường
mòn.

Nhưng hôm nay khu rừng đã không
còn,
Đang sừng sững với cây cao bóng cả,

THƯƠNG LÍNH TỪ ĐẠO ÁY

(Tặng Nguyễn Thị Hợp)

Tôi và Hợp,
Là hai đứa bạn cùng xóm,
Tuổi trẻ con mới lớn,
Tuổi mười bốn, mười lăm,
Cùng vui chơi nghịch ngợm,
Những buổi chiều rủ nhau đi chơi xa,
Hai đứa thay phiên chở nhau trên chiếc xe đạp cũ,
Tìm chỗ bắt bướm hái hoa....
Qua chợ Hạnh Thông Tây,
Một bên là trại Tả Ao,
Một bên là chùa Huỳnh Kim,
Qua một ngôi nhà thờ cổ,
Và chùa Thới Hoà,
Hướng về phía Chợ Cầu,
Con đường chạy dài,
Dẫn đến một vườn xoài rộng,
Hai đứa đứng ngoài cổng ,
Nhìn ngôi biệt thự nằm giữa vườn xoài, *
Chẳng mơ được vào trong ngôi biệt thự,
Chỉ mơ được trèo vào hái quả,
Những quả xoài xanh non,
Về nhà chấm muối ớt ăn ngon.

Đổi diện bên kia đường là một nghĩa trang,
Nghĩa trang quân đội,
Có con đường trải sỏi,
Có những ngôi mộ cũ mới,
Nằm im trong nắng chiều rơi,
Hai đứa cùng nhát gan mà cùng thích “phiêu lưu”,
Đi vào nghĩa trang ,
Thăm những ngôi mộ không quen,
Lướt qua từng hình ảnh tử sĩ,
Đọc những họ tên,
Đọc ngày sinh, ngày tử,
Thương người lính,
Tuổi đời còn trẻ,
Tuổi yêu đời mà đã phải lìa đời..
Đứng trước mộ bia hai đứa thành tâm khấn nguyện đôi
lời:
“Hai chúng em không có hoa thơm,
Không có bó nhang,
Nhưng chúng em sẽ cúng lạy mùi hương,
Cho vong hồn các anh chiến sĩ,

Lửa đốt cháy những thân cây gục ngã,
Tro bụi bay về đường phố gần xa.

Ngọn lửa điên cuồng đã cháy lan ra,
Rừng lá xanh oằn mình trong đau đớn,
Không chỉ người buồn rừng cây cũng
khóc,
Rừng trăm năm vẫn thờ vói cuộc đời.

Bốn mùa nuôi rừng lớn lên từng ngày,
Mùa Xuân rừng già bỗng nhiên trẻ lại,
Mùa hè gió rung lá khô buông lồi,
Rừng mơ màng khi trời đất vào Thu.

Rừng lá đổi màu cho tôi làm thơ,
Tôi ngợi ca sắc lá vàng lá đỏ,
Lá cam lá nâu cho tôi ngưỡng mộ,
Tôi muốn được là cây mọc trong rừng.

Tôi ngợi ca những lợi ích đời thường,
Rừng cho gỗ, gỗ thường hay gỗ quý,
Tôi đều cảm thấy mùi hương của gỗ,
Món quà vô tận rừng tặng thế gian.

Rừng vẫn đang cháy hủy hoại dung
nhan,
Những cây xanh đã biến thành than củi,
Lòng người ngậm ngùi nhìn những cột
khói,
Thương lính cứu hỏa, thương quá rừng
oi.

Xin gió đừng lên, gió mạnh hãy vui,
Đừng mang hơi nóng đến từ sa mạc,
Xin mưa đến từ mười phương tám
hướng,
Bao nhiêu diện tích rừng đã cháy rồi.

Tội nghiệp rừng đã gặn gửi con người,
Nhưng con người đã gây ra thảm cảnh,
Một chút lửa vô tình mà tàn nhẫn,
Thành kẻ đốt rừng, thành kẻ vong ân.

Hẹn ngày mai ngày một lửa sẽ yên,
Bầu trời lại xanh khu rừng sẽ nguội,
Chúng ta nợ rừng một câu xin lỗi,

Ngàn đời yên nghỉ ”

Những lần đến nghĩa trang,
Tôi và Hợp đã chứng kiến những chuyến xe nhà binh,
Chở quan tài phủ lá cờ vàng,
Châm chậm vào nghĩa trang,
Và người ta cử hành tang lễ..
Người mẹ, người vợ khóc lóc kể lể,
Những vành khăn trắng quấn trên đầu đưa trẻ thơ ngây,
Hai chúng tôi biết buồn từ đây,
Hai chúng tôi thương người lính từ đây.

Cuộc chiến tranh càng ngày càng khốc liệt,
Nghĩa trang quân đội Hạnh Thông Tây, Gò Vấp,
Hàng hàng lớp lớp,
Ngôi mộ chưa kịp khô đất,
Ngôi mộ chưa kịp xây cất,
Như nỗi đau của người thân các anh chưa thể nào nguôi.
Tôi và Hợp,
Đã rung rung cảm xúc,
Đã khăn tay đưa lên chậm nước mắt,
Khi đứng trước bàn thờ người lính “Vị quốc.vong thân”,
Tất cả các tử sĩ, tất cả các anh,
Tôi và Hợp đều nhận là người thân của mình.

Sau nghĩa trang quân đội Hạnh Thông Tây, Gò Vấp, **
Là nghĩa trang quân đội Biên Hòa,
Bao nhiêu người vào cuộc chiến,
Bao nhiêu người đã buông tay rời cuộc chiến,
Để bức tượng “ Thương Tiếc”
Mãi mãi là bức tượng buồn.

Tôi và Hợp,
Thời con gái lớn lên cùng với chiến tranh,
Hai đứa cùng mơ chuyện xa xăm,
Mơ người lính đi ngoài sương gió.
Như ngày xưa còn nhỏ,
Hai đứa có nhiều điểm chung,
Khi đến tuổi lấy chồng,
Cả hai đứa đều là vợ lính.

Nguyễn Thị Thanh Dương.

* Vườn xoài của luật sư Trịnh Đình Thảo.

** Sau 1965 nghĩa trang quân đội Hạnh Thông Tây,
Gò Vấp đã đầy, tiếp nối là nghĩa trang quân đội Biên Hòa.

Đã yêu rùng mà không giữ được rùng.
Nguyễn Thị Thanh Dương.
(Sept.26, 2014)

TU TƯỞNG GÌ?

Đảng “xóa đói” đẹp biết bao!
Đảng “giảm nghèo” hay biết mấy!
Cứ đem cá thả đây ao
Sức mấy “Bác” để cá “chạy”!

Chính sách cao, dự án lớn
Quan càng to, tiền càng nhiều
Người dân cứ than thiếu thốn
Hỏi đảng dư dả bao nhiêu?

Các Bộ đồ vấy cho nhau
Người thân, kẻ tóm quyền lực
Tu tưởng “bác” thuộc lâu lâu,
Càng giàu càng thêm háo hức!
Ý Nga, 27-9-2014

SAO MÀ MAU!

Mới đây mà đã ba lăm
Mới chê Ba khó dăm dăm với mình
(Trầu cau dạm hỏi nhọc tình
Nén cao, hương thấp lung linh hai nhà)
Mới hôm nao “Dạ” đây mà...
Đém năm, hai đũa xuyết xoa, ngõ ngang:
Ba lăm năm đã xếp hàng
Thời gian mau thật! Khoe khoang chi
nè?

*

Khoe nhau bao sức võ về
Bao kiên nhẫn đã không hề bỏ ta!
Em rằng: -Mới nữa đường nha
Còn thêm Nửa Tới mới là đáng khoe!
Á Nghi, 26-9-2014

KHÔNG NÊN CHÚT NÀO

CHUÔNG MẶT CẦU CHI?

(Gửi những tên Việt gian đang gây chia rẽ trong
Phong Trào HUỐNG ĐẠO VN HẢI NGOẠI
và Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia tại CALGARY,
CANADA)

*

Ông không thích nhìn bàn thờ Tổ Quốc
Bà không ưa phút mặc niệm, chào cờ
Ghét cờ Vàng sao lại thích lượn lơ?
Thương cộng sản sao không về theo “bác”?

Thông? Không ích! Bừa? Không an* cỏ rác!
Gian không ngoan! Cút chỗ khác vầy đoàn!
Đại, làm càn, quang quác miệng, tràn lan
Hưởng phúc lạc, bình an: khen tội ác?

Ý Nga, 27-9-2014

* Chửi đậm: nói lái

CÓ GÌ LẠ?

Người xuống hàng súc vật
Tất bật chuyện mưu sinh
Bà chẳng chút thương tình
Chê: -Lù ù, lặt đặt!

“Vịt kiêu” bảnh tòn nhất
Hành hạ người đồng hương
Rồi miệt thị khinh thường
Hại bao người phẫn uất!

Bà ỡng ẹo, diêm dúa
Ngày tia tốt diêm trang,
Đêm biến thành công chúa
Khấp vũ trường khoe khoang.

Cứ đi đi, về về
Chuyện nọ xọ chuyện tê
Hóa ra bà buồn lậu
Bị giam tù thăm thê.

Có gì lạ? Lần hỏi:
Ếch, vịt, gà... lược thôi!

VAI EM GÁNH ÁNH CHIỀU TÀ

Nhánh cau rọi bóng vườn trầu
Hoa cau thơm ngát, anh đâu không về?
Gốc chanh xiêu vẹo nét Quê
Cổng làng vẫn đón, lũy tre nhắc người
Bờ ao, bông súng mấy đời
Cuối thôn sen nở Ngoại mời ướp chi?
Không anh, trà thiếu hương gì?
Ba buồn nhắc mãi: *-Nam nhi con à!*
Anh còn nhớ gánh hàng hoa?
Còn thương ai gánh chiều tà trên vai?

*

*-Làm sao em hiểu lòng ai
Từ đi vẫn hẹn rằng mai khứ hồi?
Mai hoài! Anh vẫn đợi thôi!
Tuổi trung niên sắp hết rồi hay chưa?
Nhớ hoài những buổi sáng, trưa
Cùng ba em, lựa hoa vừa chợ phiên
Đường đời lắm cúc, lài, sen
Không hoa nào đẹp như trên vai nàng.*

Á Nghi, 26-9-2014

BIÊN NHỚ TỪ HẠT CÁT

Thời gian chỉ giây lát
Mà bao nhiêu nòng nân
Món quà như hạt cát
Mà mở rộng ngũ quan.
Nụ hôn tình ướp át
Sống mãi với thời gian.
Nằm hoài trong ký ức
Nhận lần đầu, ai ban.
Tại đây và bây giờ
Em có anh và thơ
Phía trước, chỗ tận cùng
Xa! Em không thềm chờ!
Trời mới và đất mới?
Chưa biết sẽ ra sao?
Đôi mình cứ ước ao:
Cũ hoài thôi anh nhé!

“Hồ lớn, Ruồi bé” đánh nhau
Bè cánh liên minh quyền lực
Việt Cộng người chờ, kẻ chực:
Đi theo anh Mỹ hay Tàu?
Ý Nga, 27-9-2014

CHƯA NHỚ!

Quên no, đảng: cướp, ăn hoài
Quên dân, đảng cứ miệt mài: bắt, săn
Rần rần rước giặc phi nhân
Quên lo, đảng tự còng chân tay rồi.
Quên đi, đảng chỉ quỳ, ngồi
Quên đông, quen thói lẻ loi: đảng, đoàn
Quên xa, đảng mãi nhìn gần
Quên rằng giặc đói ngàn lần rất to
Quên luôn học đếm giùm cho
Láng giềng mấy tí, nhằm nhò gì ai

*

Nằm quỳ lắm, chạy sao tài?
Lưng cong hèn mọn cả loài nhớ chi?
Không QUÊN? Đuổi giặc giùm đi!
Ý Nga và Anh, 27-9-2014.

HẠNH PHÚC Ở ĐÂU?

Chế độ lộ nhục, hèn
Lạc hậu vùng tối đen
Chính trị không nhạy bén
Mà Việt gian còn khen?
Dân chân ruộng úng phèn
Cũng nô khí xung thiên.
Việt gian hay Việt Cộng
Nhúc nhích là biết liền!
Tàu Cộng khắp ba miền
Xâm lăng đã ngang nhiên
Làm gì cũng bất thiện
Đảng vẫn “lạ”, chưa quen?
Không riêng gì cao nguyên
Hay cột mốc lẫn biên

-Ừ, đừng phí tuổi xanh!
Những ngày sau, đoạn kết
Vẫn có thơ và anh
Em chiều cũng đủ mệt.
Á Nghi và Anh, 26-9-2014

Rừng sâu, sông hồ, biển...
Chẳng gì được bình yên!
Ý Nga, 27-9-2014

XÂU CHUỖI KIM CƯƠNG (Tặng Chị Ngọc Hạnh)

Hằng ngồi vân vê chiếc nhẫn kim cương Hạo vừa mua tặng. Chiếc nhẫn tuyệt đẹp. Những hạt kim cương chiếu lấp lánh dưới ánh đèn crystal. Hằng nghiêng ngón tay miệng lẩm bẩm đếm: xanh-đỏ-vàng-lục-hồng-cam-tím, nhất là màu tím, ôi, nó đẹp làm sao, cả cái vỏ nhẫn cũng thật xinh, những viên xoàn óng nằm trải theo hình cánh quạt rực rỡ điểm trang cho viên ngọc chính nằm ngất ngưỡng, riêng biệt, uy nghi như viên tướng với đầy đủ cân đai hia mào, chung quanh là ba quân bao bọc trang nghiêm cờ xí. Nhìn lại cặp nhẫn cũ vừa mới cởi ra còn để trên bàn, giống như chú gà tre đứng khiêm tốn bên anh gà tồ. Tuy vậy Hằng vẫn không muốn rời chiếc nhẫn cũ, dù gì cũng nằm trong ngón tay nàng ngót nghét mười năm. Nếu không nhìn thấy bộ nhẫn mới, trông nó cũng có “thớ” lắm, già 6 ly 2, một carat chớ bộ, nước chiếu màu trắng-tím rất lạnh. Hạo có ý định mua tặng vợ nhẫn mới từ lâu, nhưng Hằng cứ lừng khừng bảo chồng: “Em chưa thấy cần lắm, để dành tiền trong chương mục saving có lợi hơn anh ạ”. Phần tiếc tiền, phần còn thương bộ nhẫn trên tay nên mỗi lần Hạo đề cập đến chuyện mua nhẫn mới Hằng đều tìm cách từ chối. Nhưng tuần trước Hạo quyết định: “Kỷ niệm 25 năm thành hôn, anh phải có quà tặng đặc biệt”. Nghĩ đến Hạo, lòng Hằng cảm thấy thật ấm. Lấy nhau gần hai mươi lăm năm vậy mà tình yêu vẫn nồng ấm đong đầy hạnh phúc tăng theo tỷ lệ thời gian, Hằng không mong ước gì hơn, cuộc sống như thế này nàng cảm thấy quá đầy đủ. Hai đứa con lần lượt vào đại học, vài năm tui nhỏ ra trường, có việc, tự lo cho bản thân. Gánh nặng không còn tựa trên vai, vợ chồng sẽ dùng thời gian còn lại đi du lịch, Hạo chỉ mới năm mươi, đôi ba năm nữa chàng cũng chưa già. Nghĩ đến chương trình dự tính, đầu tiên vợ chồng Hằng sẽ đi hành hương về xứ Ấn Độ, Hạo sẽ có dịp thuyết giảng cho nàng nghe về lịch sử Đức Phật, về những di tích và những ngôi chùa cổ kính...

- Bắt tại trận “mèo con” của anh đang ... mơ mộng nhé

Hằng giật mình đã thấy Hạo đứng sát bên:

- Sao hôm nay anh về sớm vậy?

- Em quên rồi sao, đúng ra anh không cần đến sở chiều nay, nhưng vì có chút việc cần... Hạo nhìn tôi âu yếm, lên phòng anh cho xem ... cái này, hay lắm. Sau khi khép nhẹ cánh cửa, Hạo rút trong túi áo Vest một chiếc hộp bọc nhung màu đỏ thắm và chàng từ tốn mở ra. Tôi chớp mắt kinh ngạc, trời ơi! xâu chuỗi kim cương tuyệt đẹp. Hạo nhẹ nhàng mở khóa, chàng vòng tay đeo lên cổ tôi. Những viên kim cương như đang nhìn tôi nở nụ cười tỏa sáng, phòng ngủ

rực lên như có hào quang. Tôi chăm chú nhìn sâu chuỗi, ngoài những viên kim cương nằm theo chiều dài, còn có những nhánh hình giọt mưa toong teng theo chiều dọc như hạt sương rơi nằm tua tủa ... chiếc cổ bỗng nhiên rực rỡ quý phái, trong một giây tôi ngỡ mình là Nữ Hoàng hay một nhà quý tộc đang sống trong cung điện lâu đài ...

Khi ảo giác tan, tôi ngược nhìn chàng chờ đợi lời giải thích.

- Chắc em còn nhớ có lần anh kể trong hãng có bà Mỹ trắng tên Linda, bà hơn anh khoảng 10 tuổi. Hiền. Dễ thương. Chồng bà có cửa tiệm buôn bán đồ cổ nằm gần Highland Park. Anh hay góp ý với ông bà về những đồ cổ Á Đông với kiến thức và kinh nghiệm tìm tòi. Ông bà đó rất thích anh, vì vậy anh có mời họ đến dự lễ của mình, nhưng ông bà lỡ đặt vé đi Paris dự cuộc triển lãm đồ cổ Âu châu. Bà gợi ý hỏi anh có cần gì... bà sẵn sàng ...

- Vậy sâu chuỗi này là của bà Linda?

- Ồ, vợ anh đoán trúng quá, nhưng để anh kể tiếp. Khi nghe bà nói như thế, anh mới nói: "Lần gặp bà trong tiệc sinh nhật năm ngoái, vợ tôi về nhà cứ khen nức nở sâu chuỗi kim cương của bà"

- Vậy à, cô ấy thích lắm phải không? Tôi sẽ đưa cho chú mượn.

- Bà sắp đi Âu châu, tôi nghĩ bà cần món nữ trang xinh đẹp đó.

Bà vỗ vai anh cười nhẹ

- Chú lo gì, tôi còn thứ khác. Chiều mai khoảng 4 giờ 30 chú ghé nhà tôi

Tôi buột miệng khen:

- Bà Linda tử tế quá hả anh.

ooOoo

Chúng tôi hẹn với bạn bè gặp nhau ở vũ trường Diamond. Chiếc đồng hồ to đứng ở góc trái cửa ra vào vừa thông thả gõ 10 tiếng, thiên hạ đã tề tựu đông nghịt. Hạo cẩn thận gọi điện thoại giữ bàn trước nên không bị trở ngại và còn có được chỗ ngồi tương đối tốt.

Sau bữa ăn tối khoản đãi bạn thân ở nhà hàng Best Food, tôi thật sự xúc động khi nhìn thấy tất cả những người bạn thân đều có mặt, vài cặp ở xa cũng chịu khó lái xe đường trường đến chung vui. Chúng tôi hân hoan đón nhận lời chúc chân thành, lời khen nồng nhiệt, cả những câu "chọc què" dí dỏm ... Tất cả tạo thành một không khí vui nhộn, một kỷ niệm khó quên. Hạo và tôi tới ngồi chung với vợ chồng Huấn, vợ chồng Vĩnh, vợ chồng Thành và Đức. Đức là bạn học cùng trường chung lớp với Hạo thời trung học, vợ anh, chị Thanh Yến là hoa khôi của trường Nguyễn Bá Tòng. Chị còn kẹt ở VN với hai con, nên khi nào Đức cũng solo. Là dân Chiến Tranh Chánh Trị, anh nói chuyện vừa hay vừa khéo vừa ... tâm lý nên có rất nhiều phụ nữ mê thích anh, trong đó có một cô ca sĩ, cô này mê anh dữ dội, vậy mà anh vẫn ... tỉnh bơ, có lần tình cờ tôi nghe anh nói chuyện với Hạo: "Hồi trẻ mình cũng bay bướm hào hoa ra phết, nhưng những năm tháng trong tù Cải Tạo, mình nghiệm thấy chỉ có vợ con là nhất".

- Bà Hằng may cái "xườn xám" ở đâu? tuyệt thật, mặc đẹp như ca sĩ Hongkong"

- Ông tướng Hạo "chịu chơi" thật dám mua tặng bà xã sâu chuỗi kim cương trị giá bằng căn nhà ở vùng Long Beach chớ phải chơi sao".

-Đúng là Anniversary, cặp nhẫn xoàn to bằng viên bi, chắc không dưới 3 carats. Bà Hằng số bọc điều nên được ông cưng quá trời.

Thôi thì mỗi người một câu ... Chúng tôi chỉ biết mỉm cười thay cho câu trả lời. Mọi người đều từng cặp diu nhau ra sàn nhảy, ai cũng đủ đôi, chỉ có Đức ngồi một mình thả hồn về ... quê nhà. Qua bản thứ 3, tôi thì thầm với Hạo, ngờ ý với chàng là bản tới tôi sẽ nhảy với Đức.

Khi Đức diu tôi đứng lên, nhạc đổi sang điệu Tango, điệu này tôi ngại vì không nhảy giỏi, nhưng Đức lại sở trường, anh “phăng” thật đẹp, thanh thoát, nhẹ nhàng ... Trở về bàn Đức đề nghị chụp cho vợ chồng tôi tấm ảnh đứng bên bức danh họa Van Gogh.

Đêm đó chúng tôi khiêu vũ thật nhiều, thật nồng nàn say sưa như thuở vừa chớm yêu của thời Saigon 73, 74...

Bất ngờ người ca sĩ có giọng hát ngọt ngào như Phương Hồng Quế có Show đêm nay. Khi nhìn thấy Đức, cô nhanh nhẹn tiến đến bàn chúng tôi, khi biết hôm nay ngày kỷ niệm, cô vui vẻ nói: ”Xin hát bài ”Ngày Đó Yêu Em” như món quà tặng anh chị”. Nghe cô hát nhiều lần, nhưng chưa lần nào tôi cảm nhận cô hát hay như đêm nay, tiếng hát đong đưa có lúc nhẹ như gió, mềm như mây, ướt át như mưa đêm, trầm ấm như đêm đông bên lò sưởi. Hạo nhìn tôi, anh gật đầu: “Diễm Thúy đêm nay hát xuất thần”. Chàng xoay qua vỗ vai Đức: ”Tỷ nữa ông phải thay mặt vợ chồng tôi chiêu đãi DT đặc biệt đó”. Đức nheo mắt cười cười: ”Yên chí, tớ biết tớ phải làm gì”.

Có phải niềm vui nào dù sâu đậm đến mấy, sau lưng cũng có nỗi buồn đắng cay? Chia tay các bạn ở vũ trường về đến nhà gần 3 giờ sáng. Chỉ mong cởi bỏ bộ dạ phục là lăn quay một giấc bằng thích, không quen thức khuya nên đôi mắt của tôi cay nồng. Khi đưa tay mở hàng nút áo, nhìn thấy chiếc cổ trống không, tôi chết đứng, hồn vía như bay tận đâu đâu, người run rẩy... Hạo từ closet bước ra nhìn thấy tôi đứng sựng, anh hỏi: “Em mệt quá phải không? Thôi để anh cởi hộ cho”. Tôi lắc đầu, nước mắt lăn dài ... Đến phiên Hạo hốt hoảng: “Em làm sao thế?” Cố gắng lắm tôi chỉ nói được mấy tiếng: “Xâu chuỗi ... đâu mất rồi anh ơi”, rồi thì toàn thân rũ xuống. Hạo nhanh tay đỡ tôi ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cạnh, cởi chiếc áo xườn xám, cúi xuống kéo chiếc vớ da, rồi mở tủ lấy chiếc áo ngủ choàng qua vai, thuận tay chàng massage nhẹ nhẹ trên vùng vai ... một lúc sau chàng từ tốn nói: ”Anh nghĩ có thể xâu chuỗi vương dính trên ghế xe, bây giờ mình đi ngủ, không có gì phải lo lắng thái quá, sáng mai nhiều thì giờ anh sẽ đi tìm.

Sáng sớm Hạo rời khỏi giường. Chàng ăn mặc tươm tất như đi làm. Tôi vẫn nằm miên man nghĩ ngợi, bao nhiêu câu hỏi chập chờn. Nếu như không tìm ra xâu chuỗi sẽ phải nói thế nào với bà Linda? Chẳng may xâu chuỗi bị mất thật, Hạo có đủ tiền đền ? Xâu chuỗi trị giá bao nhiêu ? Càng nghĩ tôi càng ray rứt khổ sở. Tai họa sao lại đến bất ngờ, chỉ một đêm vui chơi, giờ đây trả một giá quá đắt... Chợt nghĩ... Tôi chỗi dậy nhanh, rửa mặt, đánh răng, thay đồ, chải tóc, xuống phòng thờ, đốt nhang khẩn nguyện Đức Quán Thế Âm Bồ Tát, cầu mong Ngài giúp cho chồng con may mắn tìm lại được xâu chuỗi kim cương.

Giờ tay tắt Ti Vi, chải lại mái tóc, để sẵn chiếc áo lạnh trên bàn cùng với gói quà, trong khoảng 10 phút Hạo từ sở về đón tôi đến nhà bà Linda. Tôi nay vợ chồng tôi đến dự bữa cơm thân mật do bà khoản đãi. Ngày một vợ chồng bà dọn về Florida, nơi đó hai ông bà có ngôi nhà nằm cạnh bờ biển. Mới đó mà đã 3 năm. kể từ cái đêm kỷ niệm ... khó quên. Nghĩ đến câu chuyện xâu chuỗi, vùng ngực bên trái của tôi vẫn còn đau nhói.

Buổi sáng hôm đó Hạo bỏ ra nguyên ngày lục soát thật kỹ trong xe, trên thảm, ngoài bãi cỏ, lối đi từ nhà xe vô nhà, từ vũ trường ra parking lot, chàng không quên xin phép ông bà chủ nhân cho vào bên trong tìm "chiếc đồng hồ lỡ đánh rơi" Hạo không muốn gây sự chú ý ... nên chàng nói tránh né.

Tối đó Hạo quyết định ngày mai làm thủ tục vay tiền ở quỹ 401K của chàng, dù sao tiền lời vẫn nhẹ nhàng hơn trực tiếp vay ngân hàng. Nhờ có mấy tấm ảnh, tiện cho Hạo mang đến tiệm kim hoàn nhờ họ làm xâu chuỗi giống y như trong ảnh. Phải rảo đến tiệm thứ tư họ mới chịu nhận, rồi phải chờ 2 tuần họ order catalog, khi đó họ mới định giá. Hạo an ủi tôi: "Hãy nghe anh, đừng buồn, biết đâu đoán tài tiêu tai, anh chỉ cần làm thêm vài năm đầu sẽ vào đó. Chỉ tiếc chương trình du lịch đành phải lui lại."

Hạo là người đàn ông biết đắn đo, cân nhắc. Nhớ lúc đó vì quýnh quá, tôi có đề nghị: "Hay là mình thú thật sự xui rủi của mình với bà Linda đi anh và đề nghị xin được bồi hoàn theo trị giá". Hàng nghĩ chồng bà Linda mua ở Âu Châu gần 10 năm, chắc phải rẻ hơn thời giá hiện tại. Nhưng Hạo lắc đầu: "Anh không muốn bị hiểu lầm, hơn nữa người Mỹ họ rất tôn trọng những đồ vật kỷ niệm. Anh có đến nhà bà, anh thấy những con Bear, con Doll ... của bạn bè tặng, bà vẫn lưu giữ đầy trong tủ, huống chi món nữ trang bà yêu quý lại là quà tặng của chồng. Em đừng bận tâm, cứ giao cho anh, anh giải quyết theo cách của anh". Hàng vừa định lên lầu đổi chiếc áo lạnh thì nghe tiếng kèn xe. Nàng đứng lên tay ôm chiếc áo, tay kia kẹp gói quà nhanh nhẹn tiến ra cửa.

Nghe tiếng chó sủa, ông Richard vội mở cửa. Cả hai tươi cười đón vợ chồng Hạo. Dưới mắt Hàng bà Linda là người phụ nữ lịch sự, tiềm ẩn nét quý phái, cởi mở, dễ thương. Đây là lần gặp gỡ thứ ba, vậy mà bà niềm nở đón tiếp vợ chồng Hàng như một người bạn thân lâu ngày cách biệt. Ông Rich có nét đạo mạo như một nhà giáo và tỉ mỉ như nhà bác học trong phòng thí nghiệm. Tính tình có vẻ khác biệt nhưng họ là cặp vợ chồng hạnh phúc nhất, ở hãng Hạo ai cũng nhận xét như vậy.

Bà Linda niềm nở mời vợ chồng Hạo vào phòng ăn, tất cả được bà chuẩn bị chu đáo, xong xuôi. Ông Rich lui cui chọn rượu. Bữa ăn thật tươi mát. Ông Rich vui vẻ kể chuyện: "Mấy tháng trước tôi đi Trung Quốc có mua được bộ đồ trà cổ, rất cổ của một nhà quý tộc lỡ thời, họ giữ đã trên bảy trăm năm, tôi chỉ trả có hơn hai ngàn đô. Bây giờ có người muốn mua và bằng lòng trả hai mươi lăm ngàn đô, nhưng tôi chưa quyết định". Món quà Hạo và tôi tặng cho ông bà là tượng bằng đá Vân vùng Quảng Nam, Hạo nhờ cô em mua trong lần về VN, ông Rich có vẻ thích thú, ông xin phép mở ra, đó là bức tượng người vũ nữ đang múa với chiếc giày giơ cao, được điêu khắc bằng tay, chạm trổ công phu. Ông Rich say sưa ngắm nghía. Bà Linda cứ mân mê bàn chân nhỏ xíu xinh xinh của cô vũ công, bà hỏi Hạo: "Có phải loại đá này giữ lâu sẽ đổi màu như loại đá

cầm thạch của Trung Quốc?" Như chợt nhớ ra điều gì, bà đứng lên nói: "Xin quý vị vui lòng chờ tôi 5 phút", rồi bà rời phòng ăn thoăn thoắt lên lầu.

Ông Rich nói nhỏ với Hạo, như một điều bí mật: "Bà ấy có món quà đặc biệt riêng tặng ông bà, đúng hơn là tặng cho bà xã ông". Vừa dứt câu bà Linda xuất hiện, trên tay cầm một chiếc hộp nhỏ hình chữ nhật được gói kỹ trong lớp giấy gói quà màu sắc rực rỡ, cột thêm sợi dây nơ màu đỏ. Bà trao gói quà đó cho tôi đi kèm thêm nụ cười trên môi và trong mắt: "Tính ra đã mười năm quen thân, trong lòng vợ chồng tôi quý cô chú không khác người bạn thân tình, vì vậy tôi có xin phép nhà tôi gửi đến cô chú một món quà lưu niệm, cũng xin nói thêm món quà này nhà tôi mua tặng tôi khá lâu, xem ra cũng bằng thời gian mình quen biết. Tôi nghĩ cô sẽ thích và mỗi khi nhìn thấy nó cô sẽ nhớ chúng tôi. Mong có dịp đón cô chú trong những chuyến du lịch về vùng biển quê hương tôi". Tôi đứng lên nhận quà và chúng tôi ôm nhau không muốn rời ... Tôi thì thầm: "Chúc ông bà may mắn và hạnh phúc".

Về đến nhà nghe thềm ly trà nóng, tôi đi thẳng xuống bếp vặn lửa nấu nước. Hạo mở Ti Vi xem "I Love Lucy". Nhìn thấy Lucy đeo xâu chuỗi, tôi chợt nhớ đến món quà của bà Linda còn để trong xách tay bỏ quên trong xe, tôi nhờ Hạo ra xe, chàng cười "deal" với tôi: "Anh có công mang vô, vậy là anh có quyền mở ra xem trước à nha", tôi lắc đầu nguây nguây: "Đâu có được, bà ấy tặng cho riêng em cơ".

Khi Hạo mang cái xách tay vào, cùng lúc tôi vừa châm xong bình trà. Hạo trao gói quà cho tôi, anh tò mò lúc lắc cái hộp: "Dám sợi lắc kiêu Phi Châu đeo ở vòng chân lắm đó". Tôi hồi hộp tháo tung sợi dây nơ đỏ, xé rách lớp giấy gói quà, bút hết mây đường băng keo, chiếc hộp nhung màu đỏ hiện ra, tôi kêu lên: "Sao giống chiếc hộp đựng xâu chuỗi kim cương quá anh ơi". Hạo từ tốn để tách trà lên bàn, mắt chàng theo dõi từng động tác của mấy ngón tay run run... Khi chiếc hộp được mở bung ra, tôi "Ồ" lên một tiếng và không tin ở đôi mắt, tôi lấy tay dụi lia dụi lia và cố mở mắt thật to, không nén được cảm xúc, tôi hét lên: "Đúng là xâu chuỗi kim cương". Hạo lẳng lẳng cầm chiếc hộp xăm soi, anh đưa qua phải rồi trở qua trái ngắm nghía... Bỗng từ trong hộp rớt một mảnh giấy nhỏ màu trắng. Hạo cúi xuống nhặt lên nhìn, chỉ có mấy con số nhỏ lơ mờ, nhìn kỹ một lúc Hạo chợt khám phá ra đó là giá tiền được tính bằng đồng quan Pháp, bốn con số nằm theo hàng ngang : 4250F, nếu tính theo hối xuất bằng mỹ kim chỉ khoảng gần 500 đô.

Xâu chuỗi chúng tôi đánh mất chỉ là loại copy.

Hạo nhìn tôi, chàng mỉm cười, buông câu nói ngắn:

- Số em không đeo được đồ giả.

Kiều Mộng Hà

Hòn Sỏi Và Lời Nói

Hằng tuần người viết thường hay viết bài tâm tình trong trang Một Cõi Thiên Nhân của Oregon Thời Báo để tạo niềm vui nho nhỏ cho mình và cho những bạn đọc thân mến của tôi trên cõi thật cũng như trên cõi ảo. Tâm tình này có thể vui và đôi khi có thể hơi buồn một tí vì cuộc đời là những niềm vui nối buồn tiếp nối nhau:

“...Tâm chúng sinh như ngọn đèn mờ tỏ

Lúc hiện lành, lúc lại tạo ác nhân

Lúc ôn hòa, lúc lại dậy lửa sân

Theo năm tháng, tạo nghiệp lành nghiệp dữ!

Bởi thế:

Muốn được sống an nhàn không phải dễ
Phải quyết tâm dứt bỏ nghiệp tham, sân
Ngày qua ngày, ta tu học dần dần
Cội phúc đức, ta vun phân bón gốc... »

(Thơ Sương Lam)

Tâm tình này có thể là do bạn bè tôi kể lại những vui buồn trong đời sống của họ cho tôi nghe để nhờ tôi nói lên dùm họ những nỗi niềm tâm sự của họ cho vui bớt nỗi ưu sầu, phiền muộn.

Tâm tình này cũng có thể là tâm tình thật của tôi trong cuộc sống thực tế hằng ngày sau khi trải qua bao thay đổi của cuộc đời, của môi trường sống, của cách cư xử, tâm lý con người qua thời gian, qua tuổi tác v..v...

Tôi tâm tình với bạn vì tôi cũng như bao nhiêu người bình thường khác đang sống trong cõi trần thế này, có vui có buồn, có cười có khóc, có nhớ có quên, có hạnh phúc có đau khổ, có tha thứ có giận hờn và cũng muốn có người thương yêu, cảm thông với mình v...v....

Người viết hy vọng những tâm tình, những hình ảnh, những tài liệu được trình bày ở nơi đây sẽ giúp chúng ta cùng nhau học hỏi và có thể đem lại cho chúng ta những kinh nghiệm sống, những kiến thức mới, những quan điểm sống thế nào cho đời sống được thăng hoa tốt đẹp hơn về phương diện tình cảm, tâm linh, cho bớt đi những sân hận oán hờn vô ích chỉ làm khổ mình khổ người mà thôi, chứ không phải để vì danh vì lợi như đã có người nghĩ về tôi.

Tôi cũng đã có cái “thực danh” khi còn ở quê nhà, dù không “lắm liệt oai phong” cho lắm nhưng cũng có nhiều người muốn mà không được.

Tôi cũng đã có cái “thực lợi” đi kèm theo với cái “thực danh” của mình, nhưng rồi cũng đành bỏ lại ở quê hương để ra đi với hai bàn tay trắng, đến xứ người làm lại cuộc đời bằng con số không như nhiều lần tôi đã tâm tình với Bạn.

Những cái “thực danh”, “thực lợi” này, dù rằng thực sự tôi đã có trong tay, rồi cũng mất, huống hồ chỉ là những “danh hư tiếng hão” mờ mờ ảo ảo như sương mờ buổi sáng, có chi mà để khoe khoang cho mặt trí!

Tôi làm thiện nguyện viết thơ văn đăng trên báo, tạp chí, diễn đàn, phụ giúp cộng đồng, trường học không lãnh một xu teng vì tôi thích làm việc thiện nguyện khi thời gian, hoàn cảnh cho phép, vì ý nguyện, hoài bảo của một kẻ sĩ, hay ít ra cũng làm được một việc gì vui mình vui người, vì thế

xin đừng trách người viết là kẻ ngu xuẩn đi làm công không cho thiên hạ, ham danh hám lợi, văn thi sĩ “dỏm.

Nếu không vững niềm tin, nghị lực và quyết tâm thực hiện hoài bảo của mình trước những lời kết tội đầy vẻ ích kỷ, ganh tỵ, hơn thua đó thì làm sao người viết có thể tâm tình với quý bạn đọc đã 5 năm qua trên trang Một Cõi Thiên Nhân của Oregon Thời Báo và được sự thương mến của quý bạn đọc như thế này (hy vọng thế). Smile!Bạn nhỉ?

Người viết vẫn nhớ mãi mẩu chuyện Thiền “Tâm Thế Nào, Nhìn Ra Thế Ấy” giữa Thiền sư Phật Ấn và thi sĩ Tô Đông Pha đầy ý nghĩa dưới đây:

Tâm Thế Nào, Nhìn Ra Thế Ấy

Nếu mình để cho những hạt giống không dễ thương, những hạt giống của giận hờn, ganh tỵ, ích kỷ, hơn thua... có cơ hội phát sinh thì mình nhìn đâu cũng thấy “phân bò” hết.

Ngược lại, nếu mình biết nuôi dưỡng và phát triển những hạt giống từ, bi, hỷ, xả, những hạt giống thương yêu, cảm thông, tha thứ... thì mình nhìn ai cũng thấy dễ thương, nhìn đâu cũng thấy Tịnh độ, thấy Phật.

Một hôm, Tô Đông Pha đến chùa Kim Sơn chơi với Thiền sư Phật Ấn cả ngày. Hai người đối nhau luận Thiền.

Đông Pha hỏi Phật Ấn:

– Ngài thấy tôi thế nào?

Phật Ấn đáp:

– Rất trang nghiêm, giống một ông Phật!

Tô Đông Pha nghe nói vô cùng phấn khởi. Phật Ấn lại hỏi Tô Đông Pha:

– Ông thấy ta ra sao?

Đông Pha thấy Phật Ấn mập tròn, lại mặc áo đen, bèn đáp ngay:

– Giống một đồng phân bò!

Phật Ấn không nói gì. Đông Pha cho rằng mình đã thắng một keo, lòng rất sung sướng, về nhà hớn hờ nói với Tô tiểu muội:

– Này muội muội, hồi nào tới giờ anh bị Ấn lão cho đo ván mãi, đâu không lại ông ta. Không biết hôm nay Hòa thượng trở cờ hay học sĩ này gặp may mà Ấn lão không còn lời để nói, không có lý để trình đây.

Nói rồi bèn thuật lại chuyện luận chiến vừa qua. Tô tiểu muội thiên tư hơn người, tài hoa xuất chúng, nghe ca ca kể xong câu chuyện, liền nói:

– Xi, anh thua đậm rồi!

Đông Pha tức quá mắng :

– Ta làm sao lại thua? Nếu ta thua sao ông ấy không nói một lời nào?

Tô tiểu muội nói:

– Này ca ca, tôi xin hỏi anh, Phật quý hay phân bò quý?

Đông Pha nói:

– Đương nhiên là Phật quý rồi!

Tô tiểu muội nói:

– Phật là Ấn lão thấy, còn phân bò là anh thấy, thế có phải là anh bị đánh úp không? Ấn lão đắc thắng hoàn toàn, còn gì để nói nữa!

Đông Pha nghe tiểu muội nói thế, như bong bóng xì hơi, biết rằng bị rơi vào tròng của Phật Ấn, thua một keo nặng.

(Nguồn: tài liệu do sư cô Huệ Hương chùa Bửu Hưng chuyển gửi qua email. Xin cảm ơn sư cô Huệ Hương

Cuộc đời là vô thường, còn đó mất đó, hãy yêu thương khi bạn có thể. Hãy bớt giận hờn, oán ghét nhau, nhất là đối với người thân trong gia đình của mình. Những gì bạn có trong tay nhiều khi bạn không thấy quý giá, nhưng khi để mất đi rồi thì bạn sẽ thấy quý giá vô cùng, bạn ạ! Trong thực tế, người viết đã thấy nhiều gia đình hạnh phúc chồng vợ con cháu sống êm ấm, vui vẻ bên nhau. Một khi vợ chồng ly dị nhau thì tất cả những người trong cuộc đều đau khổ, kể cả những con cái trẻ thơ vô tội kia. Có đáng thương không?

Xin hãy thận trọng lời nói đừng vì nóng giận mà thốt lên những lời khó nghe làm đau lòng cha, mẹ, vợ, chồng, con, cháu, bạn bè, thân hữu của mình, rồi sau đó có hối hận thì cũng muộn rồi. Xin hãy lắng lòng đọc bài suu tầm hay hay dưới đây và suy nghĩ xem có đúng không nhé.

Hòn sỏi và lời nói

Thả một hòn sỏi vào trong nước: một tiếng bắn toé lên, rồi chìm ngấm.

Nhưng để lại vô số gợn sóng lăn tăn xoay tròn.

Lan toả từ trọng tâm, tràn ra biển cả.

Thả một hòn sỏi vào trong nước: trong phút chốc bạn lãng quên.

Nhưng có những gợn sóng nhỏ xoay tròn, hoà vào con sóng lớn.

Bạn đã xáo động một đại dương hùng vĩ chỉ bằng một hòn sỏi mà thôi

Thả một lời nói không tốt, không cần trọng: trong phút chốc bay đi.

Nhưng để lại vô vàn gợn sóng lăn tăn xoay tròn, lan toả...

Và không có cách nào lấy lại một khi bạn đã nói ra.

Thả một lời nói không tốt: trong phút chốc bạn lãng quên.

Nhưng có những gợn sóng nhỏ xoay tròn mãi...

Có thể bạn đã làm ứa một dòng nước mắt trên con tim buồn.

Bạn đã xáo động một cuộc đời hạnh phúc chỉ vì những lời nói kia.

Thả một lời nói vui vẻ và tốt bụng: chỉ trong giây lát chúng bay đi.

Nhưng để lại vô vàn gợn sóng lăn tăn, xoay tròn mãi.

Mang hy vọng, niềm vui, an ủi trong mỗi con sóng xô bờ.

Bạn sẽ không ngờ được sức mạnh của một lời nói tốt bạn cho đi.

Thả một lời nói vui vẻ và tốt bụng: trong giây lát bạn lãng quên;

Nhưng niềm vui dâng tràn, và những gợn sóng reo vui xoay tròn mãi.

Bạn đã làm cho con sóng được vỗ về trong điệu nhạc êm ái.

Có thể nghe thấy trên hàng hải lý từ việc thả một lời nói tốt mà thôi.

(Nguồn: suu tầm trên internet)

Hơn thế nữa, theo thiên ý, nếu chúng ta biết sử dụng đúng **chữ Dừng** tức là chúng ta cũng đã thực hành Thiên một phần nào rồi đó. Xin mời quý bạn đọc bài suu tầm dưới đây như là kết luận cho bài tâm tình hôm nay nhé.

Thiên là Dừng

Phật Guatam, người sáng lập ra Thiên, định nghĩa nó trong một từ: DỪNG.

Câu đầy đủ là:

Tâm trí điên khùng không dừng.

Nếu nó Dừng, đó là Thiên.

Những lời sau đây chỉ có tính gợi mở:

*Hít vào, thở ra là Thiên,
Vợ chồng hài hòa là Thiên,
Ngồi nán lại ngắm con ngủ là Thiên,
Vợ chồng thương nhau đứt ruột, có lỗi
mà "giả đờ ngó lơ" cũng là Thiên,*

Thiên không là gì cả, nhưng là vòng xoáy tròn ốc xoay quanh trục rỗng vô tận

Như vậy trong cuộc sống hàng ngày chúng ta đã "Thiên" mà không biết.

Ví dụ, khi bạn bị hiểu lầm, hay nhận "những lời cay đắng" từ người thân, mà bạn kèm chế con giận bằng hơi thở, là bạn đã Thiên.

Nếu bạn đã trải qua những phút căng thẳng mà bạn vẫn giữ được lòng thanh thản, chắc hẳn bạn cũng biết rằng mối quan hệ của bạn với người đó không hề xấu đi, mà qua cơn giận dữ cả 2 cùng hiểu nhau hơn, thì bạn đã biết DỪNG *tâm trí điên cuồng* khi nó sắp bộc phát.

Bạn chỉ cần sống trong vui vẻ, đó là Thiên. Sống trong bản tính bên trong riêng nhất, và hãy là bản thân mình, bản tính đích thực.

Và người sống trong vui vẻ thì sống một cách tự nhiên trong tình yêu.

*Hãy sống trong vui vẻ, trong tình yêu,
ngay cả giữa những người ghét*

Chỉ cần như thế thì bạn đã biết THIÊN rồi đấy.

Chúc bạn thân tâm luôn an lạc.

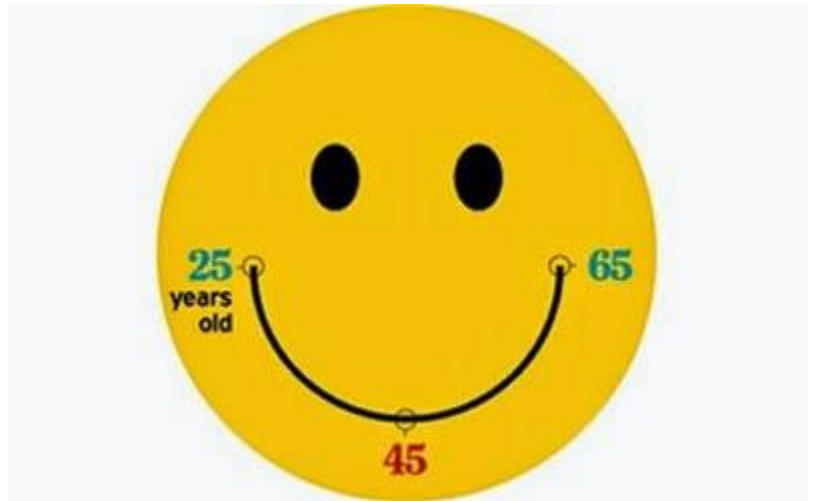
(Nguồn: Email bạn chuyển đến- Cám ơn chị PhướcĐạo)

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN244-ORTB 645-92414)

Mời quý anh chị thưởng thức Youtube dưới đây như là một lời cám ơn của SL gửi đến quý anh chị đã thương mến và khích lệ SL trong thời gian qua.

Thank You! - Inspirational Time

<https://www.youtube.com/watch?v=2unltS3XgGo&list=PLCWHPuqIsqJOmpYX5zA0pvJ96R3sNfmpw&index=12>

Sương Lam

BẠN THÂN THÂN THÂN

CƯỜI

Không cần có Cái Không Muốn
Không muốn có Cái Không Cần
Chỉ cần có Bạn Thân Thân
Trôi theo dòng đời cuộn cuộn.

Bạn ơi! Không bao giờ muộn!
Đường trần xin cùng bước chân
Buồn, vui san sẻ ân cần
Dẫu giàu sang hay mệt vận.

Tri âm và là tri kỷ
Thân thương chúng mình cùng đi
Dù nhau vượt thoát hiểm nguy
Nêu cao lập trường, ý chí.
Ý Nga, 25-9-2014

CHÂN NHU'

(Cảm tác nhân đọc một bài sưu tầm của NGÔ AN)

“Tâm ai đầy lửa dữ”
Là tự đốt đó thôi
Địa ngục nào xa xôi
Hàng ngày quanh thế sự!

Sống thiện, cầu đền đáp
Là chưa thiện thật đâu!
Tu để cầu giải thoát
Thà đừng tu thì hơn!

Còn sống còn phấn đấu
Không lẽ chịu thua ư?
Áo đời chọn PHÚC HẬU
Là đã có CHÂN NHU'

Ý Nga, 25-9-2014

*Theo:

<http://giacngo.vn/phathoc/2009/04/21/5EC01B/>

“Nói theo ngôn ngữ bình thường thì Chân Như là cái dung chứa mọi mâu thuẫn, đối nghịch: có và không, động và tĩnh, một và nhiều, như thật và như huyễn, tướng và vô tướng... đồng thời vẫn thanh tịnh, không bị nhiễm ô bởi chúng. Chân Như là thực tại “bất sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh,

Buồn sao cười? **Tức** cũng cười?
Nét hay, duy nhất của người Việt Nam
Khi vui **tửm tửm** âm thầm
Khi không: **nực, giọng**... chớ làm nhé ai!

Nhìn em **chúm chím**, mê hoài
Mắc cười không rẻ: đêm dài nhớ nhung
Mỉm cười mà nhịp tim rung
Nét môi **e then**, người hùng hóa rom

Vài dòng **hóm hỉnh** cho thom
Gói trong **rộn rã**, thâm trầm nét riêng!
Ý Nga, 25-9-2014

ĐI ĐƯỜNG NÀO, **VỀ ĐÍCH ẤY**

Nhận ơn giúp đỡ của người
Phải nhớ báo đền hết đời
Không tự nhiên ai hưởng phước
Đừng quên bài học em ơi!

Nếu người lợi dụng vào em
Thì đừng tiếp xúc gì thêm
Kẻ ác tự vay, tự trả
Riêng em vẫn sống êm đềm!

Bà con: kẻ ghét, người thương
Đi đâu, về cũng một đường
Nhưng quyết không là địa ngục
Nếu không chung nẻo bắt lương.
Ý Nga, 25-9-2014

CÓ NHƯỜNG NHỊN **VIỆC CHUNG MỖI THÀNH!**

Con ta đưa hát, đưa hò
Đã chia như thế, dạn dò rồi nha!
Không ai được phép ba hoa
Kéo ra hờn giận, hai nhà cãi nhau.

*bắt tăng bắt giảm”,
TâmChân Như (đối lại với tâm sinh diệt)”*

Vậy mà chưa rõ vàng thau
Ông tham, bà chưởi...Ồi chao om sòm!
Người mình chưa thật quan tâm
Việc Chung cứ muốn thét, gằm riêng tư
Ý Nga, 25-9-2014

Thăm Viếng Tân Gia Ba (Singapore)

Từ hải cảng Laem Chabang, Thái Lan đến Singapore mất 2 đêm 1 ngày ½. Biển êm, gần Singapore có nhiều tàu to như tàu chở dầu hay chở hàng hóa đi lại trên biển. Ban đêm những tàu xa xa rực ánh đèn, di động ngược xuôi trông vui mắt, biển rộng đen thui, chẳng thấy đâu bờ bến, trừ tiếng sóng va vào mạn tàu và bọt nước trắng xóa ở phía đầu và đuôi tàu.

Thường sau cơm tối chúng tôi xem trình diễn văn nghệ, sau đó cùng nhau qua gian hàng bán quà lưu niệm nhìn hàng hóa, xem du khách ra vào chọn lựa mua hàng. Vị nào muốn xem phim hay khiêu vũ, nghe nhạc hoặc đánh bạc có lẽ về muộn hơn, có thể 4,5 giờ sáng. Thức ăn nhẹ, cà phê mở cửa 24 /24 nếu vị nào cần giải lao...Chị em tôi thường mở TV xem các sinh hoạt trên tàu hay tin tức. Ngay việc mua vé đi tour cũng dùng TV, khỏi phải lên lầu sắp hàng chờ đợi mất thì giờ.

Du thuyền đậu bến Singapore, làm thủ tục xong đã quá trưa. Du khách nào mua vé đi tour thì theo hướng dẫn viên lên xe bus, vị nào tự túc từ từ đi sau cũng được. Tàu đậu sát bến cảng, bước qua là tới nhưng mọi người phải vòng vèo mấy lượt cầu cả 10 phút mới ra đến nơi xe buýt đậu. Ai không đi tour thì có thể đi một vòng thành phố bằng xe buýt (hop on, hop off), giá khoảng 1 mỹ kim, muốn lên xuống trạm nào tùy ý, không phải trả thêm tiền. Du khách có thể về muộn vì tàu sẽ mở cửa suốt đêm.

Đây là lần thứ hai tôi trở lại Singapore. Lần trước tôi đi đường bộ, đến Singapore từ Mã Lai vì biên giới hai nước sát nhau. Sắp tới biên giới, anh dẫn đường nhắc nhở du khách có kẹo cao su (chewing gum) nên cất kỹ, nếu ăn thì đừng vất bã xuống đường kẻo bị phạt cả ngàn đồng, có khi còn bị giữ lại rất phiền phức. Tân Gia Ba là nước sạch sẽ, kỷ luật nghiêm ngặt. Anh nhắc lại vụ thanh niên Mỹ bị phạt đòn vì vẽ bậy lên tường và một thanh niên người Úc gốc Việt bị tử hình vì mang thuốc phiện qua phi trường Singapore. Tới biên giới, hướng dẫn viên địa phương ở lại chỉ có hướng dẫn viên tổng quát theo chúng tôi, hành lý du khách phải lấy ra đem qua máy kiểm tra an ninh, check in vì đi qua quốc gia khác... Tuy hai nước sát liền nhưng Tân Gia Ba trông sung túc, phồn thịnh hơn Mã Lai. Chúng tôi có hướng dẫn viên địa phương người Tân Gia Ba đón tiếp ngay cửa biên giới. Đó là chuyện mấy năm trước. Nay cô hương dẫn cũng lưu ý đừng

vứt vỏ keo, xả rác xuống đường vì sẽ bị phạt. Cô cười cười bảo: “Singapore is a fine island“. Ai muốn hiểu nghĩa Tân Gia Ba là đảo đẹp hay Tân Gia Ba là đảo quốc hay phạt vạ đều đúng cả.

Tân Gia Ba còn gọi là đảo ”sư tử“, một đảo lớn dân số khoảng hơn 5.000.000 trong đó 2.000.000 là người ngoại quốc. 75% dân Singapore người gốc người Trung Hoa. Kế đến là Mã Lai, Ấn Độ, người Âu châu... Những người thiểu số này đến Sing tìm việc làm, thường là việc lao động chân tay, họ mong dành dụm được tiền rồi sẽ trở về cố quốc. Thời gian kéo dài, riết họ lập gia đình và định cư luôn vì đời sống dễ dàng, việc làm bảo đảm hơn tại quê hương họ. Ông nội cô Ling, hướng dẫn viên, đến Singapore từ Trung Quốc, lập gia đình có con cháu nên cô là người Sing gốc Trung Hoa. Dân Sing nói tiếng Anh, Mã Lai, Trung Hoa, Tamil và Singlish. Cô Ling thí dụ nêu tiếng Anh hỏi: “Where do you go?” thì Singlish sẽ là: “You go where?”

Theo cô Ling Singapore là 1 trong 4 quốc gia châu Á phồn thịnh vì có nền kinh tế phát triển nhanh chóng nhất trên thế giới: đó là Singapore, Hong Kong, Nam Hàn, Taiwan. Có 1500 công ty Trung Hoa và khoảng 1500 công ty Ấn Độ ở Singapore. Ngoài ra còn có nhiều công ty Mỹ và Âu châu đến đầu tư. Singapore có hăng lọc dầu lớn, có sông bạc, khu nghỉ mát đẹp hấp dẫn du khách. Du lịch đem lợi tức đáng kể cho Singapore. Một năm có khoảng 11 triệu du khách ngoại quốc thăm viếng. Tân Gia Ba có 547 khách sạn từ 3 sao đến 5 sao. Vườn hoa lan ở Sing lớn nhất thế giới, hồ cá, chợ Trung Hoa, chợ Ấn Độ, công viên Sư tử, Marina Bay, khu Little India, Underground market tầng trên tầng dưới, cầu thang cuốn chỗ nọ chỗ kia là những nơi hấp dẫn du khách.

Singapore có nhiều triệu phú so với số người dân. Người nghèo được nhà nước trợ cấp tiền thuê hay mua nhà giá rẻ. Xe hơi đắt hơn ở Hoa kỳ. Y tế tốt, trung bình tuổi thọ một người là 80 tuổi. Con cái có bổn phận chăm sóc cha mẹ khi tuổi già. Nếu xã hội biết người già bị bỏ bê, các con có thể bị phạt tù, lương bị khấu trừ một phần và chuyển thẳng đến cơ quan chăm sóc cha mẹ. Tuy thế, cô Ling nói trường hợp này chưa xảy ra vì các con biết bổn phận của họ. Nhà an dưỡng và hưu dưỡng rất tốt, sáng sủa, ấm cúng, tiện nghi và người già sống nơi đó có cảm giác tốt còn hơn ở nhà riêng.

Singapore có trường học tốt. Khoảng 20% sinh viên là sinh viên ngoại quốc đến Singapore du học: Mã Lai, Ấn, Trung Hoa, Việt Nam. Tất cả có khoảng 80.000 sinh viên du học. Họ đến Singapore vì trường học tốt và học phí hạ.

Sentosa

Singapore có 63 đảo. Sentosa là đảo lớn trong các đảo nhỏ ở Sing. Du khách đến đó bằng xe buýt, taxis, xe van hay xe cáp treo (cable car). Đi xe cáp thì du khách tới trạm Mount Faber, xe rất nhanh, chỉ khoảng 12 phút là tới Sentosa. Mỗi xe cáp chứa được 6 người. Đi xe cáp được xem phong cảnh cây xanh, nhà cửa, thuyền tàu tấp nập dưới bến cảng Singapore. Xe cao hơn mặt nước 50 mét. Ngồi trên xe cáp nhìn qua cửa kính sẽ thấy chiếc qua chiếc lại nhanh chóng trên các dây cáp. Vé xe cáp bao gồm vé thăm viếng đảo Sentosa. Xe cáp hoạt động từ 8g30 đến 10giờ tối nhưng 9giờ 45 là chuyên chót rời Sentosa.

Đảo Sentosa có nhiều khu giải trí dành cho người lớn và trẻ con: chèo thuyền, cưỡi ngựa, đi xe chạy vòng tròn trên không tìm cảm giác mạnh (Roller Coaster), ngồi trên lưng các con thú gỗ chạy vòng tròn, một trò chơi cho con nít (carousel) hay tản bộ giữa những hàng cây đầy bóng mát, xem nơi nuôi chim lạ, nuôi bướm nhiều màu sắc, thăm vườn hoa nhiệt đới, vườn hoa lan... Ngoài ra còn xem cá bơi lội nhõn nhợ trong làn nước xanh trong veo, trên đầu và hai bên lối đi.

Sentosa có nhiều tiệm buôn từ bình dân đến hàng hiệu đắt tiền. Nhiều nhà hàng ăn uống đủ các quốc tịch: Trung hoa, Pháp, Ý, Nhật, Mỹ, Mẽ... và tiệm ăn nhanh. Có rạp chiếu phim 3 chiều và sông bạc có an ninh canh gác. Tối đến nghe nhạc và xem múa nước. Trước cái hồ nước rộng hàng trăm khán giả ngồi chờ xem biểu diễn. Tới 19g30, đèn tắt, nước dưới hồ phun lên rất cao, nhiều vòi nước, nhiều màu và hình thù khác nhau. Lâu lâu lại có tiếng nổ to, lửa phun lên tỏa ánh sáng rất đẹp. Cuối cùng hàng trăm vòi nước cùng phun lên một lúc, ánh sáng chói lòa, sáng rực rồi đèn bật sáng, khán giả lần lượt ra về... Lạ, hấp dẫn, đáng bỏ công đi xem cho biết. Múa nước đẹp và kéo dài khoảng 45 phút, lâu hơn ở Las Vegas,. Sentosa có 15 khách sạn trong đó có 3 khách sạn 5 sao.

Chợ Tàu:

Chợ Tàu lớn, nhiều tiệm buôn hàng hóa đầy dẫy, quán ăn rải rác trong khu vực, mùi thức ăn thơm ngào ngạt bay tận ngoài đường đi. Đèn lồng màu sắc trang trí cho Tết Nguyên Đán hãy còn chung quanh khu vực. Hình con ngựa to như ngựa thật, bằng nylon hay giấy bồi màu vàng kim chằng giữa đường lớn ở trên cao. Du khách trầm trồ, chụp ảnh lia chia. Hàng hóa nhiều giá phải chăng, khách tha hồ mua sắm tiếc là không có chỗ chứa mà thôi.

Công viên Sư Tử (Merlion Park)

Sư tử nằm khu vực rộng rãi ở bờ sông Singapore, gần Central Business District. Đầu là sư tử, mình cá, cao 8,6 mét, nặng 40 tấn. Tôi nghĩ cô Ling nói nhầm nhưng xem trong Wikipedia cũng nói là 40 tấn.

Sư tử trông oai vệ, mồm phun nước liên tục. Bụi nước tung tóe tùm lum ai đứng gần sẽ bị ướt. Tục truyền ai lấy được nước ấy sẽ gặp may mắn, có tiền vào chẳng hạn. Du khách đứng xa một chút đông lắm, xòe tay mong hứng được chút xíu bụi nước đủ ướt tay thôi. Một số lo chụp ảnh. Đến Singapore mà không có ảnh sư tử là thiếu sót đáng tiếc cũng như đi Pháp mà không chụp ảnh tháp Eiffel vậy. Sư tử là biểu tượng Singapore. Người ta làm dây xích chìa khóa, áo T shirt, các đồ vật trang trí trong nhà có hình sư tử bằng đá, bằng nhựa, bằng ngọc thạch... Bru thiếp, phong bì cũng hình sư tử

đang phun nước. Nên viếng công viên vào sáng sớm hay buổi chiều sẽ vắng khách, đỡ chen chúc tìm chỗ chụp ảnh.

Xe ngừng ở bờ sông trước viện bảo tàng Á Châu đối diện các cao ốc cao ngất, 66 tầng bên kia sông. Dưới sông nước xanh phẳng lặng, mấy con vịt trời nhón như bơi lội. Trên bờ hàng đoàn người trẻ tuổi quần áo thể thao chạy lúp xúp. Theo cô Ling đó là chung cư. Phòng cư trú ở các tầng trên cao, phía dưới là công tư sở, tiệm buôn... Cô đưa qua Marina Bay thấy các cao ốc, khu giải trí, các khách sạn đắt tiền... Có nơi vừa khách sạn vừa khu giải trí và có các cửa hàng buôn bán hàng hóa sang trọng. Xe chạy qua tòa án, thư viện, khu Little Indian, đường Orchard. Đường phố sạch sẽ, nhiều cây xanh.

Vườn Hoa Lan Tân gia ba (National Orchid Garden, Singapore)

Xe đưa lại vườn hoa lan. Cô Ling tự hào vì vườn lan Singapore lớn nhất thế giới, có 60.000 cây và nhiều loại hoa lan lạ. Đến nơi cô mua vé phát cho mọi người, hẹn 2 giờ sau gặp nhau ở nhà bán quà lưu niệm. Tôi ra vườn xem các khóm hoa gần gần độ 20 phút rồi trở vào nhà cho mát.

Trời nóng 92 độ F. Tôi đã đến vườn lan Singapore mấy năm trước. Lúc ấy thời tiết mát mẻ, hoa nhiều lắm rất đẹp. Những người trong đoàn đều thích và khen ngợi. Trong lúc chờ đợi đoàn du khách trở về cô Ling cho biết xã hội, giáo dục, đời sống người dân Singapore nhưng tôi không còn nhớ bao nhiêu. Cô tiếc là không đủ thì giờ cho chúng tôi thăm viếng khu Little India mà theo cô cũng có những nơi hấp dẫn. Tôi đã viếng chợ và ngôi chùa Ấn màu sắc lộng lẫy, nhiều hình tượng điêu khắc khéo léo trên tường ngôi chùa hình tháp này. Chợ Ấn Độ đông đúc người Ấn và du khách ngoại quốc. Người da trắng xem cho biết, chẳng thấy họ mua hàng hóa chi cả: tơ lụa, tranh ảnh, nữ trang...

Tới giờ du khách trở ra điểm hẹn, người nào cũng mồm hôi nhễ nhại. Tôi cũng mua cái quạt trong tiệm giá 2 mỹ kim. Các tiệm Singapore nhận Mỹ kim, chi em chúng tôi không ai đổi tiền Sing cả. Cô Lan đi chung cho biết năm nay vườn lan không nhiều hoa như lần viếng thăm mấy năm trước. Lần chúng tôi viếng thăm cách đây mấy năm hoa đẹp thấy mê. Trên đồi, dưới thung lũng, bên trái, bên phải, đâu cũng thấy hoa, nhiều loại và màu sắc khác nhau. Khu trồng hoa màu vàng, nơi hoa màu tím, màu trắng hay hồng... chen vào cây cỏ hoa lá khác xanh đậm hay nhạt. Nếu vào Google xem hoa, hình ảnh cũng nhiều nhưng sao bằng thấy tận mắt.

Hôm nay là ngày cuối cùng ở Singapore. Xe buýt của du thuyền sẽ đưa chúng tôi ra phi trường Changi để đi Hong Kong sau đó chuyển máy bay khác về Mỹ. Phi trường Changi nhỏ nhưng đẹp. Hoa lan nhiều màu khác nhau, cây khỏe hoa to rải rác đó đây trên đường đi, trong các tiệm buôn. Thưa quý vị tôi nhớ đến đâu ghi đến đây, chỉ mong vị nào chưa viếng Tân Gia Ba có chút khái niệm về quốc gia nhỏ bé nhưng phồn thịnh, thanh bình, dân chúng có đời sống ấm no tốt đẹp...

Ngày 10 tháng 3 năm 2014

Ngọc Hạnh

MỸ- HIỀN

Tiếng hò ồm ồm như vịt đực của thằng Bửu cất lên phía sau hè:

- Trồng trầu trồng lộn dây tiêu

Con theo hát bội mẹ liêu con hư...ừ... ư...

Bà Hương hào Thạnh đang ngồi gói bánh ít bánh tét với Mỹ Hạnh, cô gái út vừa tròn mười bảy và Mỹ Hiền trong nhà bếp, lên tiếng can ngăn:

- Cái thằng, giờ này chưa chịu xuống cầu tàu ngồi chờ anh bây kêu, còn ở đó hát hò. Hiền, ra sau hè nhắc nó một tiếng kéo nó quên.

Hiền dạ rồi đứng lên đi ra sau hè kêu thằng Bửu xuống bên sông chờ cậu Ba. Bữa nay hăm chín, cậu ba Trung từ Mỹ Tho về ăn Tết với gia đình. Nghe đâu cậu còn dẫn theo một người bạn thân, cùng học ở collège. Cậu ba ở nội trú luôn trong trường. Năm nay về nhà ăn Tết cậu rủ luôn Tiến mục đích giới thiệu cô em gái với bạn luôn. Con đường đi thẳng từ chợ Cao Lãnh về Tân An rất xấu. Đường trải đá cục, ngôi xe lôi bị xóc, về tới nhà mình mây ê ẩm hết trơn, nên ai cũng thích đi vòng mé Hòa An, đường đất cát mịn êm ái, chỉ tội phải tốn thêm vài cắc bạc qua đò. Nhà ông bà Hương hào có chiếc xuồng neo dưới bến, mỗi lần bà Hương hay hai cô Hạnh, Hiền đi chợ về, thằng Bửu chờ sẵn bơi xuồng qua sông rước. Trong nhà có Hiền lo việc bếp núc, quét dọn. Thằng Bửu làm những việc nặng như bửa củi, gánh nước, dọn vườn tược. Nó ở với ông bà Hương hào từ hồi mới lên mười ba, năm nay đã mười chín nên rất thông thạo công chuyện, được mọi người trong

nhà tín nhiệm. Vóc vạc cao lớn, nước da ngăm ngăm mẫn mà, lại nói chuyện có duyên nên nó được mấy em thôn nữ ưa lắm. Nhưng vài tháng nay cu cậu đã để bụng thương con Huê, con gái lớn chú Huê Canh ngoài lộ mới. Theo lời ông Hương hào kể lại, chú Canh hồi xưa theo ghe bầu chở bàn ghế cần xà cừ từ Huế vô trong Nam bán. Hồi đó chú cũng trạc tuổi thằng Bửu bây giờ. Ghe bầu đi từ tỉnh nọ qua tỉnh kia. Tới Tân An, gặp lúc ông Cả Phương mới vừa xây xong căn nhà nền đúc mới, cần rất nhiều bàn ghế, hoành phi, tủ thờ... để trang trí. Ông Cả còn mời chủ ghe và đám thợ ở lại để đóng tại chỗ cho ông thêm một ít đồ cần thiết. Trong số thợ đi theo ghe có chú Canh. Chú có giọng hò Huế mùi mẫn, náo nùng. Mỗi lần cất lên, người nào đang vui cách mấy cũng cảm thấy buồn ngủ tặc dạ! Mà cái người bị tiếng hò của chú làm mê mẫn tâm thần là cô Lài, giúp việc cho ông bà Cả. Năm đó cô mới lên mười sáu, tình xuân đang phơi phới, nên dễ bị tiếng hò của chú hớp hồn. Lừa gần rom thì phải cháy. Bà Cả thấy cái bụng cô Lài càng ngày càng vun chùng (mà miết này đâu phải vùng rừng thiêng nước độc đâu mà bị chứng báng nước?), nên đem ra tra vấn. Lài khóc, thú thật chú Canh chính là tác giả cái bào thai cô đang mang. Ông bà Cả sau khi hội ý với chủ ghe liền tổ chức cấp tốc một đám cưới đơn giản cho đôi trẻ nên duyên cầm sắt và từ đó chú Canh đóng đô luôn tại quê vợ. Huê là con gái út của chú. Con nhỏ thừa hưởng cái giọng ca ngâm ngọt ngào của cha, nên sau hôm cúng đình vừa qua, nó cứ tư tưởng mãi tới cái đám hát bội được ban hội tề mời tới trình diễn. Nó tưởng tượng mình trong vai Phần Lê Huê, Lưu Kim Đính, Điều Thuyền... rồi cũng múa, cũng hát y chang như mấy cô đào thương trong gánh hát. Phải công nhận con nhỏ có khiếu. Chỉ khổ cho thằng Bửu ngày đêm phập phồng, sợ con nhỏ nổi hứng cuốn gói theo gánh hát thì khổ, nên vừa rồi mới thốt lên những lời đắng cay chua chát kia.

Thằng Bửu xuống cầu tàu ngồi đợi, độ tàn cây nhang thì có tiếng kêu của cậu Ba bên kia sông. Nó lật đật mở dây chiếc xuồng rồi bơi riết qua bến. Cậu ba Trung bận bộ đồ tây bằng vải tussor màu da bò, đứng trên bờ tươi cười nhìn nó. Bên cạnh là một thanh niên trạc tuổi cậu Ba, cũng bận đồ tây. Thằng Bửu nghĩ thầm hai người thiệt lịch sự trai hết sức. Cả đời nó chắc chẳng bao giờ được xỏ tay vô một bộ đồ "chiến" như vậy! Nó lễ phép chào hai cậu. Dầu gì cậu ba cũng là người đã dạy cho nó biết đọc biết viết. Nhút tịt vi sư, bán tịt vi sư! Cậu ba và người bạn không đợi nó cột xuồng để bước lên phụ, mà đã xách va li, thêm một số túi xách linh kinh bước xuống xuồng. Nhà ông bà hương hào là một căn nhà ngói khá đồ sộ giữa một khu vườn đầy hoa kiểng và cây ăn trái. Từ cái cổng gạch có giàn bông giấy tím đẹp lộng lẫy vô tới nhà là một lối đi trải gạch tàu sạch bóng. Hai bên trồng cây lưỡi cọp, lá thon dài hai màu xanh vàng, chen với những bụi chuối nước trở bông màu cam, màu hường tươi như da con gái xuân thì. Phía trước nhà, gần đường lộ có trồng một dục bưởi, cam sành. Nơi vô trong có cây vú sữa hột gà, thêm cây mận da người, có trái màu xanh, ngọt thanh rất hiếm ở cái xứ Đồng Tháp đất phèn này. Gần sát tiền đường, bà Hương cho trồng một dãy bông trang đủ màu để hàng ngày hái cúng Phật. Ngoài ra còn mấy bụi lài, ngày nào Hiền cũng hái một ít ướp thơm bình trà của ông Hương. Trước đây nhà có mấy cụm phù dung rất đẹp, nhưng khi nghe chòm xóm nói nhà có con gái không nên trồng loại hoa sớm nở tối tàn này thì bà Hương sai thằng Bửu chặt bỏ. Nghe tiếng lao xao từ ngoài cổng, Mỹ Hạnh vội vàng lau tay vô miếng giẻ lau, xỏ chân vô đôi guốc chạy một mạch ra ngoài, mặc cho bà hương kêu giựt ngược. Bà ngao ngán nhìn Mỹ Hiền thở ra:

- Thiệt tao cũng chịu thua luôn! Mười sáu, mười bảy rồi mà tướng còn nhỏ nhít lắm! Hiền cười an ủi bà:

- Kệ chỉ đi má. Từ từ chỉ cũng thay đổi mà.

Bà Hương bước xuống bộ ván đi ra đón cậu con trai cưng, không quên dặn Mỹ Hiền:

- Thôi để đó tới gói tiếp. Lo bắt liền nồi com đi. Đem nồi thịt kho nước dừa ra hâm lại. Nhớ thêm đường vô dưa cải cho bớt chua. Chiều nay ráng o bế nồi canh chua cá lóc cho thiệt ngon nghe

hôn. Có khách đừng để tao mất mặt. Hiền dạ rồi lật đật đi lo bữa cơm chiều. Mỹ Hạnh vừa ra khỏi nhà đã thấy mọi người đang đi vô. Cô nàng kêu lớn :

- Anh Ba. Rồi khựng lại khi thấy Tiến đằng sau lưng thẳng Bửu. Trung cười:

- Mỹ Hạnh, tới đây phụ anh một tay coi. Chào anh Tiến đi. Bạn anh về nhà mình ăn Tết.

Máy cô phải tiếp đãi đằng hoàng nghe chưa. Em gái tao đó Tiến. Xí xọn số một!

Mỹ Hạnh ngúng nguây:

- Xí! chỉ được tài nói xấu em là giỏi. Chào anh Tiến.

Tiến mỉm cười:

- Chào cô Hạnh. Chỉ sợ tôi làm phiền bác và cô.

Trung cười lớn:

- Thôi đừng khách sáo nữa. Cứ coi nhà tao như nhà mày.

Tiến nhìn hai bên lối đi, không ngớt lời khen ngợi. Trước đây nghe nói tới Đồng Tháp Mười, chàng cứ tưởng xứ nước phèn chỉ có bần, trầm, mắm... Không ngờ từ bến bắc về đây, chàng đã thấy những khu vườn sum suê cây trái. Các cô gái cũng trắng da dài tóc không thua gì gái Cần Thơ, Mỹ Tho. Một ngạc nhiên thích thú.

Bà Hương hào chờ mọi người nơi phòng khách. Trung chào mẹ rồi quay qua giới thiệu bạn với bà. Bà Hương tươi cười hỏi hai cậu đi đường có mệt không, rồi hỏi hai cậu uống nước dừa tươi giải khát. Trên bàn đã để sẵn hai ly cối. Nước dừa ngọt lịm, trôi tới đâu thấy khoẻ tới đó. Tiến đưa những thứ để biếu chủ nhà như trà sen, hồng khô. Trung cũng mua nho tươi, lê tàu về cho cha mẹ. Phần Mỹ Hạnh được hộp phấn và cây son Coty. Trung ngó quanh rồi hỏi sao không thấy ông Hương hào cũng như Mỹ Hiền. Bà Hương nói ông đi nhà việc cũng sắp về. Còn con Hiền đang lo bữa cơm chiều dưới bếp. Trung cảm xấp cảm nhưng màu tím bằng lăng lảng lơ lên :

- Cái này là phần của Mỹ Hiền. Mỹ Hạnh đưa tay định chụp xấp vải, nhưng Trung nhanh hơn, dẫu xấp vải ra sau lưng. Mỹ Hạnh phụng phịu:

- Em muốn coi thôi mà.

Trung cười:

- Không phải của em, coi làm chi.

Bà Hương hào sai thẳng Bửu đem hành lý các cậu vô buồng. Nói hai đứa đi nghỉ một chút cho khỏe, trong khi chờ ông Hương ở nhà việc về. Bà cũng biếu Mỹ Hạnh xuống bếp phụ với Mỹ Hiền làm cơm. Xuống tới bếp, việc đầu tiên là cô nàng ghé tai Mỹ Hiền thì thầm:

- Bạn anh Ba đẹp trai hết chỗ chê!

Mỹ Hiền tay chân không ngừng, mặt mũi đỏ gay vì lửa, chỉ trả lời thờ ơ vạy hỏ. Mỹ Hạnh vừa phụ bếp vừa tíu tíu kể lể, Hiền chỉ ậm ừ...

Hai chàng thanh niên sau khi rửa mặt mũi cho sạch bụi đường thì Trung rủ Tiến ra vườn cho mát. Hai bên hông nhà có trồng mấy cây sa bô chê, cành sà thấp gần mặt đất. Một hàng mận trái chỉ chít rữ cành, soi bóng xuống con rạch đào từ ngoài sông dẫn nước vô cái ao khá lớn phía sau nhà. Phía sau nhà là vườn chuối. Những buồng chuối lá xiêm trái mập tròn. Chuối già hương trái dài, cong cong như chiếc lưỡi liềm. Chuối cau trái nhỏ nhưng thơm ngon vô cùng. Vườn trái vàng của bà hương mỗi năm cũng đem lại không ít huê lợi, ngoài những thứ cây trái trong vườn. Xa hơn nữa là vườn soài. Cao Lãnh có giống soài hòn ngon nổi tiếng. Trái soài hòn vừa lớn vừa mập tròn. Thịt màu vàng sậm, ngon ngọt không thua gì mật ong.

Thằng Bửu ra mời hai cậu vô ăn cơm. Ông Hương hào Thạnh đã về. Mới ngoài năm mươi, lại siêng hoạt động nên ông còn rất cường tráng, tóc mới lai rai vài sợi bạc. Ông ôm vai cậu trai cung cười vui vẻ. Quay sang Tiến ông bắt tay rồi nói cậu cứ vui chơi tự nhiên ba ngày Tết. Coi gia đình này như gia đình cậu vậy. Tiến cảm thấy thoải mái ngay với ba của bạn. Nghe tiếng cười sảng khoái của ông, chàng biết ngay ông là một người rất cởi mở.

Mọi người ngồi vô bàn ăn, trừ Mỹ Hiền cứ lui cui dưới bếp. Trung phải xuống kêu, nhưng Hiền viện cớ còn dọn dẹp, để rồi sẽ ăn sau với thằng Bửu. Cuối cùng Trung phải nắm tay lôi sênh sạch lên nhà trên. Mỹ Hiền đỏ mặt, nói:

- Anh Ba kỳ quá. Quần áo, mặt mũi em tèm lem đây nè. Bạn anh cười chết!

Trung chắt lưỡi:

- Thằng Tiến là bạn thân của anh mà. Nó không để ý đâu.

Lên tới nhà trên, Trung ấn Mỹ Hiền ngồi xuống ghế. Cô nhỏ mặt đỏ như gấc, áp úng gật đầu chào Tiến. Bà Hương lên tiếng mời mọi người dùng bữa. Tiến vừa ăn vừa kín đáo quan sát hai cô gái. Mỹ Hạnh có nét mặt giống mẹ. Không cao lắm, nhưng chắc ăn vặt nhiều nên hơi đầy đặn. Nước da tuy trắng nhưng lấm tẩm mụn. Cặp mắt nhỏ và sắc sảo, được cái không có nét lạnh như của bà Hương. Cặp lông mày tủa nhỏ rúc. Sóng mũi hơi gầy. Cả khuôn mặt được cái miệng tươi kéo lại. Mái tóc dài tới ngang lưng, kẹp gọn trong chiếc kẹp ba lá. Cái áo bà ba bằng lụa màu vàng tươi không làm thân hình cô nhỏ lại chút nào. Trái lại Mỹ Hiền người dong dỏng cao. Nước da trắng hồng, mịn mượt. Đôi mắt thật to, đen nhánh dưới cặp lông mày vòng nguyệt. Mỗi lần cô ngược lên, Tiến thấy như phảng phất một nét buồn kín đáo. Sóng mũi thon vừa trên chiếc miệng nhỏ, đôi môi hồng tươi như cánh sen. Mái tóc đen mượt mà, dài tới thắt lưng, cũng được kẹp gọn trong chiếc kẹp ba lá. Chiếc áo bà ba màu tím Huế càng làm tăng làn da trắng mịn và chiếc eo thon nhỏ. Hiền ăn uống nhỏ nhẹ, im lặng, trong khi Mỹ Hạnh ríu rít không ngừng với Trung. Tiến cảm thấy Mỹ Hiền không phải là người đơn giản. Hình như cô nàng có một tâm sự gì đặc biệt lắm.

Ăn xong một chén cơm, Mỹ Hiền đứng lên lấy cốc đi rửa soạn món tráng miệng. Trung cần nhần. Mỹ Hạnh nói:

- Thây kệ nó. Bữa nào cũng ăn như mèo hử!

Trung cười:

- Còn em thì ăn như hổ xực phải không?

Mỹ Hạnh mắc cỡ xí một tiếng. Ông Hương cũng góp lời:

- Ba thấy con nên bắt chước con Hiền, ăn ít đi. Ráng thức khuya dậy sớm phụ công chuyện với nó thì chắc chắn là con sẽ ốm bết.

Bà Hương hào lạt đặt bình con gái:

- Ông cũng biết ăn được ngủ được là tiên mà. Con Hạnh còn đang tuổi lớn, ông bắt nó nhịn ăn nhịn ngủ rủi sanh bệnh... Ông hương ngắt lời:

- Thì con Hiền cũng bằng tuổi nó vậy...

Trung thấy tình hình đang trên đà "gây cán" nên vội vàng chen vô:

- Ba à, này giờ con quên hỏi từ hôm con trở xuống Mỹ Tho tới nay, con Triệu Tử Long của ba có ăn thêm độ nào nữa không?

Như gãi đúng chỗ ngứa, ông Hương hào Thạnh cười tươi rói, kể sưa sưa những thành tích oanh liệt của con gà nòi yêu quý. Ai cũng biết gà nòi Cao Lãnh số một mà! Ông Hương kết luận chắc như bấp. Mỹ Hiền bung liễn chè đậu đỏ lên, nhưng ai cũng kêu bữa nay ăn no quá, thôi để lát tối ăn.

Ông Hương uống xong tách nước trà đứng lên nói:

- Hai đứa ở nhà, ba lại đăng chú hương tuần Khang có chút chuyện.

Bà Hương theo hai cô gái xuống bếp. Trung rủ Tiến ra hàng ba ngồi uống trà. Trong nhà, thằng Bửu đã thấp đèn, nhưng bên ngoài trời hãy còn nhá nhem. Từ nơi đô thị ồn ào tới nên trong cái tĩnh lặng của miền quê, Tiến cảm thấy tinh thần thật thư thái. Mùi hoa lài thoang thoang dễ chịu. Hai cậu lặng thinh như để nghe bước chân của buổi chiều tà... Thật lâu Trung lên tiếng:

- Chắc mày có chút thắc mắc về Mỹ Hiền phải không? Thật ra Hiền là em cùng cha khác mẹ với tao và Mỹ Hạnh. Tiến tỏ dấu ngạc nhiên thật sự. Trung tiếp:

- Trước khi cưới má tao, ông già đã thương cô Kiều - má của Hạnh. Ông trời cũng ác, với cái sắc đẹp chim sa cá lặn, cô sanh ra trong một gia đình nghèo. Ba cô là tá điền của ông nội tao. Thiệt đúng câu cha mẹ cú đẻ con tiên. Mà còn nhớ tích Tây Thi không? Chỉ là một cô gái giặt lụa mà đã khiến vua Ngô Phù Sai mê mết, mất cả vương quốc. Ba tao và cô Kiều thương nhau, nhưng ông bà nội nhứt quyết ngăn cản. Còn dọa nếu không chịu cưới má tao, ông nội sẽ đuổi cả nhà cô Kiều ra khỏi đất. Má tao là con ông Cai tổng, mới môn đăng hộ đối với gia đình. Hai người hồi đó đã âm mưu dẫn nhau trốn lên Nam Vang, nhưng bị bại lộ. Cô Kiều bị ông già cổ đánh một trận thừa sống thiếu chết, nhốt trong nhà không cho ra ngoài nửa bước. Ba tao cũng bị quạt một trận toi bời. Ông nội còn kêu ba cô Kiều lên đe dọa quá trời làm ông phải kiếm ba tao năn nỉ đừng theo cô Kiều nữa. Cuối cùng ông già tao đầu hàng. Má tao nhan sắc đã thua cô Kiều, lại ý con nhà giàu, quyền thế nên đối với bên chồng cũng hơi...đồng đánh. Mấy bà cô tao đâm ra... tiếc cô Kiều (con nhà nghèo thì mấy bà mới ăn hiếp được chứ!), nên đã tiếp tay cho ba tao...nôi lại mối tình dang dở! Dĩ nhiên ông già tao hưởng ứng nhanh, hưởng ứng mạnh. Cái nôi ăn vụng mới ngon mà. Cho tới khi cô Kiều sanh đứa con trai đầu lòng, giống y chang tác giả thì chuyện ăn vụng (không thềm chùi mếp) của ông tới tai bà già. Bà lỏng lộn tới nhà cô Kiều đánh ghen một trận. Báo hại ông già năn nỉ cô Kiều thiếu điều gãy lưỡi. Bởi cô cương quyết cắt đứt mối tình tay ba, rồi ẵm con đi xứ khác làm ăn. Ba tao thì lậm cô Kiều như người ghiền thuốc phiện. Ông liều mạng về nói với bà già nếu còn muốn ở với ông thì phải chấp nhận cô Kiều. Bây giờ cô đã có con, ông không thể nào bỏ mẹ con cô được. Dĩ nhiên đời nào má tao chịu nhìn nhận cái con "Điều Thuyền" đó. Bà cũng khăn gói ẵm chị hai tao, lúc đó mới hơn một tuổi, về nhà ngoại. Ba tao lì không thềm năn nỉ, dù ông bà nội chưởi quá xá. Thiệt không ngờ bà ngoại tao thấy vậy đâm lo, mới khuyên má tao nên tha thứ. Đàn ông năm thê bảy thiếp rồi cũng... trở về nguồn. Đàn bà bỏ chồng sẽ bị thiên hạ đàm tiếu! Má tao đành nuốt giận ẵm con trở về mái nhà xưa. Nhưng tự ái bị một cú quá nặng nên bà đâm ra cay cú, gắt gỏng. Hờ một chút là chì chiết ông già. Đâu biết là mình càng đẩy ông chồng vô tay tình địch! Vì vậy sau này ba tao ở đàng cô Kiều còn nhiều hơn ở nhà. Bởi khi thấy vợ nhượng bộ, ba tao bèn lần tới, sắm ngay cho mẹ con cô một căn nhà, tuy không đồ sộ nhưng cũng lợp ngói đàng hoàng. Kể cũng tội, vì thương ba tao mà cô đành chấp nhận vai trò làm bé, chứ không thiếu người cảm cái sắc đẹp của cô tới câu hôn. Với ai cô cũng lắc đầu. Cha mẹ mắng chưởi, cô lặng thinh chịu trận. Ba tao càng thương hơn. Tuy ân ái mặn nồng, cô Kiều chỉ sanh có hai lần. Đứa con trai nhỏ hơn chị hai tao một tuổi và Mỹ Hiền. Hiền lớn hơn nhỏ Hạnh mấy tháng nhưng má tao bắt phải kêu Hạnh bằng chị. Trung bồng đôi giọng bù nhìn: Tội nghiệp hồng nhan phận bạc. Năm Mỹ Hiền lên tám, cô Kiều bị bệnh thương hàn qua đời. Lúc đó tao đã hơn mười tuổi nên nhớ rất rõ. Ai cũng tưởng ba tao sẽ không sống nổi sau cái chết của cô Kiều. Ông bỏ ăn bỏ ngủ cả mấy tháng trời. Người chỉ còn xương bọc da. Má tao chắc trước cái viễn ảnh được độc quyền ông chồng, vả lại đâu ai muốn trở thành góa phụ khi chưa tới bốn mươi, nên bà hết lòng chịu đựng, săn sóc ông già. Từ từ rồi ông cũng nguôi ngoai. Hơn nữa còn hai đứa con. Lúc đầu ba tao năn nỉ ba má cô Kiều về ở nhà cô để trông nom hai đứa nhỏ. Nhưng họa vô đơn chí, mới được nửa năm bà ngoại Mỹ Hiền cũng qua đời luôn! Túng quá, ba tao đành năn nỉ bà già cho ông đem hai đứa về nuôi. Trời đất, anh Trục giống hệt ông già còn đỡ, đàng này Mỹ Hiền giống mẹ như tạc, làm sao bà chịu cho thâu?! Ông lại giở cái mừng cũ, đe dọa nếu bà không chịu ông sẽ "thoát ly" tới đóng đô luôn ở nhà bên kia. Bà lại xuống nước. Nhưng Ba tao hay vắng nhà, đâu biết bà già tao đối với hai đứa con riêng của ông quá là khắc nghiệt. Anh Trục bị đòn tối ngày. Mỹ Hạnh có xéo xắt với Mỹ Hiền tới đâu cũng không bị rầy la. Cái gì nhỏ Hạnh muốn là Mỹ Hiền phải nhường. Có lần ông già đi Sài Gòn về mua cho mỗi đứa một con búp bê. Nhìn vẻ sung sướng lộ trên nét mặt ngây thơ của Hiền thật là cảm động. Nhưng qua bữa sau, nhỏ Hạnh đòi cho bằng được con búp bê của Mỹ Hiền, viện cớ phải có cặp thì con búp bê của nhỏ mới vui. Mỹ Hiền không chịu, vậy là nhỏ lăn ra khóc thảm thiết. Bà già ra lệnh cho Mỹ

Hiền phải đưa ngay. Hiền cố ôm chặt con búp bê vào lòng, nhỏ Hạnh cũng xông đại tới giựt. Má tao còn dặn không được mét ông già, nếu không bả sẽ đánh đòn. Cả ngày hôm đó Mỹ Hiền trốn ra vườn chuối sau hè ngồi khóc. Tao kiếm gạo, an ủi cách nào cũng không nguôi. Cuối cùng phải hứa đại chừng nào lớn, đi làm có tiền tao sẽ mua cho Hiền một con búp bê khác vừa lớn vừa đẹp hơn. Lúc đó em mới chịu nín! Rồi một hôm em trai cô Kiều từ Nam vang về thăm ba cô, Trục tới khóc lóc với ông cậu sao đó không biết, mà khi ông ta trở lên Nam Vang, ảnh cuốn gói trốn theo luôn. Ba tao lên kiếm, nhưng Trục cương quyết không chịu về. Cậu ảnh thuyết phục ông già tao cho cháu ở lại Nam Vang tập buôn bán với ông cũng tốt. Ba tao đành trở về, gây với má tao một trận kịch liệt, nên từ đó bả cũng bớt khó khăn với Mỹ Hiền. Nhưng vẫn nhắm mắt làm ngơ khi con em xí xọn của tao ăn hiếp nhỏ. Hai đứa cùng được đi học, nhưng về nhà Mỹ Hiền phải quét dọn nhà cửa, phụ chị bếp nấu cơm, làm công chuyện lật vật tối ngày. Học hết lớp nhứt hai cô ở nhà, rồi từ từ Mỹ Hiền thế luôn chị bếp, lo trong lo ngoài. Con Hạnh không có tâm địa xấu, nhưng thấy càng lớn Mỹ Hiền càng đẹp, trong họ hàng ai cũng khen tánh hiền dịu dễ thương, nên đâm ghen tị, hề có cơ hội là ăn hiếp Mỹ Hiền. Tao rầy hoài, nhưng nó ỷ má tao cung nên vẫn chững nào tạt này.

Trung thở dài, giọng bùi ngùi:

- Nhiều khi thấy thương quá, tao mong có ai tới rước Mỹ Hiền đi cho nó đỡ cực khổ. Mà nghĩ coi, tuy cũng là con gái ba tao, nhưng bị mang tiếng con bà nhỏ, ở đây con nhà danh giá nào dám bước tới. Đâu phải ai cũng "anh hùng" như ông già tao phải hôn Tiên?

Tiên gật gù:

- Đúng, tao phục bác trai sát đất luôn. Dám sống chết với tình!

Nghe xong chuyện đời của Mỹ Hiền, Tiên không khỏi bồi hồi xúc động... Hai cậu ngồi nói chuyện tầm phào thêm một chút rồi đứng lên đi ngủ. Giường bên kia Trung đã ngáy khò khò mà Tiên vẫn còn bị một đôi mắt đẹp buồn dịu ảm ảnh, nên trằn trọc mãi... Sáng hôm sau, ánh nắng xuyên qua cửa sổ và tiếng chim hót bên ngoài đánh thức Tiên dậy. Giường bên kia trống không. Tiên bước xuống mở tung cửa sổ. Nắng sáng vàng óng đổ tràn lên vạn vật. Gió từ mặt sông thổi lên mát rượi. Tiên xách bàn chải và khăn mặt ra sau hè đánh răng. Nơi sân sau, trước một bức tranh sống động, Tiên dừng bước: Mỹ Hiền tươi mát trong chiếc áo cụt tay màu vàng lọt điểm hoa trắng, đứng giữa một đàn gà vịt mấy chục con, tay không ngừng bóc từng vỏ lúa, nơi chiếc thúng con mà nàng bung bên hông, vãi xuống sân. Chú gà trống bộ lông rực rỡ, cái đuôi cong vòng, mỏ thóc lia lịa. Xui xẻo anh chàng gà giò nào lạng quạng tới gần là ông ta sẽ xù lông cổ lấy oai, rượt chàng tuổi trẻ chạy trốn chết! Mấy chị gà mái ăn uống nhẩn nha, lịch sự hơn. Đàn gà con lông còn vàng óng như tơ, chạy lẩn quẩn bên chân mẹ, miệng kêu chíp, chíp. Đám vịt ăn uống ồn ào, miệng không ngừng kêu cạp cạp. Có lúc không nhìn được, Mỹ Hiền cười khanh khách, rồi nói chuyện với đám gà vịt, lúc âu yếm, lúc như trách móc, làm như chúng biết tiếng người. Khi cười thoải mái, gương mặt Hiền đẹp rạng rỡ như ánh trăng rằm, như đoá hồng hàm tiếu còn ngậm sương mai. Lòng Tiên chợt bồi hồi rung động. Trời ơi, một người con gái xinh đẹp đường ấy, dịu hiền thơ ngây đường ấy mà sao số phận lại hẩm hiu như vậy? Tiên than thầm, rồi bước tới. Đang cười, chợt thấy Tiên, Mỹ Hiền nín bật, mặt đỏ bừng.

Tiên tươi cười nói:

- Ngủ ngon quá nên thức trễ. Chà, nhà nuôi nhiều gà vịt quá hả cô Hiền.

Hiền ngượng ngùng đáp:

- Dạ, nhà nuôi gà vịt sẵn để phòng khi có khách, hoặc giỗ quải. Cũng có khi đẻ nhiều quá phải bán bớt nữa đó anh. Chiều nay rước ông bà, chút nữa anh Bửu phải làm thịt vài con cho em nấu cúng. Tiên hỏi:

- Nuôi quen, lúc bắt làm thịt cô Hiền có buồn không?

Nàng cười:

-Dạ có chứ anh. Nhớ cách đây mấy năm, nhà có nuôi một con heo. Quen tay quen chân nên thương lắm anh à. Khi nó được một tạ, má kêu lái tới bán. Hôm người ta tới bắt nó đi em khóc quá chừng. Chị Hạnh mắng em ngu. Con heo chứ thứ gì mà khóc! Bán nó đi má mới sắm quần áo mới cho mình chứ. Nhưng em thích con heo hơn quần áo mới. Nghĩ tới lúc nó bị thọc huyết em chịu không nổi!

Tiến nhìn cô gái không chớp mắt: đẹp, hiền, giỏi dẫn, bây giờ còn thêm tính nhân hậu nữa. Thấy chàng trai nhìn mình chăm chú, Mỹ Hiền mắc cỡ, lúng túng nói:

- Chết, em phải vô dọn bữa ăn sáng. Anh rửa mặt rồi vô liền nghe.

Nói xong Hiền quày quả vô bếp. Lúc Tiến bước ra nhà ngoài thì mọi người đã sẵn sàng. Tiến nói xin lỗi, Trung cười:

- Thấy mày ngủ ngon quá tao không nỡ đánh thức. Vội lại tụi mình về đây nghỉ ngơi mà. Mày đừng ngại, cứ ăn ngủ thả cửa.

Ông Hương lên tiếng :

- Bữa nay con định dẫn cháu Tiến đi đâu chơi đây?

- Con cũng chưa biết nữa. Nhưng chắc tụi con phải hái ít trái cây ngoài vườn. Chiều nay rước ông bà mà má nói bàn thờ chưa thay trái cây. Thằng Bửu mắc làm gà vịt cho má với Mỹ Hiền nấu cỗ.

- Em đi nữa. Mỹ Hạnh xen vô.

- Thôi cô ơi. Ở nhà phụ má đi. Còn gói cho xong bánh tét tối nay nấu nữa đó.

Nhưng bà Hương vội lên tiếng:

- Hồng sao, bánh tét còn có vài đòn thôi. Cho em nó theo phụ với mấy anh. Má với con Hiền lo được mà.

Mỹ Hiền không nói gì chỉ lui cui dọn chén bát xuống bếp. Trung dẫn bạn ra sau hè lấy cái lồng rồi đi thẳng ra vườn. Té ra vườn sau mới nhiều cây trái. Hơn trăm gốc dừa trồng ngay hàng thẳng lối. Thân dừa cao tít tắp. Trên cao, buồng nào cũng hơn chục trái đeo lủng lẳng. Trung đi thẳng ra đám quít đường, trái chín mọng bóng lờng. Mỹ Hạnh xách giỏ theo sau. Trung ngắm nghía rồi đưa lồng lên giựt. Chợt nhìn thấy ổ kiến vàng treo tòn teng gần đó, Tiến la lên:

- Coi chừng ổ kiến vàng. Nó bễ ra là đời tàn đó nghen Trung.

Trung bật cười lớn khi nhớ lại cái hôm theo đám bạn tới chơi nhà Lãng. Tên này cùng lớp nhưng nhà ở tại Mỹ Tho. Ngoài cái giọng hát ngọt ngào như mía lùi, nhà Lãng còn có một vườn mận hồng đào thật lớn. Mấy cô nghe được mời thì mắt sáng rỡ. Trước khi dẫn bạn ra vườn, sáu Lãng dằm một chén muối ớt đỏ tươi, mới nhìn đã chảy nước miếng. Trước khi đưa lồng lên giựt những chùm mận đỏ au, Lãng ghé tai Trung nói nhỏ:

- Tụi bây sẽ coi tao biểu diễn một màn ngoạn mục phá mấy "em" chơi. Quay qua các cô Lãng nói:

- Khi tui giựt thế nào cũng có những trái rớt ra ngoài, vậy mấy cô ráng chụp, đừng để rớt xuống đất bị dập mất ngon.

Mấy "em" dạ rân, rồi đứng lẩn quần dưới gốc cây, ngược mắt lên chờ đợi. Với dáng điệu "ngây thơ vô số tội", Lãng từ từ đưa lồng lên phía những chùm mận nặng trĩu. Bỗng nhiên "sơ ý" chọc đúng vô ổ kiến vàng sát bên chùm mận. Cả một lũ kiến rớt lên đầu, trên vai các cô. Các nàng la oai oái, vừa chạy vừa phui lia lịa. Ai còn lạ gì cái chiến thuật ác ôn của lũ kiến vàng. Cứ nhè chỗ thịt mềm mà cắn. Cắn xong còn cong đít lại... tè một phát lên vết thương khiến nạn nhân đau quá la lên rối rít. Lúc này các chàng mới tà tà xấp lại, ra tay "phui" kiến dùm cho các cô. Sau khi thoát nạn và trước những nụ cười, những cái nháy mắt đầy ý nghĩa mà các cậu trao đổi nhau, đám nạn nhân chợt hiểu, hè nhau rượt Lãng chạy khắp vườn để đánh trả thù...Bữa đó mọi người được một trận cười no nê.

Nhớ lại cảnh đó Trung còn tức cười. Chàng vẫn thắc mắc không hiểu sao cây nào cho trái càng ngọt càng có nhiều kiến vàng?

Tới gần đứng bóng thì cái gió đã nặng trĩu. Cả ba trở vô nhà ăn cơm trưa. Hiền chỉ dọn một bữa cơm thanh đạm có canh rau dền nấu tép, cá bóng trứng kho tiêu và cá mè vinh muối chiên. Mỹ Hiền nói:

- Buổi trưa chỉ ăn như vậy, bữa cơm chiều nay nhiều thịt cáu mới đỡ ngán.

Tới tối cơm nước, dọn dẹp xong, thằng Bửu ra sau hè lấy sáu cục gạch chồng lên nhau, đặt ba góc thành ông đầu rau, rồi bắt cái chảo đun lên để nấu bánh tét. Sau đó nó xin phép về nhà coi má nó có sai gì không. Bà Hương hào Thạnh nổi tiếng với món bánh tét ba màu đặc biệt của xứ Sa Đéc. Lớp ngoài cùng nếp trộn lá dứa xanh, lớp kế trộn lá cẩm tím, tiếp theo lớp đậu xanh màu vàng và trong ruột là lớp nhum thịt heo vừa béo vừa thơm. Cắt khoanh ra bày trên những chiếc đĩa sứ trắng, đẹp đến nỗi ai cũng không muốn ăn, chỉ muốn để ngắm!

Trung còn ngồi lại uống trà, nói chuyện nhà cửa, đả đai với ông Hương thì Tiến đứng lên xin phép đi ra ngoài. Tối nay các chàng dành nhiệm vụ canh nồi bánh, vì đàn ông nào cũng phải thức để đón giao thừa. Tiến đi vòng ra sau hè. Mỹ Hiền ngồi một mình bên bếp lửa. Có lẽ mới tắm gội xong, nên đang xõa tóc hơ cho mau khô. Ánh lửa hắt lên khuôn mặt đỏ hồng. Cặp mắt nhìn vào bếp lửa đầy vẻ mơ màng xa vắng. Em đang nghĩ gì mà như đang chìm vào cõi mộng? Tiến hỏi thầm. Hiền đưa tay lên vuốt ve mái tóc, đôi môi như hé một nụ cười. Bỗng dung Tiến nôn nao thèm được đặt lên cặp môi trinh nguyên của Hiền một nụ hôn. Tiến giật mình tự hỏi: Có phải bị coup de foudre chăng? Từ xưa đến nay, đâu bao giờ chàng thật sự có cái cảm giác lạ lùng này? Mới gặp Hiền từ hôm qua thôi mà. Nhưng có lẽ cái cuộc đời đầy bất hạnh của Hiền khiến chàng đâm ra thương xót. Tiến từ từ bước lại ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Mỹ Hiền khiến cô nhỏ giật mình, đưa tay lên chặn ngực:

- Trời, anh Tiến làm em hết hồn!

Tiến cười:

- Xin lỗi nghe, anh không cố ý. Hiền đang nghĩ gì nói anh nghe được không?

Nét mặt chột đỏ hơn cả ánh lửa hồng, Hiền ấp úng:

- Đâu có. Em có nghĩ gì đâu!

- Vậy sao anh bước tới Hiền không hay?

Hiền càng bối rối:

- Tại lúc đó... à...tại lúc đó em...

- Đang nghĩ tới ai phải không? Tiến càng chọc thêm.

Hiền cuống quýt:

- Không có đâu mà.

Tiến thương hại, đặt tay lên cánh tay Hiền trấn an:

- Anh nói chơi thôi, có gì mà ngại. À, Hiền có thích đọc sách không?

Cô nhỏ sáng mắt lên:

- Dạ thích lắm. Anh Trung thường cho em sách để đọc. Nhưng má không thích con gái đọc sách nhiều, nên em cứ phải đọc lén! Cuốn nào anh Trung đưa em cũng đọc hai ba lần, tới thuộc lòng luôn. Chị Hạnh cũng không thích. Chỉ nói đọc sách nhiều, bị cận thị phải mang kính xấu lắm!

Tự dung Tiến buột miệng:

- Anh cam đoan dù có đeo tới mười cái mắt kính, Hiền vẫn đẹp như thường.

Hiền mắc cỡ:

- Anh Tiến lại ngạo em nữa rồi. Em vừa xấu vừa nhà quê.

Tiến vui miệng:

- Anh ước sau này có được một cô vợ xấu xấu cỡ Hiền là anh mừng.

Nói xong Tiến chột giựt mình. Ông bà gì khiến mà ngôn bậy bạ quá cỡ vậy không biết. Hiền ngạc nhiên quá cũng không biết nói gì, chỉ liếc Tiến một cái rồi ngồi im. Bây giờ Tiến mới để ý tới tiếng côn trùng rì rả chung quanh. Đàn đom đóm lập lòe trên mấy tàn cây, khiến cảnh vật chung quanh lúc mờ lúc tỏ. Mấy tàu lá chuối phát phơ nhẹ nhẹ. Tiến yêu cái tĩnh mịch của đêm trường. Mùi chanh và bồ kết tỏa ra từ mái tóc của Hiền bên cạnh khiến chàng ngây ngất. Tiến nhắm mắt, hít vào một hơi dài, rồi thở ra thiết thoải mái. Một cảm giác hạnh phúc tràn vào hồn. Chàng không cần phải phân tích tại sao.

Tiếng Trung từ đằng xa đưa Tiến trở về thực tại:

- Tiến ơi, mày có ngoài này không?

- Tao đây. Tiến trả lời. Trung đi ra, trên tay có xách cây mandoline:

- Chờ lâu lắm. Tụi mình hát cho vui. Vừa nói Trung vừa lên dây đàn. Nào bây giờ tụi mình cùng hát bản "Nhạc Rừng Khuya". Với ánh lửa này, mình cứ tưởng tượng như đang ở trong rừng. Hai chàng say sưa hát. Hiền ngồi nghe, lộ vẻ rất vui.

Nghe tiếng ca hát ngoài vườn, Mỹ Hạnh vội vàng chạy ra nhập bọn. Bốn người ngồi chung quanh bếp lửa. Dứt bài Nhạc Rừng Khuya, Tiến với cây đàn trên tay Trung rồi vừa đàn vừa hát bài Dư Âm. Tiếng chàng trầm ấm như ru lòng người. Từng chuỗi ngân nga:

Hôm qua mơ dáng em đang ôm đàn dịu muôn tiếng tơ

Không gian trầm lắng như âu yếm ru ai trong giấc mơ

Mái tóc nhẹ rung trăng vờn làn sóng...

Tiến hát mà cặp mắt như đắm chìm vào đêm đen. Lời ca tiếng nhạc vang êm... Hai cô gái cũng cảm thấy tâm hồn xao động! Sau Dư Âm, Mỹ Hạnh đòi hát bản Khúc Ca Ngày Mùa, nhưng phải do anh Tiến đệm nhạc! Hạnh hát vừa lạc giọng vừa sai nhịp, khiến Tiến không biết đàn nào mà đệm! Tuy vậy khi Hạnh hát xong Tiến cũng phải khen khá lắm!!! Chàng quay sang Mỹ Hiền:

- Giờ tới phiên Hiền cho chúng tôi thưởng thức một bản.

Mỹ Hiền giật nảy mình, tròn mắt:

- Em? Em biết hát gì đâu mà hát!

Trung khuyến khích:

- Hiền hát bài Lòng Mẹ anh tập cho Hiền hôm hè đó. Trong nhà thôi mà, có ai đâu mà mắc cỡ?

Từ chối không được, Hiền đành cất tiếng hát:

- Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình rạt rào

Tình mẹ tha thiết như giòng suối hiền ngọt ngào...

Tiếng hát của Mỹ Hiền trong veo như suối. Tiến không ngờ nàng có giọng hay như vậy. Nhưng càng tới cuối bản nhạc, giọng Mỹ Hiền càng run rẩy. Đến câu chót thì nàng không còn ngăn được tiếng nấc, hai giòng nước mắt đã tuôn đầm trên má. Không biết mãnh lực gì thúc đẩy, Tiến vội vàng choàng tay qua ôm vai Mỹ Hiền, tay kia rút mù soa trong túi ra đưa, miệng dỗ dành:

- Nín đi. Lớn rồi còn khóc người ta cười bây giờ.

Mỹ Hiền vừa lau nước mắt vừa gượng cười:

- Em kỳ cục quá, tự nhiên khóc. Chắc tại em nhớ má em!

Tiến nhìn Mỹ Hiền đầy thương cảm:

- Chuyện đó tự nhiên mà. Thôi bây giờ mình tiếp tục chương trình. Trung mày hát bài gì thiết vui đi. Trung nói phải rồi hát bài Cô Hái Mơ... Sau đó Tiến tuyên bố:

- Anh không có em gái, vậy xin hát bản Em Tôi để tặng cho hai cô nghe.

Mỹ Hạnh vỗ tay khen anh Tiến dễ thương quá. Chàng dạo một khúc thiết êm dịu rồi bắt đầu:

- Em tôi ưa đứng nhìn trời xanh xanh

Mang theo đôi mắt buồn vương giấc mơ...

Không biết có một sức hút gì mà cặp mắt Tiên cứ bị kéo về phía Mỹ Hiền. Khi thả nốt nhạc cuối cùng, Tiên nhìn Hiền cười thật tươi. Mỹ Hạnh chợt đứng lên cái rột, vùng vằng nói:

- Thôi em vô nhà. Mấy người cứ tự nhiên hát tiếp đi. Rồi đi thẳng một nước!

Tiên nhướn mắt nhìn Trung như muốn hỏi, nhưng Trung chỉ rùn vai, lắc đầu. Cái không khí vừa êm đềm vừa đậm ấm ban đầu đã bị mất, Mỹ Hiền đứng lên nói:

- Chắc nồi bánh cũng đã chín rồi. Anh Trung phụ em vớt bánh, xong mình còn lo cúng giao thừa.

... Sáng mừng một người nào cũng bảnh bao. Ba người đàn ông mặc âu phục, bà Hương và hai cô thiếu nữ mặc áo dài. Bà mặc áo gấm màu rượu chát, đeo nguyên một bộ nữ trang hột soàn chiếu lóng lánh. Hai ông bà đã ngồi sẵn nơi bộ trường kỷ ngoài phòng khách uống trà. Mỹ Hạnh mặc áo lụa mềm màu hồng phấn, cũng đeo nữ trang hột soàn, nhưng hột nhỏ, kiểu cũng nhã nhặn hơn của bà Hương. Khi Mỹ Hiền từ nhà trong đi ra thì Tiên có cảm giác như tim mình ngừng đập và tự hỏi đây có phải cùng một cô Hiền tôi qua đã nhỏ lệ trong vòng tay của chàng không? Nàng rạng rỡ, lộng lẫy trong chiếc áo dài màu tím bằng lăng mà Trung mới đem vải về hôm kia. Sau hỏi ra mới biết Hiền có học may và ông Hương có sắm máy may để nàng may đồ cho người trong gia đình. Hiền đã cố thức hai buổi tối, ráng may xong cái áo mặc Tết cho anh Trung vui lòng. Nữ trang từ đôi bông tòn teng, mặt dây chuyền, chiếc cà rá đều nhận ngọc trai. Những món này do mẹ nàng để lại. Trái với Mỹ Hạnh tô son đôi phần thiêt đậm, Hiền chỉ trang điểm sương sương. Vậy cũng đủ chết người rồi! Tiên nhủ thầm. Hiền đẹp cao sang như một đóa hoa lan quý giá. Trung ngắm hai cô em rồi trầm trồ:

- Cha chả, đâu có thua gì Hằng Nga giáng thế! Nè Tiên, mày thấy sao? Chọn được đũa nào chưa?

Hai cô mắc cỡ, Mỹ Hạnh nhéo anh một cái đầu điên:

- Anh Ba, bữa nay mừng một, cảm nói bậy bạ ghen.

Trung vừa xoa chỗ đau vừa hít hà:

- Trời ơi, con gái gì mà dữ quá vậy cà?

Hai anh em mắc giỡn, không nhìn thấy ánh mắt của Tiên và Mỹ Hiền thoáng giao nhau. Ánh mắt của Tiên đầy triu mến. Mỹ Hiền ngượng ngùng quay đi, nhưng có một cái gì rất êm ái, rất ngọt ngào len nhẹ vào hồn...

Cả bốn người ra chúc Tết ông bà Hương hào Thạnh, rồi cả gia đình ngồi vô bàn ăn sáng. Sau đó dẫn nhau đi chúc Tết họ hàng. Sẵn dịp cho Tiên dạo chơi luôn. Nhà nào cũng cất quay mặt xuống sông, phía trước có vườn cây ăn trái, dưới bên có cầu tàu de ra ngoài. Con đường dọc bờ sông rợp bóng mát, dập dìu tài tử giai nhân. Trung đi học xa về và Tiên cũng là khách phương xa, nên tới đâu cũng được mời ăn bánh, mứt, trái cây, uống trà. Tới trưa bụng người nào cũng no nên tiếp tục đi luôn xuống Chùa Huệ Lâm. Bước vô chánh điện khói hương nghi ngút, cả bốn người thấp nhang quì trước tòa sen cầu nguyện. Liếc qua thấy Mỹ Hiền chấp tay trước ngực, mắt nhìn thẳng lên tượng Phật thích Ca, miệng râm râm khấn vái, nét mặt lộ vẻ cực kỳ thành kính.

Trên đường về, đi sọt lại phía sau với Hiền, Tiên ghé tai nàng hỏi nhỏ:

- Lúc nãy trong chùa, Hiền cầu điều gì mà thấy nghiêm trọng quá vậy?

Mặt Hiền chợt đỏ:

- Anh tò mò!

Tiên đùa:

- Anh nói thử nghe.

Mỹ Hiền hết hồn:

- Đừng, đừng. Anh đừng đoán mò!

Tiến cười khanh khách làm Trung và Mỹ Hạnh quay lại. Hạnh cau mày hỏi:

- Hai người có chuyện gì vui mà anh Tiến cười dữ vậy?

Hiền lật đật nói:

- Đâu có gì.

Hạnh nguýt một cái sắc lẽm:

- Bí mật dữ há! rồi ngưng ngẩng đi không thèm hỏi tiếp. Về tới nhà, vô buồng thay quần áo xong là Mỹ Hiền xuống bếp lo bữa cơm chiều. Mỹ Hạnh lấy cố dang nắng bị nhức đầu, nằm luôn trong buồng, mặc cho Hiền quay như chong chóng một mình dưới bếp. Trung và Tiến định xuống giúp nhưng bị nàng đuổi lên, nói em quen rồi. Trung nhìn em thương xót. Tiến cứ tần ngần không muốn đi lên. Sau cùng Hiền đành phải nhờ chàng bung dù mâm thức ăn khá nặng. Nào thịt kho dưa giá, nào bánh tét, củ kiệu, nem, gỏi... Món nào cũng ngon, cũng khéo. Tối đó bốn người bày ra đánh bầu cua cá cọp. Hạnh lúc này nói hết nhức đầu, vui về ngồi vô sòng. Tối đó, rồi tôi mừng hai Tiến đều thua thảm bại. Dù chơi bầu cua hay bài cào, xì dách, cuối cùng chàng vẫn bị lỗ như thường. Trung cười an ủi:

- Mày nên vui mới đúng đó Tiến. Có câu "đen bạc đỏ tình mà"!

Tiến trả lời bạn mà mắt nhìn Mỹ Hiền:

- Mong được như vậy.

Trong khi Mỹ Hiền mắc cỡ cúi mặt xuống bàn thì Mỹ Hạnh đưa mắt hết nhìn Tiến tới nhìn Mỹ Hiền đây về nghi ngờ... Trung cũng lơ mơ cảm thấy có chuyện gì không bình thường lắm. Nên nhìn thấy ánh mắt dò xét của Mỹ Hạnh thì Trung lật đật đứng lên, vờ vai kêu buồn ngủ.

Qua mừng bốn ai cũng kêu ngán thịt cá quá, Trung đòi ăn bữa mắm kho. Bốn người lại dẫn nhau vô đồng hái bông điên điển và nhỏ bông súng về chấm mắm. Ngoài đồng, cách con lộ mới độ cây số rưỡi có cái lung rất lớn. Giữa lung mọc đầy sen và súng, chung quanh là điên điển, lát... Bông điên điển từng chùm màu vàng tươi, luộc chấm mắm rất ngon. Cây điên điển cao, Mỹ Hiền ráng với lên hái những chùm trên cao, lỗ ã té ùm xuống nước. Tiếng nàng la thì nhỏ, mà tiếng thét của Tiến làm Trung và Mỹ Hạnh hồn phi phách tán! Không suy nghĩ, Tiến dợm phóng xuống lung "cứu" người đẹp thì Trung nắm cánh tay kéo lại:

- Khỏi cần. Nhỏ Hiền lợi giỏi như ráy. Nó biết lội từ năm ba tuổi lận mà. Nhảm nhò gì cái vũng nước bằng bụm tay này!

Thật vậy, Hiền đang lồm cồm leo lên bờ. Tiến vội vàng nắm tay nàng kéo lên, miệng hỏi rối rít:

- Hiền có sao không? Có sao không?

Mỹ Hiền vừa túm mái tóc để vắt nước vừa cười:

- Em không sao. Chỉ hết hồn!

Tiến hỏi về sợ Hiền bị cảm lạnh. Rồi cởi cái áo đang mặc khoác lên vai nàng.

Thấy cử chỉ của Tiến, Mỹ Hạnh mặt một đống, trước sau không thèm mở miệng. Phần Trung, trước cái tình cảm rõ mồn một như đấm vào mắt thiên hạ của Tiến thì không còn nghi ngờ gì nữa. Trung vừa mừng vừa lo cho em. Mừng vì Tiến là bạn thân của chàng. Lo rằng không hiểu gia đình Tiến có chấp nhận Mỹ Hiền khi biết được thân thế của cô không. Nhưng cái chàng lo hơn nữa là từ đây chắc chắn Mỹ Hiền sẽ khổ vì lòng ganh tị của Mỹ Hạnh. Chao ơi là nan giải!

... Từ chiều Tiến cứ bồn chồn. Làm sao đây, ngày mai phải về Mỹ Tho rồi. Làm sao để gặp riêng Mỹ Hiền??? Cuối cùng Tiến kéo Trung ra một nơi nói nhỏ:

- Trung, mày phải giúp tao.

Trung làm bộ ngây thơ:

- Có chuyện gì phải nhờ tao giúp?

Tiến nhăn nhó:

- Thôi đừng làm bộ khờ nữa. Tao muốn gặp riêng Mỹ Hiền để nói chuyện.

Trung thở ra:

- Mà có thấy là lạ quá không? Còn gia đình mà nữa. Tao sợ...

Tiến hăm hờ ngắt ngang:

- Mà yên tâm. Thời bây giờ đâu giống trước kia. Và lại ba má tao cấp tiến lắm. Tao biết chắc chắn cuộc đời tao không thể thiếu Mỹ Hiền.

Trung gật đầu:

- Nếu mà chắc thì tao cũng không mong gì hơn. Được, tao sẽ chuyển lời mà với nó...Điểm hẹn là cây vú sữa tím bên cạnh ao nước.

Dọn dẹp, tắm rửa xong, Mỹ Hiền lấy hết can đảm tiến về phía cây vú sữa. Tiến đã có mặt ở đó. Thấy Hiền, Tiến mừng quá nắm chặt tay nàng, hai bàn tay đang run bần bật:

- Anh chỉ sợ em không ra. Mỹ Hiền, ngày mai anh về rồi. Anh muốn biết tình cảm của em đối với anh ra sao. Phần anh, anh không thể thiếu em đâu.

Hiền cúi mặt, cắn chặt môi. Tiến hồi hộp nâng cằm nàng lên. Hiền nhìn Tiến, có muôn vạn vì sao sáng lấp lánh trong mắt cô. Anh định đặt lên môi Hiền một nụ hôn nhưng cô né qua một bên, giọng buồn buồn:

- Em nghĩ chắc anh đã biết hết sự thật về em rồi. Tuy là con của ba, nhưng em biết thân phận của mình không giống Mỹ Hạnh. Em biết chỉ cũng thương anh. Chị Mỹ Hạnh xứng với anh hơn em! Hơn nữa em không muốn khổ như mẹ em ngày xưa.

Tiến đưa tay bịt miệng cô:

- Anh không muốn nghe những lời lẽ này. Trong tình yêu không có lựa chọn xứng hay không xứng. Chỉ có thương hay không thương mà thôi. Mỹ Hiền, anh thề sẽ gắng hết sức đem hạnh phúc đến cho em. Hai đứa mình còn trẻ. Em ráng chờ anh hai năm nữa thôi. Học xong anh xin việc làm là tụi mình cưới nhau liền. Mỹ Hiền, hứa với anh nghe.

Mỹ Hiền vẫn chưa tin tưởng:

- Dù anh có thương em hết lòng nhưng gia đình anh chắc gì chịu chấp nhận em!

- Em đừng tự coi thường mình như vậy chớ. Anh tin rằng sẽ thuyết phục được ba má anh. Hơn nữa dù có của thiệt, nhưng ba má anh chỉ là một thương gia tầm thường thôi, chớ có phải là giòng giới quý tộc đâu mà cần phải môn đăng hộ đối?! À mà em không biết chớ, bên xứ Áng Lê ông vua còn bỏ ngai vàng để cưới được người mình yêu, huống hồ là anh, một tên dân dã tầm thường! Cũng biết nếu anh chọn Mỹ Hạnh thì không có gì rắc rối. Nhưng ngặt trong trái tim anh chỉ có tên Mỹ Hiền mà thôi. Không tin em áp tai vô chỗ trái tim anh đây nè. Mỗi một nhịp đều phát ra hai tiếng Mỹ Hiền...Mỹ Hiền...Vừa nói Tiến vừa kéo nhẹ đầu của cô gái sát vào ngực mình vừa nói đó em nghe thấy không anh đâu có nói láo.

Mỹ Hiền bật cười:

- Anh nói xạo thôi hà. Thôi em cũng ráng tin để chờ anh. Em biết sống trong hy vọng thì cuộc đời mới có ý nghĩa. Mỗi ngày em sẽ cầu nguyện cho hai đứa mình. Dù từ đây về sau em biết chị Hạnh sẽ không để em yên, nhưng em ráng nhịn cho tới khi nào anh học xong.

Tiến không còn kèm chế được, ôm chặt thân hình mềm mại của Mỹ Hiền vào lòng, vùi mặt vô mái tóc của nàng, nói như trong mơ:

- Mỹ Hiền, chúng ta đừng bao giờ mất hy vọng nghe em. Dẫu có trở ngại gì anh cũng quyết vượt qua, để tụi mình được sống chung mãi đời. Anh thương em, anh thương em, anh thương em...

Trên cao có muôn ngàn vì tinh tú và mảnh trăng hạ tuần nhìn xuống, làm chứng cho tâm lòng của hai kẻ yêu nhau...

TIÊU- THU

SAO CHÀNG NGÔNG BẮT EM LẤY CHỒNG NGANG?

*Vượt biển rộng trôi về sông bé bỏng
Em! Chính em niềm hy vọng, biết không?
Anh: chàng ngông sống năm tháng phiêu bồng
Chợt mơ mộng, cõi lòng anh dậy sóng.*

-Đường một bóng thênh thang sao tâm động?
Thương chi anh, chút thừa gửi dịu dàng?
Sao chàng ngông bắt em lấy chồng ngang?
Vừa lấp ló đã say tình chũnh choáng?

Á Nghi, 22-9-2014

VỢ CHỒNG

*Mình mặc mạc, đơn sơ
Nhiều năm tháng gắn bó
Cùng giúp nhau hoàn thiện
Không cầu kỳ băng quơ.*

*Tình ngày càng sâu đậm
Vì mình đều thật tâm
Trao cho nhau nồng ấm
Tha thứ mọi lỗi lầm!
Á Nghi, 22-9-2014*

Tiếng Kêu

Con thạch sùng chắt lưỡi buồn trên vách,
Đã bao năm người bỏ nó ra đi.
Quanh quẩn mãi trên vách buồn chắt lưỡi,
Như hỏi thăm bao lâu nữa, người về?

Ngoài cửa sổ, bóng đêm rơi khắc khoải,
Mảnh màn che len lỏi giữa thình không.
Bóng mẹ già lần hạt khăn lâm râm...
Bên vách nát chìm trong màn lệ máu.

Ba mươi chín năm mắt lờm sâu hau háu,
Mong con về đốt sạch mọi cường uy.
Mọi khốn khó, xóa đi bao bất hạnh,
Dừng lại cờ bay phát phối, uy nghi.

Hãy đốt lửa, cháy những gì bất hạnh,
Việt Nam ơi đưa tay với quật nhanh.
Đưa dân khổ ra khỏi đường ức hiếp,
Rồi vạn người theo đó tiến hành lên.

Kinh cứu khổ thạch sùng không rên nữa,
Nhớ người xưa hứa một buổi ta về.
Để nhũn buồn không cất giọng lê thê.
Dân đất Việt một ngày trong chiến thắng.

Dẫu bao năm tim ta còn cột chặt,
Mảnh hồn thiêng sông núi của Việt Nam.
Dẫu nguy khó không sờn lòng oanh liệt,
Theo Cha, Ông của dòng giống Lạc Long.

Ta lại về ,
Ta lại về Việt Nam,
Khi không còn quý đỏ
Cùng thạch sùng trên vách lá ca vang:
Việt Nam, Việt Nam muôn năm.

Linh Đắc

TẠ ƠN ĐÒI

Tôi cảm ơn **Trời đất**
Đã cho tôi làm người,
Dù Hạnh phúc hay đau thương!
Tôi cảm ơn **Quê hương**.
Nơi cắt rốn chôn nhau.
Đã cưu mang tôi một thời thơ ấu.
Một thời vàng ngọc,
Và một thời thương đau.
Tôi cảm ơn **Mẹ Cha**,
Nghĩa nặng tình sâu.
Săn sóc, dưỡng nuôi, dãi dầu sớm tối.
Chẳng kể gian lao, vai gầy tóc rối,
Nhìn mặc, nhường ăn, nuôi tôi trưởng thành.
Tôi cảm ơn **Thầy Cô** dạy dỗ ân cần,
Đem tâm huyết giúp tôi khai tâm, mở trí.
Cho tôi biết Năm Châu, Bốn bể,
Biết vun trồng Lễ Nghĩa Trí Nhân.
Hạt cơm tôi ăn, áo quần tôi mặc.
Con đường tôi đi, quyển sách tôi cầm,
Là biết bao công khó nhọc âm thầm.
Của lớp lớp tha nhân tận tảo.
Trái ngọt tôi ăn, cây xanh bóng mát,
Hoa nở trên đường, tiếng hát, câu thơ.
Là bao nhiêu công cần mẫn vô bờ.
Là tâm huyết của Thi, Văn, Ca, Nhạc sĩ.
Cảm ơn người cho thịt, rau, tôm cá,
Xuống biển, lên rừng, tắt tả sớm khuya.
Tạ ơn người vất vả cày bừa,
Người lao động nhọc nhằn nắng mưa bên rác.
Xin cảm ơn cả những người liệm xác,
Những Lương y, Bác sĩ nhân từ.....
Tôi xin cảm ơn tất cả bạn bè,
Dù gặp hay chưa, dù chân hay ảo,
Trên các diễn đàn trao đổi thơ văn.
Tôi cảm ơn cả Nhật, Nguyệt, Gió, Trăng,
Cảm ơn nắng, cảm ơn mưa, bốn mùa chia sẻ.
Tôi cảm ơn đất nước người khắp 5 Châu 4 Bể,
Cứu vớt thuyền nhân một thuở sóng cuồng.
Giúp ở, nuôi ăn, đến lớp học hành,
Có tự do, có nhân quyền, công thành danh toại.
Cảm ơn cả những người tấm lòng nhỏ bé,

CÙNG THỨC

Ghét sự ác, chị đấu tranh chống Cộng
Anh hiền lành, yêu nét thiện chúng sanh
Cùng chị em, chưa trụ thể tu hành
Thương bá tánh, anh em không trốn tránh.

Ai mê ngủ, mặc ai trong tà định
Vẫn cùng đường chánh định nhắc nhở nhau
Không cúi đầu Việt Cộng mới sụp mau!
Đường chiến đấu càng hèn càng phí máu!

Ý Nga, 18-9-2014

ĂN NHƯ RÌ...Y NHƯ RẰNG...

Đang hân hoan tốt độ
Đảng dễ gì nhượng bộ
Chúng xúm nhau tung hô
Kìa! Cười to hô hô!

Càng trịnh trọng cam kết
Tham nhũng càng bùng phát
Những tài sản kết sù
Càng không thể kiểm soát!

Ý Nga, 18-9-2014

TỪ “XÃ HỘI ĐEN” LÊN NGHỀ ĐẢNG

Đảng? Du thủ du thực
Nay ăn chực, mai chờ
Ngày cơ cực bơ vơ
Đêm, bụi bờ, đói rét.

Vậy mà không ai ngờ
Được “nghề” thất âm đức
Chúng nghênh nghênh nhớn nhơ

Với bao điều, bao lời lẽ khó nghe.
Những ghét ganh, những xảo trá, lọc lừa,
Những bội bạc, đẩy đưa, vu oan, giá họa.
Cám ơn tiếng cười và cảm ơn lệ đổ!
"Để sống còn, để sửa chữa, để thứ tha"
MỘT ĐỜI DÀI CHỊU ƠN NGHĨA SÂU XA,
RẤT NHIỀU Ở QUANH TA.
NGƯỜI QUEN, KẼ LẠ.
XIN DÂNG LÊN ĐÂY, BAO LỜI TÔI CẢM TA.
NHỮNG NGƯỜI GẦN VÀ TẤT CẢ NHỮNG NGƯỜI
XA.
Phx.Hoài Hương.

Em Là Bò Tát

Từ Em lau sạch vô minh
Hoá thân Bò Tát hữu tình thế gian
Dép rom, đường hẹp, bụi trần
Cành dương một nhánh trắng ngần tuệ minh

Từ Em rời kiếp vô sinh
Ba ngàn thế giới rung rinh chào mừng
"Cái tâm sở thì vô ung" (*)
Em là Bò Tát được cưng nhất đời
Kiều Mộng Hà
Sept 18. 2014

(*) Lấy ý từ câu kinh Kim Cương
Ứng vô sở trụ/ Nhi sinh kỳ tâm

Tháng Chín Tạ Tình

Gởi anh vũng nhớ đọa đày
Con tim chết rũ sâu vây bốn bề
Gởi anh dòng thác tình mê
Trôi vào hoang phế tái tê khung trời.

Trái tình vừa chín đã rơi
Tàn trong giông tố tả tơi mộng đầu
Cũng đành vùi dưới mộ sâu
Khô tình biển cạn nương dâu chẳng mòn.

Hỏi người còn giữ lòng son

Đảng sai: -Lùng, bắt, giết!

Của dư ăn, dư để
Hết xin ăn đầu hè
Chúng ăn chơi góc phố
Cướp của dân đem về.

Dân tất bật, vất vả
Chúng vẫn cứ ung dung
Xưa: nghèo khổ, khôn cùng
Nay: chơi, ăn cho đã!

Từ thân phận nhóp nhúa
Năm cờ "xã hội đen"
Đảng sai: -Tay dao búa
Cầm cờ đỏ leo lên!

Thế là thành đảng viên
Đánh, cướp, kiếm lăm tiền!
Tiến nhanh! Tiến mạnh! Tiến!
Theo cả đảng khùng điên
Ý Nga, 17-9-2014

BƯỚC CHÂN LẠNG LẼ

Mỗi ngày qua là 1 bước chân,
Ta đi lạng lẽ đến mộ phần.
Nhân tình tráo trở, mây tan hợp,
Thế thái thăng trầm, nợ trả vay,
Trên sóng cả, mỗi tay lèo lái.
Giữa phong ba, nhứt chí chống chèo.
Trăm năm cũng chỉ là bèo bọt.
Đường xuôi vàng sẽ bước thong dong.
HH

CHƯA VÀNG, VỘI CHI ÚA?

Bờ hồ đầy ánh nắng
Họ ám áp tiếng cười
Sao mà em lạnh lẽo
Suốt ngày không một lời.

Lời thề muôn kiếp tình tròn thủy chung
Tháng chín mưa gió lạnh lùng
Tàn thu nhật lá đếm từng nhớ mong.

Vàng rơi từng chiếc băng khuâng
Tương tư thơ viết lạc vần yêu thương
Sầu lên cung ái vẫn vương
Đam mê tan giấc mộng thường gói chẵn.

Một lần xin phút ăn năn
Ăn tình trôi xuống dốc lặn cuộc đời.

Ngọc Quyên

LỖ ỨNG MẮT RỒI!

Môi em ướt mộng môi hôn
Nên anh mê mẩn mắt hôn rồi nha!
Hồng hào như thể đóa hoa
Làm anh say đắm về nhà muốn đi
Em ơi! Em cười làm chi
Để cho cây cối trở si cả rừng?

Thưa Ba, trình Mẹ: -*Người Dung*
Nhưng sao con dại: lỗ ửng mắt rồi!
Trầu cau cưới hỏi liền thôi
Lôi thôi lẩm kể lại coi mắt nàng
“Coi môi” mà đã rộn ràng
Chờ coi mắt nữa trễ tràng quá chẳng?
Á Nghi, 17-9-2014

CÔ ĐƠN TRONG VƯỜN HOA

(Viết thay H.)

*

Giữa vườn cây xanh lá
Sao chợt quá nhớ anh?
Nhìn màu lá xanh xanh
Sao lòng ai tím tím?

Những chiếc lá mỏng manh
Khơi kỷ niệm dày đặc
Gió gàn, lá chao nhanh

Trước thiên nhiên sáng sủa
Đừng để hồn tối tăm!
Họ ôm một bờ của
Vẫn chết vì đau tim!

Sớm muộn gì cũng già
Bây giờ trẻ đi nha
Chưa vàng, vội chi ủa
Vui lên! Cười đi mà!
Á Nghi, 17-9-2014

CHƯA CƯỜI VẪN CẮM!

Không một chút ồn ào
Lãng mạn biết chừng nào
Khu vườn cây ăn trái
Lén xem mình hôn nhau.

Rồi sung rung gió mới
Rồi chim hót bụi cây
Mãng cầu Xiêm, cam, bưởi
Rù rì: -*Họ cầm tay...*

Nhớ hoài một vòng ôm
Dưới tàng cây chôm chôm
Của ngày mình sắp cưới
Bị Má la om sòm.
Á Nghi, 17-9-2014

NHỆ HỀ MÓN ĂN TINH THẦN

-*Cưới em: gánh khổ vào thân!*
(Anh ăn môi bữa chỉ cần gạo vô
Quần jean, áo trắng vải thô
Chỉ cần hai bộ sạch, khô đủ rồi!)
Sao em lẩm thứ lôi thôi
Chén, ly, đĩa, bát...; sách thời cả kho?
Em, người “ăn” chẳng biết no
Đọc rồi không bỏ sách: to, nhỏ, vừa...

-Không hề có sách nào thừa!

Người xa, xa lãng lác.

*Những gốc cây cứng rắn
Cười người: -Mềm lòng thay!
Chim vui khoe ngày ngắn
Hiểu gì thức đêm dài?*

*Hoa ơi! Hoa tươi tỉnh
Khoe đẹp, hoa chân thành
Thương chẳng người héo úa?
Họ vờ vĩnh loanh quanh.*

*Mang tâm trạng nào nề
Chị tìm nơi vắng vẻ
Nghe chim hót hả hê
Nhớ người nơi nhộn nhịp.*

*Ơ kìa chim chim chíp!
Thánh thót điệu nhanh hơn
Nhớ chậm chậm nụ hôn
Làm sao ai nghe kịp?
Á Nghi, 17-9-2014*

Không em, thời có thể chữa cả ra!

*-Phải chi gánh vác đô la
Trăm thùng, triệu tấn vẫn chưa nặng nề!
Em à! Mai mốt còn về
Đừng mua sách nữa! Ai bê cho nàng?*

*-Thì anh cứ tưởng tượng vàng
Dù khuân, gánh, vác, bung, mang: **nhẹ
hều!**
Ý Nga, 17-9-2014*

Mỗi Ngày Một Niềm Vui

Mỗi tuần tôi có ít nhất một niềm vui. Niềm vui này có thể là vì tôi thấy “nụ cười duyên dáng” và cái tên Sương Lam của tôi vẫn còn xuất hiện hằng tuần trên trang số 35 mục Một Cõi Thiên Nhân của Oregon Thời Báo (Số trang này dễ nhớ lắm đấy nên bạn sẽ lật đúng trang nhanh ngay tức thì). Phần khác quan trọng hơn, tôi biết có nhiều độc giả thân yêu của ORTB đang chia sẻ với tôi niềm vui “tuổi không còn trẻ nữa” của họ bằng cách đến sinh hoạt cùng với chúng tôi ở Hội Người Việt Cao Niên Oregon hoặc với Nhóm Sinh Hoạt Người Việt ở Trung Tâm Dịch Vụ và Y Tế Châu Á sau khi đọc những bài viết của tôi trong mục MCTN này.

Tôi có thêm những người bạn mới, sinh hoạt có thêm những nụ cười tiếng nói, sức khỏe của tôi và những người bạn mới này có thêm phần khả quan hơn nhờ những buổi tập thể dục và những buổi cơm trưa đầy dinh dưỡng, kiến thức về các vấn đề học vấn, xã hội, luật pháp thêm phần thăng hoa phát triển, nhất là những người ở tuổi hoàng hạc này cảm thấy bớt cô đơn hơn vì đã gặp được bạn cùng lứa tuổi để đùa vui, trò chuyện, học hỏi lẫn nhau.

Niềm vui này là do chính mình tự tạo cho mình, phải không bạn? Khi bạn có nhiều niềm vui thì bạn sẽ thấy yêu đời yêu người hơn và bạn sẽ trẻ ra đấy! Không tin bạn thử đứng trước gương soi để xem mình có trẻ đẹp hơn không mỗi khi bạn nở một nụ cười duyên dáng thay cho cái mặt cau có, khó chịu vì mới vừa giận chồng, giận vợ, giận con, giận bạn?

Như vậy bạn cũng cần cười vui lên một tí cho đời lên hương tí tí nhé vì bạn sẽ thấy chán đời hơn khi đi ra đường, bạn gặp phải một người có cái mặt “chằm dằm một đống” hay có “cái mặt buồn thiu”. Ông Jean Cocteau cũng đã cảnh báo rằng: **“Hãy dè dặt đối với những người dè sẻn tiếng cười và từ chối cười mở”**. Bạn sẽ không biết hay không dám nói chuyện với người đó vì không biết người đó hiền hay dữ, người đó có “khíu chộ” hay không?

Nhưng bạn cũng cần phải cẩn thận khi sử dụng tiếng cười, lời nói lúc giao tế ngoài xã hội nhé vì người xưa đã chẳng dạy rằng: **“Họa tùng khẩu xuất, bệnh tùng khẩu nhập”** hay sao? Khó nhỉ?

Người viết vẫn thích được cười nói vui vẻ với bạn bè thân hữu còn hơn là ngồi bí xị một chỗ, nhất là ở “tuổi vào thu” này như nhà thơ Tôn Nữ Hỷ Khương đã viết:

“.....Còn gặp nhau thì hãy cứ cười
Cho tình thêm thắm, ý thêm tươi
Cho hương thêm ngát, đời thêm vị
Cho đẹp lòng tất cả mọi người.

Còn gặp nhau thì hãy cứ chào
Giữa miền đất rộng với trời cao
Vui câu nhân nghĩa tròn sau trước
Lấy chữ chân tình gửi tặng nhau. ...”

(Nguồn Trích trong Còn Gặp Nhau - Thơ Tôn Nữ Hỷ Khương)

Bởi thế vợ chồng người viết đã tham gia một buổi picnic ngoài trời do Hội Người Việt Cao Niên Oregon tổ chức ngày thứ bảy 9-13-2014 để đến viếng thăm tượng đài Canby Vietnam Era Veterans-Memorial và sinh hoạt ngoài trời ở một công viên thuộc quận Canby cách Portland khoảng 1 tiếng lái xe.

Chúng tôi không phải là người trong quân đội VNCH ngày cũ nhưng cũng thấy bồi hồi xúc động khi nhìn hình ảnh chiếc trực thăng đến tiếp cứu những binh sĩ Việt Mỹ bị thương trong chiến trận Việt Nam. Bức tượng đồng một quân nhân Mỹ đang bồng một chiến binh bị thương khác, và một người bạn nhỏ, có thể là một nông dân Việt Nam vì có mang chiếc nón lá trên vai, cũng đang nắm tay người lính bị thương và cùng ngược nhìn lên chờ đợi chiếc trực thăng cứu thương đáp xuống đã nói lên tình “huynh đệ chi binh” và tình đoàn kết, giúp đỡ nhau trong trận mạc. Một hình ảnh bi thương và cảm động vô cùng. Ba lá cờ vàng Việt Nam Cộng Hoà, cờ Hiệp Chúng quốc Hoa Kỳ và cờ Tiểu bang Oregon bay phấp phới trên cao. Một chiếc chuông đồng với hàng chữ “Tin Tưởng Trong Sự Hoà Bình” đặt phía dưới cột cờ nói lên ý nghĩa giống lên một tiếng chuông kêu gọi hòa bình thế giới. Đài tưởng niệm này là do các cựu chiến binh Hoa Kỳ và gia đình ở Canby, đã tham chiến tại Việt Nam trong khoảng thời gian từ 1959-1975 vận động và gây quỹ để xây dựng khuôn viên đài tưởng niệm này trong vòng 8 năm kể từ năm 2000. Thật là một công trình hay đẹp về tình thương và nhân ái của tình đồng đội, của người dân Việt trong chiến cuộc Việt

Nam. Khi nào quý bạn có dịp đi ngang qua Canby, xin hãy dừng chân thăm viếng đài tưởng niệm này nhé.

Muốn tìm hiểu thêm chi tiết, xin vào các website dưới đây:

Canby Vietnam Era Veterans-Memorial

Address:

976 SW 1st Ave, Canby, OR 9701

<https://roadtrippers.com/us/canby-or/points-of-interest/canby-vietnam-era-veterans-memorial>

Vietnam Era Veterans-Memorial website:

<http://www.vietnameramemorial.org/slideshow.html>

Sau màn các hội viên HCN chụp hình kỷ niệm chung với nhau tại địa điểm tưởng niệm này, chúng tôi lên đường đến sinh hoạt ở một công viên gần đây.

Giờ ăn đến rồi, phải làm vui lòng cái bao tử thân yêu của chúng ta mới được. Thế là có màn ăn trưa giản dị, nhưng cũng ngon lành, đầy đủ chất bổ dưỡng do cô Mary Nguyễn và các hội viên HCN phụ trách. “Có thực mới vực được đạo” chứ lị! Chứ đói meo thì sức mấy quý vị “lão trượng” và “lão bà bà” đi tản bộ và ca hát líu lo cho được. Ăn trưa xong là có màn đi tản bộ khám phá cảnh đẹp công viên và ngâm chân trong giòng suối mát. Thế là có màn quý vị cựu quân nhân ngày xưa nhắc lại những ngày hành quân băng rừng vượt suối ngày xưa, trong khi quý bà bà núp vào bóng mát dưới tàng cây “tám” chuyện chồng con, gia đình, dạy nấu ăn cấp tốc.

Trước khi ra về, chúng tôi đã có những màn sinh hoạt “cười bể bụng” với tài trình diễn tuyệt vời của các “nhạc trưởng” và các nghệ sĩ sử dụng nhiều nhạc khí quá đặc biệt và chơi các trò chơi khác nữa.

Xin mời quý bạn thưởng thức miễn phí các màn trình diễn đặc biệt này qua các link dưới đây:

1- Youtube Ban nhạc đặc biệt của Hội Cao Niên Oregon

<http://youtu.be/xjGAEM6mOdw>

2- Youtube Trò chơi chú ý và nhớ tên bạn của Hội Cao Niên Oregon

<http://youtu.be/jeHe3Z7k7AA>

Người viết hy vọng khi nhìn những nụ cười vui vẻ của những người “không còn trẻ nữa” này, bạn cũng sẽ thấy vui theo. Smile!

Rồi cũng phải đến lúc lưu luyến chia tay, tan hàng về nhà nghỉ mệt vì ai cũng đã “oải” quá rồi vì ăn nhiều, đi bộ nhiều, cười nhiều trong sinh hoạt của Hội Người Việt Cao Niên Oregon ngày hôm nay.

Ngày hôm sau, chủ nhật 9-14-2014, vợ chồng người viết lại chạy “show Hội Ngộ Đầu Thu” với nhóm bạn QGHC Portland và thân hữu ở nhà anh chị “Hội Trưởng Muôn Năm” QĐT ở Tigard vì anh chị chủ nhà rất dễ thương, thân ái.

Thế là có màn tay bắt mặt mừng, nói cười vui vẻ. Thế là có những màn bấm máy hình lia chia để chụp hình miệng cười xinh đẹp của những 'movie star' đặc biệt ngày hôm nay.

Vợ chồng người viết rất vui được gặp lại những khuôn mặt thân thương sau một năm xa cách. Ai nấy vẫn mạnh khỏe, tươi trẻ và vui vẻ.

Thật là:
"Một năm rồi không gặp
Ai cũng đẹp hơn xưa."
(Thơ Sương Lam)

Tiếng hát của Từ Công Phụng vẫn tha thiết, thâm trầm, âm áp.
Các thức ăn của quý bà mang tới, dù là "bếp nhà ta nấu" hay "món ngon ta đặt" đều thật là ngon lành, hấp dẫn.
Tiếng vỗ tay của quý ông đã làm quý bà thêm phần phấn khởi để rồi lần gặp sắp đến quý ông sẽ được ăn ngon hơn nữa đây nhé.
Smile!

Cám ơn Quách Bang Chủ và phu nhân đã tổ chức một buổi họp mặt cho nhóm QGHC Portland và thân hữu được dịp gặp nhau ăn uống, đầu láo vui vẻ.

Người viết xin phép anh NĐPhán và anh Trí Vũ cho phép tôi được chia sẻ với bạn bè của SL hai Youtube đẹp của hai anh nha. "Tốt khoe xấu che" mà li, nhất là nụ cười duyên dáng của "12 vị thần thánh", phu nhân của quý ông và tình cảm thân ái của những người bạn cũ. Cám ơn hai anh trước nha.

Xin mời quý thân hữu cùng vui với niềm vui hội ngộ của Nhóm QGHC Portland qua hai Youtube dưới đây do anh Nguyễn Đức Phán và anh Trí Vũ thực hiện rất mỹ thuật, đầy tình cảm.

1- HOP MAT TAI NHA a.c THANH QUACH MUA THU SEPT 2014

Hình ảnh và thực hiện Youtube do anh Nguyễn Đức Phán thực hiện

<http://youtu.be/xRPZQZtpcqM> <https://www.youtube.com/watch?v=xRPZQZtpcqM&feature=youtu.be>

2- Họp Mặt Youtube Hội Ngộ Đầu Thu 9-14-2014

Hình ảnh và thực hiện Youtube do anh Trí Vũ thực hiện

<https://www.youtube.com/watch?v=HudtX3AZBjA>

Cám ơn quý bạn hữu đã góp mặt, góp lời, góp thức ăn, rồi còn gửi hình, gửi youtube đẹp cho coi nữa chứ!

Cám ơn anh Nguyễn Đức Phán! Cám ơn anh Trí Vũ! Cám ơn Quách sư đệ.

Chúc vui khỏe và hẹn gặp lại trong buổi họp mặt kế tiếp.

Thế là người viết dù rất bận rộn chạy tới chạy lui nhưng lại đã có hai ngày cuối tuần thật vui vẻ, thật đầy tình cảm thân ái.

Ai bảo bận rộn không có giá trị của nó. Làm đấy nhé! Smile!

Xin mượn các vần thơ dưới đây của nhà thơ Tôn Nữ Hỷ Khương để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, Bạn nhé.

“....Còn gặp nhau thì hãy cứ vui
Chuyện đời như nước chảy hoa trôi
Lợi danh như bóng mây chìm nổi
Chỉ có tình thương để lại đời
Còn gặp nhau thì hãy cứ thương
Tình người muôn thuở vẫn còn vương
Chắt chiu một chút tình thương mến
Cho khắp muôn phương vạn nẻo đường...”

(Nguồn: Trích trong Còn Gặp Nhau- Thơ Tôn Nữ Hỷ Khương)

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN 243-ORTB 644-91614)

Sương Lam

VỢ NGHÈO!

Anh cân, đong, đo, đếm
Rồi đếm, đo, đong, cân
Lời gươm dao sắc nhọn
Bữa cơm ghen mấy lần!

Đã phản bội, vong ân
Còn muốn thương tay chân
Ngày nhăn nhó, tức giận
Đêm tàn nhẫn cắn nhằn.

Chị vẫn luôn ân cần
Buồn gì cũng dạ rân

EM CỦA TÔI OI!

Em hiền khô nhưng mít ướt
Giận trước kéo đến hờn sau
Thương chậm chậm, ghen mau mau.
Khi đặng đặng, lúc ngòn ngọt.

Làm sao nàng ta với tôi?
Em trầm lặng, nàng ồn ào!
Tình đầu so chi tình cuối?
Nghe lời anh, ngoan đi nào!

Anh đi với họ có sao

*Nghe mẹ cha, kiên nhẫn
Nhẫn, nên đời gian truân!*

*Tôi ghé chơi một tuần
Một tuần đủ phân vân
Hiểu ra người lận đận
Nụ cười quý vô ngần.*

*Bao giờ anh tha chị?
Bao giờ chị bỏ anh?
Ai người ngu, người trí?
Á Nghi, 16-9-2014*

TÌNH TỬ HAY TỬ TÌNH? (Tặng chị Sao Khuê)

Có người gọi anh: Người Tình Tình Tử
Còn em lại chê: -Anh cứ tử tình!
Em chưa học đếm, ai mà tin chứ?
Ba cô kia nghe họ sẽ giạt mình.

Hên xui gì thì cũng đòn như tử
Em nguyệt háy mãi tình sao hồi sinh?
Đã bảo các nàng: hôn ai nấy giữ
Vậy mà cứ theo những nàng xinh xinh

Làm sao lặng thinh trước bao tiên nữ?
Thôi anh chẳng hỏi! Thân phận bại binh
Không khéo người hiền lại hóa ra dữ
Dao này bấp núc dao thốt lạnh tanh
Á Nghi và Anh, 16-9-2014

THÔI QUÊN NGÀY THÁNG NGẬM NGÙI (Tặng NGỌC QUYÊN)

*Thôi quên ngày tháng ngậm ngùi,
Quên đi yêu dấu mà người đã trao.
Tình ta chừ đã xanh xao,
Gió mưa hai chónghẹn ngào lòng đau.
Lau đi những giọt lệ sầu,
Nhớ thương rồi cũng bạc đầu hắt hiu.*

*Trăng yêu mới sáng má đào!
Người năm năm, em mới mới.
Họ thô thiên, em thanh tao*

*Cá sông không bằng cá ao!
Vội họ anh chỉ xã giao
Em đẹp ghen chi nàng xấu!
Sơ giao sao bằng thâm giao?
Á Nghi, 16-9-2014*

CÒN SON

*Vai trần em đẹp, anh say!
Chân trần em trắng, ngắt ngây tim người
Ôi em duyên dáng nụ cười
Năm mươi mấy tuổi? Lạy trời: vẫn
thương!*

Á Nghi, 16-9-2014

NGẮM TRĂNG ĐÊM

*Thuyền Yêu neo bến vững vàng
Ai chung tình, chẳng dễ dàng đổi thay
Đắp chung nhau tám chẵn này
Ngắm trăng soi nước, ước ngày luôn đêm
Lâng lâng hạnh phúc êm êm
Thuyền trăng viễn xứ êm êm ru tình.*

Á Nghi, 16-9-2014

Tưởng Rằng Đã Quên

*Con đường tình phía trước
Mây lướt thướt buồn bay
Ngõ hôn chân quay bước
Nghe nhớ nhung dâng đầy*

*Người đi từ độ ấy
Phiến đá sâu chơ vơ
Thềm hoang rêu xanh phủ
Đôi gót hồng bơ vơ*

Tuyết sương đã đủ tiêu điều,
Buồn chi thêm để trăm chiều xót xa.
Ngửa nghiêng giữa lớp phong ba,
Thuyền ai chừ đã ngàn xa mịt mờ.
Người đà tách bến, xa bờ,
Đợi chờ chi, đến bao giờ mới thôi???
Thôi quên ngày tháng ngậm ngùi,
Quên đi yêu dấu mà người đã trao.
HH.

GÌ THÌ GÌ!

Nói gì thì nói vẫn thương!
Hiểu chi thì hiểu vẫn giương cờ tình
Em à! Xin chớ lặng thinh
Anh đang bờ tử. Cứu sinh giúp! Vì
Người hiền vốn tánh từ bi
Sau khi quyết định, làm chi thì làm
Nhìn anh bi thảm sao cam?
Mặt xanh, da tái như chàm thể ni
Khuyên em thấy chết: cứu nguy!
Ai si mặc họ! Nghe gì thì nghe!
Ghét gì thì ghét, hãy yêu!
Á Nghi, 13-9-2014

MẮT EM MÀU GÌ?

(Cảm tác nhân đọc “ĐẶC SẢN THÁI NGUYÊN”
của BÙI BẢO TRÚC)*

Đa tình đôi mắt Phú Yên
Anh về không biết tại ghiền trà ngon
Hay ghiền môi đỏ như son
Mà đêm thức trắng, héo hon, mơ màng?
*
Mắt môi cũng có rõ ràng
Sao mơ chi lạ: môi nàng, mắt ai
Lòng tham có một không hai:
Hai môi, bốn mắt ước hoài: chạm nhau...
*

Ai cầu, tự néo rõ đau!
Đỏ da, tím thịt vẫn màu nhớ nhung
Môi kia, mắt ấy thẹn thùng
Nhà anh lắm thỏ, anh hùng thì không!
Á Nghi, 13-9-2014

Nhắm mắt tình như mơ
Bao năm dệt mộng chờ
Nhuỵ đóa quỳnh nở muộn
Bình minh tàn xác xơ

Mưa buồn đêm trăng trở
Roi nước nở canh dài
Nhuỵ đóa sầu trăm mối
Vào ngõ tối hồn say.

Con đường xưa hò hẹn
Còn in dấu chân ai
Ngọt ngào từng kỷ niệm
Có bao giờ tình phai ?

Ngọc Quyên

LƯƠNG LẬU

Đảng, đoàn: lương lậu đó mà!
Lậu nhờ tham nhũng: trẻ, già, công an...
Nhờ tài bắt nạt dân oan
Càng ngày càng khá! Toàn vàng, đô la!
Tiền “Hò” chỉ để đám ma
Xài tiền ngoại quốc “đại gia” mới ngầu!
Cớ sao “Vô Sản” lại giàu!
Mấy anh “Tur Bản” chết đâu? Bên Tàu?
Ý Nga, 14-9-2014

BÁT QUÂN BÌNH

Anh cho phân nửa chữ tình
Nửa kia anh đã để dành cho ai?
Em thương anh những gấp hai
Cán cân chênh lệch, đúng, sai, quân bình?
Á Nghi, 13-9-2014

KHUYÊN AI

Ai lạc quan hài hước
Trêu trăng này, nguyệt kia
Gheo người, ai đi hia

Giọt Đắng

*Cám ơn anh đã yêu tôi
Cho dù nước mắt chia đôi duyên mình
Từ anh xa lạc bóng hình
Một mình lẻ bóng ru tình thiết tha .*

*Vẫn đây dòng lệ thật thà
Đêm đêm lướt phím mưa sa nảo nùng
Ai hay một mảnh tình chung
Sao đành ngả rẽ ngàn trùng biệt nhau .*

*Cám ơn anh mỗi tình đau
Đắng cay pha lẫn ngọt ngào riêng tôi
Dẫu còn hương vị ấm môi
Nhưng đời thời đã xa rồi ước mơ .*

*Cám ơn anh đã hững hờ
Cho tôi ngỡ ngác đôi bờ lạ quen
Cũng bằng như đã phụ em
Hỏi người tìm đá có mềm mấy khi !!
Ngọc Quyên*

SINH NHẬT MÙA THU

(Tặng những người sinh nhật vào mùa Thu.)

Sinh nhật của tôi, tôi soi gương,
Cũng là khuôn mặt của ngày thường,
Mỗi năm tôi già thêm một chút,
Những sợi tóc bạc theo thời gian.

Dòng đời cứ trôi, cứ vô tình,
Tháng Chín mùa Thu của riêng mình,
Thấp lên ngọn nến bao nhiêu tuổi,
Tôi chúc mừng tôi bấy nhiêu lần..

Tôi ăn mừng tôi miếng bánh kem,
Ngày đặc biệt nên thấy ngon hơn,
Ngoài kia có một mùa Thu đến,
Vì tôi gió trở mình băng khuâng.

Giỏ hoa trái cây thật dễ thương,

Học hành không tiến bước.

Đã không tài thao lược
Lại ù lý mãi ra
Chuyện Nước Nhà lơ là
Ai thương người nhu nhược?

Đừng phí công mơ ước
Theo làm gì? Phiền ra!
Chớ bô lô, ba la
Báo trước là không được!
Á Nghi, 13-9-2014

CHỜ CHI ANH

“*Tình sông nước lả*” ấy mà
Mẹ cha chưa cưới, ông bà chưa cho
Đói hoài mơ mãi chẳng no
Trầu cau nhớ hái, anh lo mau giùm!
Á Nghi, 13-9-2014

TRÁI TIM CHỜ NGƯỜI VÔ TÂM

Tim em nhạy cảm nỗi niềm
Uy nghiêm cửa cấm im lìm chờ anh
Tâm thành thì chấp cánh nhanh
Về bên em, kéo họ giành mất tim
Hay vô tâm chẳng thèm tìm?
Á Nghi, 13-9-2014

NGÃ MẠN*

Chê người mặt sát, nghiêng răng
Tim đau, thọ giảm, máu tăng... Lợi gì?
Kiêu căng bà nhất, chưa nhì
Người: tam, tứ, chót. Ai bì mà ganh?
Học ra mấy sĩ gian manh
Mà sao sĩ vả, bác chì ồ danh?
Ăn no, mặc ấm sao đành

Lòng vui tôi muốn ghé môi hôn,
Mừng sinh nhật mùa Thu độ lượng,
Vì tôi trái cây mùa Thu ngon.

Một bó hoa Hồng đủ thơm hương,
Đủ cho giấc mộng đời điểm trang,
Ngoài kia có mùa Thu xao xuyến,
Vì tôi nên lá đỏ lá vàng.

Những món quà trời đất tặng cho,
Quyến rũ, tinh khôi mùa từng mùa,
Vì tôi mùa Thu hanh hao nắng,
Vì tôi mùa Thu lất phất mưa.

Tôi nâng niu nhận những món quà,
Lời chúc sinh nhật đã vào nhà,
Cám ơn những người thân thương nhất,
Cám ơn những tình cảm bạn bè.

Chiếc khăn quàng cổ, vòng đeo tay,
Son môi mỹ phẩm. Những quà này,
Chờ đợi cùng theo tôi ra phố,
Phố mùa Thu lang thang trời mây.

Sinh nhật tôi rồi sẽ qua đi,
Mùa Thu tàn úa đúng hạn kỳ,
Dù thế nào tôi luôn ước vọng,
Sinh nhật mùa Thu nữa lại về.
Nguyễn Thị Thanh Dương.
(September.- 12- 2014)

MÌNH ƯỚNG CHUNG NƯỚC GIẾNG (Nhân đọc thơ Hà Huyền Chi: "THƠ TRONG DA NGỰA")

Giếng nghèo bé tí, ngọt, trong
Anh sang gánh nước phải lòng tiểu thư
Chủ nhân xinh xắn, hiền từ
Cám ơn? Em lí nhí cười: - "Dạ. Anh"
Em nghèo? Hà tiện chữ kinh!
Anh giàu: mơ mộng linh đình sao trắng

Đêm về tập viết thơ, vãn:
Thơ tình sai vận, khó khăn thơ tình!

Hại người cô thế hiền lành thế kia?
Ác từ ngoài ngõ, trong nhà
Ai gần cũng chạy thật xa! Xa dân!
Ý Nga, 12-9-2014

*Ngã mạn = khinh người, tự kiêu, tự đại

LỆ MẸ VIỆT NAM

Phải chi lệ ngọt đâu ông
Mà ông theo Cộng đỏ hồng khoe khoang
Bao nhiêu bổng lộc nghênh ngang
Ông ăn, bà hưởng rõ ràng vinh thân
Họ hàng nội ngoại, xa gần
Ăn theo, hưởng với, ai cần hết vàng?
Hai chân chạy trốn "thiên đàng"
Có sao đã vội quy hàng thật mau?
Mặc ai xót lệ mặn trào
Vui chi ông bảo ngọt ngào lệ Quê?
Ý Nga, 12-9-2014

TỪ NGÀY CÓ ĐẢNG

Dép râu, nón cối tiến vào
Tinh hoa văn hóa đổ nhào theo luôn
Gây bao uất hận lệ tuôn
Giết dân, bán nước, tủi buồn Cha Ông!
Ý Nga, 12-9-2014

GHEN TUÔNG HỌ RẤT ỒN ÀO

Một thương: ngọn ngọt suốt đời!
Hai ghen: mẫn mẫn nuốt lời, giả lơ
Ba yêu: nhẹ nhẹ nhạc thơ
Rồi sao nặng nặng, ỡm ờ chân tay?
Lúc hôn: lè lẹ, đấng cay
Khi hòa: chậm chậm, đêm dài nụ hôn.

Hai người này thật là ồn!
Bà con hàng xóm quanh thôn nhưc đầu.

Giấy xanh, mực tím bực mình!
Ý giàu, chữ nghĩa đồng thanh than: nghèo!
À ra nước giếng trong veo
Sao không đơn giản viết liền: “*Thương EM!*”
Nhận thư, em sẽ mở xem
Ngọt, trong hai chữ êm đềm, may ra...
Á Nghi, 11-9-2014

THÍCH MƯA HAY NẮNG?

Em không thích tắm mưa
Nhưng rất ưa ngắm nắng
Dù sáng, chiều hay trưa
Nắng vẫn chưa hề thừa!

Nắng đẹp sáng giao mùa
Chiều, soi trẻ chơi đùa
Thấm tươi cánh đồng lúa
Vui vẻ người già nua.

Nhưng gặp mùa hạn hán
Em phải đành chào thua
Cầu mưa: trưa, chiều, sáng
Cho ruộng đồng trở hoa
Á Nghi, 11-9-2014

KHÔNG RIÊNG MÌNH HAI ĐỨA

Đường im vắng, hai đứa mình im lặng
Đi bên nhau hưởng yên ắng giữa khuya
Tiếng chuông chùa chọt nhẹ ngân nga
Chuông khuya lạ vẫy quanh chùa cổ kính.
Á Nghi, 11-9-2014

Á Nghi, 11-9-2014

TRƯỚC, SAU VỚI AI?

Mấy hôm trước anh đi đâu?
Mấy hôm sau sao nhúc đầu?
Chuyện gia đình sao xào xáo?
Sao hôm này lại lo âu?
Mấy hôm trước đi với ai?
Á Nghi, 11-9-2014

CHO DỪ MAI SAU

Ăn rau cỏ, mặc vỏ cây
Vẫn vui cuộc sống phây phây với đời
Giận anh? Tiết kiệm bớt lời!
Cả ngày tịnh khẩu tuyệt vời là em!
La to, miệng sái quai hàm
Làm sao rau cỏ ngày rằm tịnh chay?
Á Nghi, 11-9-2014

ÁI HOA

(Viết tặng những người mang tên Ái Hoa)

Men tình càng tịnh càng say
Ngây ngây, dại dại lạ thay nhớ hoài
Thông minh học chẳng thuộc bài
Ngày càng khờ khạo, nhớ ai khôn cùng!

Thương? **Điên!** Chẳng lẽ yêu? **Khùng!**
Nhớ ơi là nhớ! Lạ lùng chính ta!
Tao phùng: vạn đóa tinh hoa
Lời ra áp úng Ái Hoa lại hành!

Đêm đêm thức đủ năm canh
Nhớ Người-đang-ngủ ngon lành bên kia
Khờ hay hóa dại vậy kia?
Á Nghi, 11-9-2014

Tuổi Thơ và Tuổi Vào Trường vui Tết Trung Thu

Không biết bạn thì sao, chứ mỗi lần mùa tựu trường đến là người viết thấy buồn vui lẫn lộn. Từ ngày sang xứ người, người viết an phận làm một cô giáo tâm thường ở Portland cho đến ngày vui thú điền viên. Tôi thấy vui vui khi nhìn những đứa bé tung tăng theo chân mẹ hay cha đi đến trường trong ngày đầu tiên, nhất là những em bé lớp mẫu giáo. Có em khi đến lớp rồi vẫn giữ chặt tay mẹ, khóc lóc không chịu vào lớp, có em thì dạn dĩ hơn, vừa vào lớp là chạy ngay đến bàn đồ chơi lấy giấy tô màu xanh xanh đỏ đỏ ngay. Nhìn em bé ngồi khóc lóc bên trong, nhìn bà mẹ đứng lo lắng bên

ngoài, tôi thấy thương cả mẹ lẫn con, bạn ạ!

Ồi! Hình ảnh, tình cảm thiêng liêng tuyệt đẹp giữa Mẹ và con này đã làm tôi nhớ lại mẹ tôi cũng đã lo lắng, thương yêu tôi như thế:

... Có những niềm vui suốt đời nhớ mãi:

Thưở tuổi ấu thơ theo mẹ đến trường

Mẹ nắm tay con gửi trọn tình thương

Con đã vào lớp mẹ còn trông ngó ...

(Trích trong bài thơ Có Những Niềm Vui của Sương Lam)

Tôi cũng đã từng đi làm thiện nguyện trong lớp mẫu giáo của cô cháu nội Mya của tôi khi cháu đi học lớp mẫu giáo trường Montclair. Tôi rất vui khi được sinh hoạt chung với các thiên thần dễ thương này.

Các “cô cậu bé con đang lúc tuổi còn non” ở xứ Mỹ giống như Mya của tôi, đã vào học lớp mẫu giáo dạn dĩ, năng động hơn tôi ngày xưa nhiều vì đa số các trẻ em được sinh ra và lớn lên ở xứ Mỹ đều được cha mẹ cho đi học các lớp “Pre-school” (tiền mẫu giáo) trước rồi nên đã quen với sinh hoạt học đường, chứ không phải như học sinh ở thế hệ chúng tôi, đến 6 tuổi mới bắt đầu theo mẹ đi học lớp 1 “trường làng”, vừa đi theo mẹ vừa khóc thút thít vì không còn được ở nhà chơi đùa thả cửa nữa.

Những cô cậu học trò bé bỏng ngày xưa của tôi bây giờ đã trưởng thành, công thành danh toại, có người làm luật sư, kỹ sư, nha sĩ, bác sĩ v.v... Có em đã tay bết tay bông, có em bây giờ lại là cô giáo dạy tôi học điện toán nữa đây. Tôi như cô lái đò ở lại bên dòng sông cũ nhìn những đứa trẻ lớn

lên, ra đi đến những phương trời cao rộng khác, không trở lại bến sông xưa và không biết có còn nhớ đến cô giáo ngày xưa hay không?

Nhiều khi tôi ngồi ngâm nga bài hát Ông Lái Đò như nói lên tâm sự của những cô thầy giáo trước đây của tôi và cũng là tâm sự của chính đương sự người viết nữa:

“...Họ đi rồi ông thấy buồn áo nào
Vì họ qua bến ấy một lần thôi
Và từ đó bên hàng lau lả lướt
Khách ngày xưa không trở lại sang sông
Nên mỗi chiều thả thuyền theo bến nước
Ông lái buồn đưa mắt mỗi mòn trông ...”

May mắn thay! Các phụ huynh và các học sinh bé nhỏ ngày xưa ấy của tôi vẫn còn nhớ đến tôi, cô giáo đầu tiên của tuổi mới bắt đầu đi học của các em, nên đã đến chào hỏi tôi khi chúng tôi gặp nhau trong các buổi sinh hoạt cộng đồng hay khi đi chợ búa, mua sắm, ăn uống. Tình cảm quý mến và tinh thần tôn trọng đạo của đạo đức Việt Nam vẫn còn duy trì cho đến ngày nay như thế thật là điều đáng mừng và đã làm tôi cảm động vô cùng.

Cũng trong tinh thần muốn giữ gìn và bảo tồn những truyền thống tốt đẹp của văn hoá Việt Nam, những người trẻ trong ban chấp hành CĐVNOR đã phối hợp với Hội Việt Fan tổ chức một Đêm Tết Trung Thu với chủ đề Hội Trăng Rằm cho các em thiếu nhi vào ngày Thứ Bảy 9-6-2014 tại trường trung học Parkrose. Các thiếu nhi Việt Nam ở Portland đã có một đêm vui Tết Trung Thu với nhiều trò chơi lành mạnh, hứng thú với sự tham gia của nhiều hội đoàn và các cơ sở thương mại khác. Hội trường được trang hoàng với những chiếc lồng đèn rất đẹp. Các em thiếu nhi tham dự các trò chơi vẽ mặt, nhảy lắc rút trái banh, chuột bạch chạy trốn, xếp ly v.v.. rất vui nhộn. Hội Ái Hữu Cựu SVSQ/ Trừ Bị Thủ Đức Oregon phụ trách phần an ninh trật tự.

Dĩ nhiên Hội Người Việt Cao Niên Oregon của chúng tôi cũng đã tham dự cuộc vui chung này với trò chơi thả vòng và câu cá có thưởng.

Nhìn những vị bô lão tóc đã bạc màu, lưng đã còng theo năm tháng ngồi chung vui với đám trẻ nhỏ tóc xanh nhanh nhẹn vô tư đã nói lên tình thương yêu của nhiều thế hệ được truyền trao cho nhau để giữ gìn truyền thống tốt đẹp này. Mừng thay!

Xin mời xem hai màn trò chơi vui nhảy lắc rút trái banh của hai em bé gái và một em bé trai qua Youtube dưới đây.

Playlist Youtube Mừng Tết Trung Thu

1- <https://www.youtube.com/watch?v=cFT3UmXa-cM&index=5&list=UURN9G4061beaI6rHNgTCgVQ>

2-

<https://www.youtube.com/watch?v=islqq4NIUrc&index=4&list=UURN9G4061beaI6rHNgTCgVQ>

Chắc chắn rằng ông bà nội ngoại, cha mẹ của các em sẽ cười vui khi thấy con cháu mình vui chơi hồn nhiên đến thế.

Tiết mục văn nghệ được điều khiển khéo léo, sôi động với các ca sĩ của Hội Việt Fan. Em bé Johnny Trường Duy Nguyễn đã làm cả hội trường ngạc nhiên và thích thú khi em hát với tiếng Việt đúng giọng, trả lời các câu hỏi của cô MC với tài ứng đối khôn ngoan, dễ thương của em. Cám ơn bà Mai Dung Đặng, mẹ của Trường Duy Nguyễn đã chịu khó dạy con giỏi như thế!

Các em thiếu nhi đóng góp tài năng khác đều được ban tổ chức tặng quà kỷ niệm. Vui thay!

Màn múa lân và màn phát lồng đèn (do chùa Ngọc Sơn ủng hộ), bánh Trung Thu (do Chợ Pacific ủng hộ) là màn các phụ huynh và thiếu nhi chờ đợi và thích thú nhất.

Xin cám ơn ban tổ chức đêm Vui Tết Trung Thu, những vị mạnh thường quân, những vị có thiện tâm thiện chí đem lại niềm vui cho các gia đình và các em thiếu nhi Việt Nam ở Portland, Oregon.

Xin hãy cùng các em vui hát một đoạn trong bài ca Rước Đèn Tháng Tám cho vui nhé.

....Tết Trung Thu rước đèn đi chơi

Em đốt đèn đi khắp phố phường

Lòng vui sướng với đèn trong tay

Em múa ca dưới ánh trăng rằm

Tùng dinh dinh cắc tùng dín dín

Tùng dinh dinh cắc tùng dín dín

Em đốt đèn mừng đón chị Hằng ...

Đừng tưởng quý vị cao niên ở Portland, Oregon không biết vui hưởng Tết Trung Thu một cách vui nhộn đâu nhé! Làm to đấy!

Nhóm Sinh Hoạt Người Việt do cô Cang Lê, và cô Nhi Trương đã tổ chức một buổi trưa Potluck đặc biệt tại Trung Tâm Y Tế và Dịch Vụ Châu Á (AHSC) để vui Tết Trung Thu cũng ngon lành và xôm trò lắm đấy.

Quý vị cao niên hăng hái tham gia vào các trò chơi “Rút tờ giấy không làm rớt cái ly” và “Nhảy cho đến rớt hết các giấy dán trong người” cũng hào hứng và vui nhộn lắm. Quý vị nào không tin thì thử vào xem các Youtube dưới đây thì sẽ biết liền:

Playlist Mừng Tết Trung Thu 2014 tại AHSC

<https://www.youtube.com/watch?v=Lr7CS4mOTow&list=PLCWHPuqIsqJPqyXWco7yMBAQXp52OH43v>

(Hình Minh và SL thi tài hứng banh trong 7 cái ly thế nào cho không rớt banh rớt ly.) Vui và hồi hộp lắm. Smile!

Thế mới biết, dù ở tuổi nào, chúng ta cũng cần có những giờ phút vui vẻ, thoải mái như thế thì mới sống vui, sống khỏe được.

Xin cảm ơn ban điều hành Trung Tâm AHSC, cô Cang, cô Nhi và toàn thể quý vị cao niên trong Nhóm Sinh Hoạt Người Việt đã giúp đỡ và chung vui với nhau trong tình thân ái ở cái tuổi “không còn trẻ nữa” này.

Bây giờ là mùa Thu và chúng ta cũng đang ở tuổi vào thu. Thôi thì chúng ta hãy vừa ngắm trăng thu ngày Rằm Tháng Tám, vừa ăn bánh Trung Thu, vừa nhấp một ngụm trà sen, rồi ngồi rung đùi đọc bài thơ Tuổi Vào Thu dưới đây cho thêm phần thi vị của mùa Thu nhé. Smile!

Tuổi vào thu

Tôi cứ nghĩ tuổi già đầy nỗi sợ,
Sợ mùa sang, sợ năm tháng qua mau,
Sợ gió mưa, sợ tâm hồn băng hoại,
Sợ tóc phai màu, sợ cả nếp nhăn.

Nhưng nhận ra tuổi già không giới hạn,
Không muộn phiền còn đem lại nguồn vui.
Tôi chậm bước trên đoạn đường còn lại,
Hưởng ngày vui ngắn ngủi chẳng còn bao.

Tôi vẫn tưởng tuổi già trời âm đạm,
Xuân thiếu hoa và vắng cả tiếng cười,
Hoa không nở và cây không nảy lộc,
Sách không lời cầm bút chẳng ra thơ!

Chợt nhận ra tuổi già lòng lắng lại,
Sống hôm nay chẳng nghĩ đến ngày mai.
Thôi không đếm tuổi đời thêm chồng chất,
Mặc ngày qua, cầm bút họa thành thơ.

Tôi cứ ngỡ tuổi già hồn băng giá,
Quên đắm mình ngắm vũ trụ đầy sao,
Tim chai đá chẳng dấy lên ngọn lửa,
Cả bầu trời u tối phủ đời tôi!

Bỗng nhìn thấy những đóa hồng đẹp nhất,
Nở vào thu bằng đôi mắt reo vui,
Hít thật sâu ôi mùi hương tỏa nhẹ,
Ướp cho đầy hương vị Tuổi Vào Thu.

GIỖ CHUNG

Thành kính tri ân các CHIẾN SĨ VNCH

Xác thân lấp bụi, vùi bờ
Bao nhiêu năm xuống, còn ngờ vực chi?
"Ba ngày"? Vĩnh viễn ra đi!
Mấy ai còn nhớ lại khi lao tù?
Bao nhiêu ngấp nghé "tuổi thu"?
Bao nhiêu CHIẾN SĨ mịt mù chân mây?

Thu buồn, hương tượng niệm đây
Thương người bên đó nằm đây Bắc, Nam.
Giỗ chung, các Bạn cùng làm
Tri ân NGƯỜI LÍNH đã cam go nhiều
Thắp hương, tụng niệm cầu siêu
Biết sao nói hết bao nhiêu tri tình
Ý Nga, 10-9-2014

Marcelle Paponneau

Bản dịch tiếng Việt – Không thấy đề tên dịch giả

(Nguồn: Email bạn gửi)

Bạn có thấy đời còn đáng sống không nhỉ?
Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khoẻ
và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet,
qua email bạn gửi MCTN 242-ORTB 643-9-
12-14)

Sương Lam

HOA GÌ CŨNG THUA

Ở đây lạnh lẽo mùa đông
Hè không nóng bức, trời trong, gió lành
Quanh năm khoe sắc thông xanh
Nên thêm bông giấy khoe cành mà thôi
Cánh hoa tô thắm má, môi
Bạn bè trang điểm từ hồi mười lăm
"Giấy" mà rục rở, tiếng tăm
Ham chi cây thật, quanh năm thiếu màu

Anh ơi! Phải dọn về mau!
Cộng Tàu, Cộng Việt lật nhào lẹ lên!
Mình về rào giậu, dựng phen
Cho giàn bông giấy chẳng quên chúng mình
Ý Nga, 10-9-2014

HỌC HỌC HỌC (2)

*Độc nhất, có trẻ em đất Việt,
Học cái chi học miết cả ngày.
Mẹ cha chạy gạo ngắt ngày,
Còn thêm cái nổi chạy Thầy, Chạy Cô.*

*Mới Mẫu giáo, chạy mờ con mắt,
Lo cho con'' trường cấp, trường
chuyên''.*

*Đưa đưa, đón đón triền miên,
Quay như chong chóng muốn điên cả
đầu.*

*Hè kệ nắng dãi dầu thiêu đốt,
Xá gì mưa ngập nước Đông về.
Ngày ngày, tháng tháng đặng đê,
Làm ăn vất vả, lê thê nổi lòng.*

*Vừa tan lớp, vội ăn không kịp,
Lại cuống cuống cấp rập học thêm.
Học chi học dập học đôn,
Cho tâm, cho xác, cho hồn cuống quay.*

*Không 'học thêm'' Thầy trừ, Cô ghét,
Không học thêm ...đi.... chết con mình.
Cho nên dãi dãi hy sinh,
Chạy đôn chạy đảo thân mình kể chi.*

*Học cho đến hết thi, còn khổ,
Bao năm rông dài cổ ngóng trông.
Đậu rồi thì cũng bằng không,
Sinh viên Đại học ra trường đói meo.*

*Chung nhau dọn bánh mì lê phố.
Bung Cà phê, rửa chén, giữ xe.
Người giàu ăn uống phở phở,
20 năm học, ngân ngơ phận nghèo.*

*Tìm việc làm gieo neo vật vã,
Ngó tương lai mắt đỏ, chân run.
Muốn có chút JOB phải''TIỀN'',*

*Tím rừng hoa tím cả đường chiều
Tím hoàng hôn ngõ vắng quanh hiu
Tím mây gió nhẩn về phương ấy
Tím trời thương tím mộng hồn xiêu...*

*Tím bơ vơ tím thuở đợi chờ
Màu chiều loang tím tựa ước mơ
Đã tàn hay phai rồi hương nhớ
Mà sóng đời trôi lạc bến bờ...*

*Tím ngàn năm tím ngõ vào yêu
Tím thủy chung sắc tím yêu kiều
Gởi người phiêu lãng về đâu hồi?
Tĩnh giác cô miên tím tịch liêu !*

*Hồi cơn mưa tình tím tái tê
Đừng lay tôi nhé giấc mơ về
Giữa muôn trùng giáo điều sóng gió
Vẫn còn tôi ngày tháng đam mê ...
Ngọc Quyên*

TÌNH KHÚC TRÊN SÔNG

Tháng giêng

Phù sa chảy xuống Bảy Ngàn
Kinh qua Phụng Hiệp ghé ngang Phong Điền.
Nhớ ai má lún đồng tiền
Cho ghe nghe nặng chát niền nhớ thương

Tháng hai

Ghe rời Ngã Bảy Ngã Năm
Ghé qua Vàm Xáng đêm rằm trăng thanh
Nhịp chày giã gạo lướt nhanh
Giọng hò lanh lạnh tim anh bồi hồi

Tháng ba

Chờ con nước lớn Cái Côn
Băng qua sông Hậu, Trà Ôn ghé vào

*Nếu không "THỦ TỤC ĐẦU TIÊN",
thì.... chờ.*

*Vay lãi nặng, lo khờ tâm trí,
Lại lo làm bền bỉ hay không?
Có khi vài tháng cho....đông,
Mất nghề ,mất việc, đi đoong số tiền.*

*Lại "THỦ TỤCĐẦUTIÊN" tái diễn,
Vác mảnh bằng khắp chốn nọp đơn.
Có tiền, đại cũng thành khôn,
Không tiền, bé họng là chôn cuộc đời.*

*Có đuổi việc mới cần người mới,
Thêm 1 lần...tiền sắp tới tay.
Tổ cha cái lũ lá lay,
Biết bao giờ xã hội này tiến lên.*

*Thương là thương sinh viên có học,
Bôi không tiền, nước mắt đỏ hoe.
Đại gia, Cán gộc lập loè,
Lắm tiền, nhiều chức nên....đề người
khôn.
HH.*

Tịnh Yên Ở Mô?

*Tịnh Yên hiện trú ở mô ?
Có nghe cóc khóc bên hồ gọi mưa!
Thu về chợt nhớ thu xưa
Người tri âm vắng, hương thừa chưa phai
(KMH)*

*Tịnh Yên còn nhớ tình ai,
Thì mau tung cách chim bay hợp đàn,
Thu về ngấm nỗi hợp tan,
Lòng buồn vơi vợi, trắng vàng héo hon!
(PThúy)*

*Tình Cô Gái Việt vẫn còn,
Mây Yên sao lại để hồn nơi nao?
Thu về, chim hót xôn xao?*

Sáu câu vọng cổ ngọt ngào
Cắm sào dừng lại phía sau nhà nàng.

Tháng tư

Tháng tư cá đối kho nhừ
Ghe anh chở mía đi từ Long Xuyên
Em nằm đưa võng dáng nghiêng
Tóc huyền vương gót, anh quên đường về.

Tháng năm

Tháng năm ăn Tết nửa năm
Ghe thương hò bông dừng chân Rạch Gòn
Em ngồi hong tóc nắng oi
Anh mua gương lược em soi chải đầu.

Tháng sáu

Từ kênh Rạch Ngỗng xuôi dòng
Ghé qua Cầu Nhiêm, Miếu Ông buổi chiều
Cầu tre lắc lẻo chân xiêu
Dáng ai ẻo lả, anh yêu vô cùng

Tháng bảy

Lâm râm tháng bảy mưa dầm
Ghe anh đậu lại cửa vòm Cái Răng
Em cười răng khểnh trắng ngần
Hình như lũ quạ đang giăng chiếc cầu

Tháng tám

Mùa thu con nước lững lờ
Ghe anh lững thững ghé bờ Xẻo Vông
Em cười má thắm môi hồng
Đường Minh Hoàng cũng... phải lòng ai thôi

Tháng chín

Vườn ai trổ lá trầu non
Anh tìm mua hết cau ngon để dành
Bao giờ trầu mướt lá xanh
Ghe anh đậu lại Cái Chanh đợi chờ

Tháng mười

Chuông chùa ai gõ bong bong
Ghe anh dừng lại bên sông Rạch Chùa
Em đi lễ Phật xin bùa
Chưa chi hôn vía anh vừa đi rong

Tháng mười một

Ghe vừa lặn xuống Láng Tròn
Nghe đồn người đẹp vẫn còn kén duyên
Anh tìm mua cặp chim Uyên
Đem treo lơ lửng giữa thuyền chờ ai

Tháng chạp

Cắm sào đậu ở ven sông
Ninh Kiều buổi tối người đông dập dìu
Hồn anh phơi phới cánh diều

Có nghe các Bạn gọi, chào, nhớ nhung?
(HH)

SAO MÀ ĐÁNG YÊU!

(Viết tặng tuổi 20)

Em dí dỏm đáng yêu
Trong rục rỡ hoa chiều
Dưới mặt trời phản chiếu
Trông đẹp biết bao nhiêu!

Em đáng được nâng niu
Vào dòng nhạc mỹ miều
Vào bài thơ diễm tuyệt
Hòa tiếng hát tim reo.
Á Nghi, 9-9-2014

KHI CHÀNG THEO SAU

Tim ai thay đổi nhịp đập
Nhịp thở tự nhiên bất thường
Chân đi cứ chùng muốn vấp
Đôi gò má nóng bừng bừng.

Tại sao? Cứ hỏi tại sao?
Đi đâu rồi ơi bình tĩnh?
Ai Kia bớt nói đi nào!
Không thấy người ta lú quýu?

Ai làm gì mà căng thẳng?
Họ chỉ hỏi: “Nhà em đâu?”
Sao ai bồn chồn lo lắng?
Lời nào họ cũng ngọt ngào

Hay họ uống toàn mật ong?
Nói hoài mà không khan giọng!
Chàng ni răng mà dài dòng
Đất trời dung không oi nóng!

Thôi! Thưa hay dạ cho rồi
Áo dài đã ướt mồ hôi
Hồng lã lạng thình đến tối?
Ở nhà Mẹ đợi. Về thôi!

Theo ai từ buổi chợ chiều vừa tan
Kiều Mộng Hà

HẸN NGƯỜI TRONG MƠ

Làm sao nổi lại giấc mơ
Đêm qua đẹp quá! Người chờ tôi không?
Làm sao? Tôi hỏi trong lòng
Đem nay ngủ sớm, thông dong đợi người.
Á Nghi, 9-9-2014

NHẤT NGÔN TAO NGỘ

Người chi đâu mà xinh!
Sao em đi một mình?
Cho ta xin làm lính
Canh chừng cháu Lưu Linh*

Nói gì đi cô bé
Chả nhẽ cười hoài chẳng?
Môi nhất định không hé?
Hay là chưa mọc răng?

Mà nhà em ở đâu?
Còn tứ thân phụ mẫu?
Lại e ấp cúi đầu!
Phải chẳng em khiếm khẩu!

Không nghe ta thưa trình
À! Ra em khiếm thính
Nên cứ mãi lạng thính
Làm ta thêm lính quýnh.

*

- “DẠ!”

Giời đất ơi! Em “Dạ!”
“Dạ!” này lạ à nha
“Dạ!” đã nghe, biết nói
“Dạ!” cười ta đây mà!

Ta khiếm thị thật thà!
Bé thật rồi: chính ta!
Xin lỗi nha Cô Bé
Tại Em cười như hoa!

Á Nghi, 9-9-2014

HỌC TRƯỚC KHI TU

Giữ tâm sao không nhiễm bản
Dòng tư tưởng ác trong đời
Thực hành từ bi với người
Xóa tan ý độc tiềm ẩn.

Ý Nga, 8-9-2014

EM OI! ĐỪNG BẤT HIỂU!

Thảo mộc còn có tâm linh!
Nhờ ai công đức dưỡng, sinh?
Ai nuôi dạy em khôn lớn?
Sao em chẳng chút nghĩa tình?

Ý Nga, 8-9-2014

MẸ THƯƠNG, CON GHÉT

Con này nạnh hẹ con kia
Cho nên mẹ phải lê la đầu đường
Khi xưa: lớn nhỏ đều thương
Ba bông, mẹ ẵm, cung dường kim cương
Nay già: từng bước thê lương
Tuổi gần xa đất mới tường nghĩa nhân!

Ý Nga, 8-9-2014

Á Nghi, 9-9-2014

*“*Tương truyền, Lưu Linh, người đời Tấn (210-270), quê đất Bái, nay thuộc Từ Châu, Giang Tô, là một trong “Trúc Lâm thất hiền” (bảy người hiền trong rừng trúc).*

Các ông này rượu chè suốt ngày.

Thời nay ai say sưa bét nhè được gọi là đệ tử Lưu Linh.”

MƯA THU KÌA MẸ!

Mưa thu tí tách rơi rơi
Buồn đời xa xứ. Chao ơi nhớ Nhà!
Một mình tựa cửa, mắt nhòa
Mưa trong đôi mắt hay là ngoài hiên?
Nhớ Nhà hay nhớ Mẹ hiền?
Mưa thu chẳng hẹn, tự nhiên thấy buồn!

Mẹ ơi! Ngăn lệ đừng tuôn
(Ước chi con trẻ về luôn bên Người
Dẫu mưa, nắng vẫn luôn cười
Sài Gòn nóng lắm, ai mời mùa thu)

Từ đi, vận Nước âm u
Chưa hề trở lại! Rồi mù tâm con
Mẹ già đợi quá, héo hon
Trông chờ mãi bữa cơm ngon sum vầy!

Mưa thu xám ngắt màu mây
Như màu da Mẹ ngày ngày đợi trông
Ý Nga, 7-9-201

Trăng Rằm

Vàng vặc một ánh trăng rằm
Đêm treo lơ lửng hương thắm cổ cây
Sương chưa buốt lạnh vai gầy
Nồng nàn tim đã thấp đây nhớ nhung.

Trăng soi nửa mảnh tình chung
Hỏi người bên ấy có cùng ước mơ?
Gió lay trăng biếc hững hờ
Tình xưa thấp thoáng giữa bờ chiêm bao

Ngọc Quyên

TOÀN CHUYỆN CÓN CON

Em lắt nhắt toàn những điều nhỏ nhặt,
Cứ lần khân đem dẫn vật chồng con,
Com dầu ngon cũng đắng ngắt bờ hôn,
Điều vụn vặt cần nhân lời gay gắt!
Ý Nga, 6-9-2014

ĐÁNG NGHỊ!

-Ôm đàn mơ phút ôm đào
Người Ta mơ mộng, ối dào dăm chiêu
Kép, đào thiên hạ bao nhiêu?
Sao anh cũng vậy? Lắm điều đáng nghị!

-Ôm đàn chưa biết nốt chi
Đào đâu ôm iếc? May thì Mận, Lê!
Á Nghi và Chàng** 5-9-2014

MỐT

Mốt không còn Trầm để hờn
Khanh còn giận dỗi, guốc sơn khua hoài?
Lang thang ra biển nhớ ai
Tìm ai chiều chuộng hát bài du dương
Có còn nhớ Trầm Để Thương?
Đã từng kính lễ mùi hương đợc nàng
Á Nghi và Chàng **5-9-2014

TỪ XƯA YÊU ĐẾN NGÀN SAU

Quen từ thuở ngây thơ
Đến nay đà mấy độ?
Nhớ ngày đầu bờ ngõ
Giờ đã chín mộng mơ

Từ ngộ nghĩnh, đơn sơ,
Lạ lẫm và không ngờ
Những gì mình đang có

TRĂNG SAO! XIN HỎI TẠI SAO?

Từ nay chẳng dám hôn em
Vì ngày cứ nhão ra, thêm nhức đầu
Vì đêm cứ phải đếm sao
Tại sao cứ muốn gặp, chào mới yên?
Tại sao cứ nhớ? **Rõ phiền!**
Á Nghi, 5-9-2014

THUYỀN VIỆT NAM LÊNH ĐÊN

Đường ngược thác gặp ghềnh
Đảng vẫn đứng chênh vênh
Giữa òm ờ, lấp lửng
Vận Nước thật bấp bênh!

Muốn bắt cá hai tay:
Quy Tàu, cầu thân Mỹ?
Độc lập chủ quyền, hay:
Thêm ngàn năm Bắc thuộc?
Ý Nga, 5-9-2014

TỔ ẤM bị TÂM Ô*

*Viết theo lời tâm sự của một thiếu sinh Hương Đạo

Em “*đá thủng, đụng nia*”
Con cái khóc kia kìa!
Còn “*mặt sưng, mày sĩa*”
“*Chuyện nọ xọ chuyện kia?*”

Trời đã quá nửa khuya
Quãng nĩa, chén, dao, thìa...
Còn chưa nghe thắm thía?
Màng nhĩ thủng, ai chia?

Con: thẳng thắn rầy la,
Và ân cần khích lệ
Trẻ mới hiểu mẹ, cha
Không đến nỗi nào tệ!

Đẹp tựa ngàn bài thơ.

Bao giờ trăng đi ngủ?
Cho chàng biết mà ru
Tháng Tám đã vào thu
Se lạnh, cần áp ủ.

Thương em hoài chưa đủ!
Á Nghi và Chàng **5-9-2014

QUÁI ĐÀN

Cộng Tàu đàn áp Tây Tạng,
Thủ tiêu ai Pháp Luân Công,
Tàn sát tại Thiên An Môn
Lập chi nhiều viện Khổng Tử?

Bài học vỡ lòng chưa thuộc:
Lễ, nghĩa, trí, tín, chữ nhân
Chỉ toàn làm chuyện nhơ nhuốc
Bày đặt khen “thánh”, tán “thần”!
Ý Nga, 5-9-2014

CA DAO, TỤC NGỮ

Văn chương truyền khẩu bình dân
Vui theo mộc mạc bước chân Mẹ về
Những lời chân chất đất Quê
Mẹ ngâm khe khẽ đã mê mẩn người!
Ý Nga, 3-9-2014

SAO THẦY KHÔNG NHỚ?

Đụng đầu quên đó trò ơi!
Thầy già như lá sắp rơi, vàng rời!
Trò là sự sống đâm chồi
Giỏi, ngoan? Rồi sẽ đổi ngôi khi già
Ý Nga, 3-9-2014

Sáng: la hét bên nhà
Chiều: cần nhẩn chưởi bới
Cuối tuần: trưa, chẳng tha
Đêm còn bày trò mới?

Anh mệt mỏi rồi nha!

Ý Nga, 3-9-2014

*Nói lái: tổ ấm > tấm ó

THƯA MẸ: CALGARY THU RỒI!

Vàng rồi! Lá đổi màu sao?
Sao mau! Vội vã chi nào mùa thu?
Mây xám xám, sắc âm u
Lòng con nhớ Mẹ, buồn như thu kia.

Ý Nga, 3-9-2014

KHIÊM NHƯỜNG CHỨT ĐI EM!

Sông Mê, bể Ái điệp trùng
Hữu sanh, hữu diệt! Tương phùng, chia ly!
Năm, dưng rồi cũng phải đi
Cho dù to lớn, tí ti cũng về!

Hả hê cười kẻ nào nề
Em chưa thấu hiểu u mê là gì!

Ý Nga, 3-9-2014

TỰ KHUYÊN MÌNH

Đừng buông xuôi, thụ động
Chớ trách móc, oán than
Hãy giữ lòng tự trọng
Vượt qua mọi gian nan.

Mỗi nụ cười hân hoan
Tăng lên niềm hy vọng
Giúp cho người lạc quan
Tô thêm hồng cuộc sống.

Ý Nga, 3-9-2014

ĐI GIÙM BỆNH ƠI!

Có điều gì muốn báo
Trong cơ thể này chẳng?
Chưa chi muốn hóa lão
Hay sao mất thăng bằng?

Sáng nào cũng chạy bộ
Chiều nào cũng thể thao
Tập tạ, thiền... biết bao.
Muốn an lành đành khổ

Trong nhà ra ngoài ngõ
Cần thận, nào thờ ơ
Thức lành, không dầu mỡ
Sao bệnh vẫn cứ chờ?

Bệnh ơi, đi giùm cho!

Ý Nga, 3-9-2014

KHÔNG ĐỘNG TÀ TÂM

Được này thời sẽ mất kia
Có giày thì chớ tham hia của người
Túi tham miệng lớn bằng trời
Lạc quan trong túi đủ rồi, ham chi?

Ý Nga, 3-9-2014

Ai là xếp sòng – Who is the boss?

Một câu hỏi mà các thân hữu thường hay hỏi đùa người viết: Ai làm xếp sòng trong gia đình bạn?

Người viết bèn trả lời rằng: "Tùy theo trường hợp, tùy theo sự việc, tùy theo thời gian và không gian đang sống, tui sẽ biết "Who is the boss" (Ai là xếp sòng) trong giờ phút đó, ở nơi chốn đó".

Xếp của tôi có thể là "tướng công" của tôi, là "cậu quý tử" của tôi, và đôi khi cũng có thể là cô cháu nội Mya yêu quý của tôi. Nhưng... Chữ Nhưng này mới là quan trọng đấy nhé vì cũng có đôi lúc tôi lại là "xếp sòng" đấy chứ. Oai chưa?

1- Trước nhất là ông Boss lớn trong gia đình.

Hình như quý vị ông chồng thuộc các thế hệ trước năm 1975 là những vị gia trưởng có nhiều uy quyền đối với vợ con hơn là các thế hệ sau này, nhất là khi bà vợ là người "nội trợ chân chính" không có đi làm.

Các bà vợ này chỉ biết lo hầu chồng, hầu con một cách tận tình, chu đáo vì giáo dục văn hóa Á Đông là phải thế để được khen là vợ hiền mẹ tốt. Quý ông chồng luôn luôn dành quyền quyết định mọi việc trong gia đình và vợ con phải phục tùng, tuân theo không dám hó hé gì cả.

Khi vận nước đổi thay, đa số các quân cán chính ngày xưa phải bị đi học tập cải tạo và người vợ, người mẹ trong gia đình bắt buộc phải trở thành người trụ cột trong gia đình, bươn chải lăn thân ra ngoài buôn bán, làm đủ mọi nghề để kiếm tiền nuôi chồng, nuôi con. Vai trò của người phụ nữ Việt Nam đã thay đổi theo vận nước. Khi người chồng đi học cải tạo về, ốm yếu bệnh hoạn, chưa tìm được hay không tìm được việc làm, dĩ nhiên là bà vợ phải săn sóc, nuôi chồng cho tròn bổn phận vợ hiền và trở thành "bà xếp bất đắc dĩ" trong gia đình. Thế là ông chồng đã mất dần uy quyền đối với vợ con một phần nào rồi.

Sang đến xứ người, đa số quý bà đều tìm được việc làm dễ dàng vì họ không có "kén việc" như quý ông, miễn là việc làm đó lương thiện. Họ có thể đi làm nail, đi giữ trẻ, đi làm phụ bếp, làm người tính tiền ở các chợ, các siêu thị v... v... Còn quý ông, có người vẫn còn nghĩ mình trước đây là "quan to chức lớn một thời" nên thường hay "kén việc" hơn quý bà và nhiều khi bị cho nghỉ việc vì "tự ái vật" của một người đàn ông.

Có nhiều bà ngày xưa dù là "nội trợ chân chính", dù là đã có đi làm rồi nhưng sang xứ người, họ lại đi làm, hoặc kiếm tiền thành công hơn quý ông, thì việc quý bà có thể làm "xếp trong gia đình", là chuyện không lạ rồi. Bởi thế quý ông nào mà còn giữ quan niệm "chồng chúa vợ tôi" như ngày xưa, la hét um sùm, cư xử không tốt với vợ con thì thật là "old fashion" quá đi mất. Thôi "bỏ đi Tám!"

Riêng đối với người viết, việc ai làm xếp trong gia đình không quan trọng vì đối với tôi, việc vợ chồng quý trọng nhau, thương yêu nhau, săn sóc nhau mới là có tình có nghĩa, mới là quan trọng mà thôi, nhất là ở vào cái tuổi "không còn trẻ nữa" này.

Ngày xưa, khi chúng tôi còn trẻ, còn đẹp, quý ông theo ve vãn, trồng cây si, sáng đón chiều đưa, hứa hẹn đủ điều, lịch sự thanh nhã nên chúng tôi mới nghe bùi tai, ngoan ngoãn "theo chồng bỏ cuộc chơi" lúc tuổi còn thơ ngây. Lây chồng rồi phải yêu chồng, rồi sinh con để cái cho chồng, nếu không, ông chồng sẽ viện cớ vợ không sinh đẻ được thì kiếm người khác sinh con dùm thì mệt lắm!

Thời gian qua mau, ai nấy đều trở thành "lão trượng" với "lão bà bà" hết ráo. Tình yêu chắc cũng đã mờ phai, nhưng tình nghĩa chắc phải còn đó, vì nếu không, thì quả là mấy ông là những người "nói xạo" như Vẹm rồi! Xin quý ông nhớ quý yêu "nội tướng" của quý ông vì người lo

lắng, săn sóc cho quý ông cuối đời vẫn là “bà vợ già” của quý ông chứ không phải “người đẹp chân dài đào nhí” mà quý ông hằng mơ ước đâu nhé.

2- Thứ hai là các cô, cậu Boss con trong gia đình.

Người viết cũng thường nghe nhiều ông bà bạn than thở là con cái ở Mỹ bây giờ không nề trọng cha mẹ như ngày xưa.

Các cô cậu bé con ngày nào còn trong vòng tay thương yêu của ba mẹ, bây giờ qua xứ Mỹ, họ lại muốn vỗ cánh bay cao, bay xa khỏi vòng tay của cha mẹ. Không nhiều hay ít, họ đã chịu ảnh hưởng phần nào cách giáo dục và nếp sinh hoạt xã hội mà họ đang sống. Họ muốn sống độc lập, không muốn sống gần gũi với cha mẹ. Họ thích đi học xa, họ tự do chọn lựa ngành học, họ tự do chọn lựa người yêu, người phối ngẫu, quyết định, tổ chức hôn lễ theo ý họ thích, họ thích mua nhà ở xa cha mẹ để được tự do hành động theo sở thích của mình. Đôi khi họ là những “người boss khó tính”, ưa cựa nựa cần nhằn mỗi khi cha mẹ nhờ giúp làm một việc gì đó.

Nhiều vị cao niên thường than thở với người viết rằng: nhờ con cái giúp còn khó hơn là nhờ bạn bè giúp, nhất là vấn đề computer vì người cao niên thường dở về điện toán, trong khi đó những người trẻ lớn lên ở Mỹ, đều giỏi về computer. Mỗi khi ba mẹ gặp rắc rối về việc sử dụng máy điện toán, nhờ con cái đến chỉnh sửa dùm, thì con cái cứ hện lần khần bảo rằng bạn quá hoặc có đến chỉnh sửa thì lại cựa nựa um sùm.. Ba mẹ nào muốn cho êm ấm gia đình thì đôi lúc phải làm trò “nín thở qua sông”, lặng im cho xong việc, chứ nói ra thì tình gia đình lại càng xa cách hơn.

Thôi thì cha mẹ thời nay phải cấp tiến một chút, phải biết “thế thời phải thế”, chứ lo buồn hoài thì sẽ bị trầm cảm hay áp huyết cao thì bỏ bu.

3- Thứ ba là các Boss Cháu.

Ông bà nào mà không thương cháu nội, cháu ngoại của mình. Chính những “vị Boss tí hon” cháu nội, cháu ngoại này là những người Boss mà ông bà phải tuân phục và yêu thương triệt để.

Cháu nội, cháu ngoại ra lệnh ông làm ngựa cho cháu cỡi, ông nội, ông ngoại thì hành ngay. Thấy cháu cười nắc nẻ trên lưng ông, bà nội, bà ngoại cũng cười vui vẻ theo. Cháu nội, cháu ngoại ra lệnh bà chơi trò mua bán, shopping với cháu, bà nội nói OK cái rụp, không một lời phản kháng.

Con nít Việt Nam sinh và lớn lên ở Mỹ khôn ngoan, lanh lợi hết mực, biết nói nịnh đầm ông bà nội nhưng lại thích tự lập, và nhiều khi không “care” gì đến ông bà nội, ngoại cả.

Chúng sử dụng I phone, I Pad, computer, thành thạo hơn ông bà nhiều. Xem tivi, chơi game trên computer, I Phone, I Pad, chơi đùa với bạn bè cùng trang lứa đôi khi còn quan trọng hơn nói chuyện với ông bà.

Cô cháu nội Mya của người viết trước khi đi học là cô bạn thân của tôi. Cô đeo cứng bà nội khi đi dự lễ Trung Thu, Hội Xuân ngày Tết v.v... nhõng nhẽo với bà nội hết mực. Nhưng từ khi cô đi học ở trường Montclair, cô có bạn bè mới để nô đùa thì cô cho bà nội ra rìa. Bây giờ cô lại biết sử dụng computer, I phone, I pad thành thạo, có bạn bè hàng xóm cùng trang lứa để chơi đùa thì cô lại càng làm cho ông bà nội thấy cô đơn hơn mỗi khi đến chơi với nàng. Bây giờ muốn được ôm hun nàng, muốn chụp hình chung với nàng không dễ như ngày xưa. Mỗi khi ông bà nội đến nhà cô, cô chào thưa xong là biến đi mất vì cô đi te rẹt chơi với bạn bè trong công viên nhỏ trước sân nhà vui hơn.

Người viết thường tự bảo: “tuổi ngày càng lớn, vòng tay ôm cháu càng xa. Chúng như những cánh chim lúc nào cũng muốn bay cao bay xa ở những phương trời cao rộng khác.” Cũng đành thôi!

Xin mời quý bạn cùng đọc lời hay ý đẹp dưới đây do người viết sưu tầm trên internet đem về đây chia sẻ với bạn bè, xem như là lời kết cho bài tâm tình hôm nay nhé.

“Đừng nghĩ mãi về quá khứ, nó chỉ mang tới những giọt nước mắt.

Đừng nghĩ nhiều về tương lai, nó chỉ mang lại sự lo sợ.

Sống ở hiện tại với nụ cười trên môi, nó sẽ mang lại niềm vui cho bạn.”

Smile!

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi- MCTN241-ORTB 642-9314)

Mời quý anh chị thưởng thức một Youtube vui vui dưới đây để xem khi quý bà là “Boss” nhé.

Pay Attention To Your Boss...Damn Funny

<https://www.youtube.com/watch?v=HfUTfwpx1cc>

Sương Lam

CÚT NGAY!

Chúng muốn tiền? **Có ngay liền!**

Hãy cứ đi làm liên miên

Nhưng phải chọn nghề lương thiện

Để đời không gặp ưu phiền!

Chúng muốn tình? **Liên có ngay!**

Ông Tơ, bà Nguyệt an bà

Tình nồng, gia đình êm ái

Sao còn lộn xộn múa may?

Thăm “bác Hồ”? **Ngay liền! Có!**

Không những chỉ là “tam vô”

Tất cả sẽ thành hư vô

Ra khỏi nhà mà nhuộm đỏ!

Học ngay tình tiền khôn khó

Anh em chú bác* một lò

Thử xem ai xin, ai cho?

Cứ về mà bơi Bể Khô!

Ý Nga, 2-9-2014

*Nếu Việt gian gọi HCM là bác thì con cháu đảng là anh em chú bác với người gọi

BỘ ĐỘI NHÀ HÁN

Bảo vệ lực: tà quyền bảo vệ đảng

Sá gì dân! Trác táng đảng ăn chơi!

Mừng đổi đời: bộ đội đập đất trời

Dân tức tưởi Đảng vui cười: thuộc Hán!

Ý Nga, 2-9-2014

ĐÚNG LÀ PHƯỜNG “GIÁ ÁO TÚI CƠM”

Lãnh đạo không khả năng

Chiến lược không rõ ràng

Giặc xâm lăng lãnh thổ

Đảng chỉ lo giành ăn!

Nhìn quê hương khôn khó

Dân nuốt hận đắng cay

Không chính sách nào hay

Ngoài lợi ích đảng: rõ!

Giặc “*duong oai, diêu võ*”

MỘT VIỆT CỘNG NÓI:

*“Sô cô la Tàu ngon hơn của Thụy Sĩ
Xe hơi Mỹ xấu hơn của Cuba
Gấu Bắc Hàn trắng hơn gấu Canada
Việt Nam: tự do dân chủ hơn nước Ý
Tư duy ấy đời đời bất diệt!”*

Hắn sang Canada làm chi không biết?
Đi mấy ngày đảng mà học cả sàng chết tiệt?
Đúng là con cháu đảng cầm tinh con rùa!
Sao không về mà sống với cha cặng, chú kiết?
Ý Nga, 2-9-2014

KHOE GÌ?

*“Trúc xinh trúc đứng đầu đình
Em xinh em đứng một mình”* mới xinh!
Đứng chung, anh cao thật tình
Thấy ai xinh nữa mà trình với khoe?
Á Nghi, 1-9-2014

MỘT MÌNH MỚI OAI!

“Trúc xinh trúc đứng đầu đình”
Em xinh em đứng một mình mới xinh!
Anh cao nghều nghệu điểm canh
Hai mình hóa bệnh: tập tành nhón chân.
Á Nghi, 1-9-2014

THI VỊ HÓA

Làm thơ để giết thời gian
Hay là cứu vãn nông nản tình yêu?
Thương cho lãng mạn đôi meo
Ghét anh, thơ vẫn mỹ miều no nê.
Á Nghi, 1-9-2014

Sự thật bị vạch trần
Đảng “*quấy hôi, bôi nhọ*”:
Kéo giặc xa lại gần!

Tàu lũng đoạn kinh tế
Lãnh đạo chỉ nói suông
Bao chất độc mặc kệ
Quyền lợi đảng không buông!

Không khả năng quản trị,
Nhưng tham nhũng rất tài
Toàn “*muru ma, chước quy*”
Thù trong giúp giặc ngoài!

Thành thị đông nườm nượp
Nông thôn đất bỏ hoang
Đảng bận ăn tươm tướp
Cướp cho đủ “*vinh quang*”
Ý Nga, 2-9-2014

**”Cái giá để mặc áo, cái túi để đựng cơm, ý nói người vô dụng hèn kém.
Do câu: “Tiru nang phạn đại” là cái túi để chứa rượu, đựng cơm mà thôi.
Về sau, người đời biến thành “Giá áo túi cơm” để chỉ hạng người bất tài vô đức, không giúp gì được cho quốc gia xã hội, trái lại chỉ chạy theo lợi danh, mưu cầu cơm áo cho mình mà thôi.”*

CHẲNG CÓ CHI BUỒN PHIỀN

Guốc con gái hòa âm thanh kẹo, bánh
Ngọt chè này thua vị béo chè kia
Cóc, ổi, xoài theo muối ớt cay chua
Vui chi lạ tuổi hồn nhiên rộn rã!
Á Nghi, 1-9-2014

TRANG ĐIỂM

Tô màu, em vẽ làng nhàng
Người chờ chộn rộn cả làng cùng ghen
Đã xinh còn muốn được khen?
Tội anh xấu xí bon chen thương nằng.

Á Nghi, 1-9-2014

KIÊN NHÃN ĐI EM

*Cảm tác nhân đọc thi phẩm: “*Thơ KẼM GAI*” của
MẬU BÌNH

Anh cứ khuyên em chớ giận hờn
Vui cùng năm tháng, mặc cô đơn
Bướm bay, bướm đậu: không đau đớn
Mỗi cánh em ơi bướm hết vờn
Á Nghi, 1-9-2014

SAO MÀ NHỎNG NHỎ!

Anh từng khóc lóc như mưa?
Chắc chưa! Nước mắt đâu thừa dây dưa
Trả lời cộc lốc, anh: -Ừa!
Tự nhiên đang nắng giữa trưa: ướt nhà!
Á Nghi, 1-9-2014

HIỀN KHÔ

Em đem giao cá cho mèo
Rồi dâng thêm mỡ, ra điều chẳng ghen?
Áo dài diện đẹp như tiên
Dịu hiền dạo phố, đem duyên khoe người.
Tóc thề chải chuốt lả lơi
Xem ai nhàn hạ, thanh thoi đây nè?
Á Nghi, 1-9-2014

ĐÁNG THƯƠNG!

Sao mà tội nghiệp, đáng thương!
Không quen, chẳng biết, sao vương vấn
người?
Trốn anh, tôi mệt quá trời
Làm ơn chớ nói lảm lòi si mê.

"Đáng thương!" Em nói đúng ghê!
Thì thương đi nhé! Chớ trề môi xinh!
Á Nghi, 1-9-2014